

Ravensbossers in Amsterdam

Uitgegeven door: Jan Sterenborg in augustus 2012
Druk: www.Lulu.com
ISBN: 978-0-244-21231-5
Alle rechten voorbehouden

Voorwoord

In de jaren zestig van de vorige eeuw, de jaren 'Stillekes' volgens de Vlamingen, bevond de schrijver zich op het klein seminarie Ravensbos, vlak bij Valkenburg in de provincie Limburg. Nu een halve eeuw later, plaatst de schrijver verschillende personen uit die tijd in een andere setting en zo ontstaat er een soort Baantjer met een andere de Cock met c o c k, gespeeld door de onvergetelijke Piet Römer, die in Amsterdam te doen krijgt met twee voorvallen die op zich onbeduidend lijken maar later er toch anders uit komen te zien. Voor de schrijver was deze setting een mogelijkheid om namen uit het verleden te laten herleven. Het moet worden opgemerkt dat het verhaal zelf een puur verzinsel is dat op gang kwam na een flinke zet van Chris van der Linden.

JvZ

“In Vinum Veritas”

Jan van Bavel, inspecteur te Amsterdam

Maandag

“Morgen inspecteur.”

“Morgen commissaris.”

“Kan ik je zo even spreken?” Geen antwoord.

“Kan ik je zo even spreken?” Weer geen antwoord.

“Van Bavel!”

“Eh ja, commissaris?”

“Waar zit je? Ik vroeg of ik je zo even kon spreken.”

“Ja, maar natuurlijk. Ik ben er zo.”

Het was nog vroeg en Jan van Bavel had die nacht onrustig geslapen vandaar.

“Morgen Sonja.”

“Morgen Jan, eh morgen inspecteur.”

Sonja was Jans assistente, een roodharige en altijd goed gekleed. Maar wat heet tegenwoordig goed gekleed? Borstlijn extra geaccentueerd of een net wat te diep decolleté en dan moest je ook nog normaal je werk doen én afblijven, anders heette het seksuele intimidatie.

Jan vroeg zich wel eens af wie nu wie intimideerde.

“Son, weet jij wat er speelt? De commissaris vroeg of ik even langs wilde komen.”

“Twee zaken. Een diefstal en een verdachte dood.” En terwijl ze dat zei vleide ze zich op zijn bureau alsof het een bed was.

Van Bavel schudde even met zijn hoofd. Het was nog te vroeg.

“Details?”

“Weinig verder over bekend. Het gaat om een vrouw achter in de dertig en een kunstroof.”

“Samenhang?”

“Niets van bekend, wel beide zaken in Amsterdam en rond dezelfde tijd.”

“Plaats? Om de zaak maar even af te ronden.”

Sonja boog voorover.

“Mijn God,” dacht Van Bavel, “wat een vak heb ik toch gekozen, mijn broer Arie is beter af met zijn priesterkloffie.”

“Nieuwezijds en Rokin.”

“Ja, en?”

“Hoezo en?”

Sonja keek Van Bavel even aan met die donkere ogen en Jan wilde dat hij vandaag niet naar zijn werk was gegaan. Deze vrouw zou nog eens zijn dood worden. Zo’n lichaam en die ogen als, als... en dan die geuren van tegenwoordig, het leek wel of ze het aardsparadijs met zich meesleepte.

“Is er al koffie?” zei Jan om de situatie te redden.

“Wacht maar even,” zei Sonja en ze snelde naar de kantine.

Jan keek even op zijn bureau. Stapels papieren die nog geordend moesten worden. Zeker nog een dag of twee werk.

“Hier is je koffie en sorry.”

“Sorry?”

“Ja, ik plaagde je maar wat, je zag er zo chagrijnig uit.”

“Nou, dat is je goed gelukt. Je moest eens weten, ik heb zo beroerd geslapen. Linkerzij, rechterzij, je weet wel.”

“Je hebt een vrouw nodig!”

“Een vrouw?”

“Ja, gewoon een vrouw waar je lekker naast kunt kruipen.”

“Met dit vak?”

En weer keek ze Jan aan alsof ze hem ieder moment wilde omhelzen. Van Bavel nam snel een slok koffie.

“Ik moet naar de commissaris.”

“Ja, ik begrijp het,” zei Sonja en gaf hem een zachte aai.

“Niet te grof met hem omgaan vandaag hè?”

“Hoezo nu weer grof?”

“Je hebt hem zo op de kast en dan zitten wij de rest van de dag ermee.”

“Goed, goed, ik begrijp het al, ik zal het voorzichtig aanpakken.”

“En nog eens iets,” zei Sonja, “heb je vanavond afspraken?”

“Nee, dat niet, hoezo?”

“Wat zou je ervan vinden dat we samen eens gingen uit eten?”

“Dat is geen slecht idee.”

“Oké, afgesproken dan.”

Sonja glom van binnen, dat had ze niet verwacht, maar het moest er maar eens van komen. Er zijn van die spanningen die je niet met wijn alleen kunt wegwerken.

“Commissaris?”

“Van Bavel, goed dat je er bent, ga zitten. Hoe gaat het?”

“Nou ja, een beetje slecht geslapen, verder niets.”

“Heb je vakantie nodig?”

“Nee, wat moet ik nu met vakantie?”

“Lekker ontspannen, genieten.”

“Mijn werk is mijn ontspanning.”

“Oké, wat mij betreft ontspan je dan maar veel. Even ter-zake, heb je het al gehoord?”

“Ja, een diefstal en een verdachte dood. Ik weet alleen nog niet welk geval waar.”

“Welk geval waar?”

“Nou, waar de verdachte dood zich afgespeeld heeft en waar de roof.”

“Oh zo, de verdachte dood op de Nieuwezijds en de roof dus op het Rokin.”

“Samenhang?”

“Niet bekend.”

“Tijdstip?”

“Allebei rond één uur vannacht.”

“Autopsie?”

"Nog niet, het lichaam ligt nog op de plek waar het is aangetroffen."

"Tussen twee haakjes, waarom ben ik vannacht niet gebeld?"

"Geen idee, ik zal het uitzoeken."

"Nou ja, dan eerst naar de Nieuwezijds en vervolgens naar het Rokin verder nog iets?"

"Ja, nog een kleinigheid."

"En dat is?"

"Het ziet er naar uit dat je assistentie gaat krijgen."

"O ja, wie is het?"

"Peter de Vries, een jonge jongen met veel talent zeggen ze, net van de academie."

"Ok, dan kan ik eindelijk mijn bureau eens opruimen. Ziet er goed uit."

"Bedankt en Van Bavel, neem Sonja mee wil je?"

"Zal ik doen."

Het was commissaris Van Dijk ook al opgevallen dat Sonja een bijzondere spanning om zich heen had hangen en hij wilde dat vandaag niet de hele dag meemaken. Hij had 'belangrijker' zaken om handen, zoals hij zichzelf maar steeds wijsmaakte.

"Sonja, kun je met me mee naar de Nieuwezijds en het Rokin? Opdracht van de commissaris!"

"Opdracht van de commissaris?"

"Ja, hij vond dat ik wat meer assistentie nodig had en *by the way* er komt waarschijnlijk echt assistentie."

Sonja veerde op.

"Hoe bedoel je dat?"

"Ene Peter de Vries komt hier assisteren, een jonge inspecteur, net van de academie en veel belovend!"

Sonja verstilde even.

"Misschien je aanstaande echtgenoot?"

"Eh?"

"Grapje!"

“Ik moet er niet aan denken,” zei Sonja streng, “die jonge jongens wat moet ik daar nu mee?”

“Wat dacht je van spelen?”

“Ja, leuk hoor, dat effe wat, maar dan? Haantjes, zijn het. Ik heb liever een wat rijpere man,” en daarmee keek ze Van Bavel heel glazig aan.

“Ik begrijp het,” zei Van Bavel, “kom we gaan!”

“Niet eerst nog koffie?”

“Nee, laten we maar gaan dan zien we straks wel en anders gaan we effe bij Sjakie langs.”

Zelfs voor een politieauto is het in Amsterdam een ramp en voor je het weet heb je een bon van een collega en moet je weer een hoop uitleggen. “Ook een politieman moet zich aan de regels houden!” zeggen ze dan.

“Nou Son, effe serieus neem alles goed in je op ook de details de eerste indruk is vaak het belangrijkste.”

“Oké, ik doe mijn best.”

Het huis was afgezet en er stond een agent voor de deur.

“Is er iemand binnen?”

“Nee inspecteur, alleen het lijk nog en dat komen ze zo ophalen. De technische recherche is vannacht al geweest, dus u heeft het rijk alleen.”

“Getuigen?”

“Niet bekend. We zijn bezig met een klein buurtonderzoekje.”

“Wanneer bekend?”

“Als het mee zit eind van de middag.”

“Oké, bedankt!” en Van Bavel liep de trap op naar boven en Sonja er achteraan. Gelukkig liep ze achter hem dacht hij in een flits.

Het huis zag er eenvoudig maar goed verzorgd uit. Een blik in de keuken leverde niets bijzonders op. In het halletje een paar jassen met daaronder schoenen en in de huiskamer ook al niets te bekennen.

“Wat zou zich hier afgespeeld moeten hebben?” was de eerste indruk van Van Bavel.

Op naar de slaapkamer dan maar dat was effe wat anders.

“Son, kijk jij eerst eens, ik kijk vast in de badkamer.”

De badkamer was ook rustig dat wil zeggen geen opvallende dingen.

Van Bavel ging even terug naar de keuken en voelde met een zakdoek om zijn hand aan de deurkruk van het balkon. Die ging geruisloos open. Een korte blik op het balkon, links een omgevallen emmer meer niet. Zachtjes sloot hij de deur achter zich en ging naar de slaapkamer.

Een jonge vrouw lag achterover op het bed met haar hoofd over de bedrand.

“Kleine vechtpartij zou ik zeggen.”

“Waar leid je dat uit af?”

“Kijk eens naar die deken en hoe het lichaam erbij ligt, omgevallen schemerlamp.”

“Inbreker?”

“Zou kunnen.”

“Vriendje?”

“Zou ook kunnen.”

“Natuurlijke dood?”

“Zou ook nog kunnen, maar dan moet je wel een heel goed verhaal hebben.”

“Gaan we uit van moord?”

“Een ongeluk moet je niet uitsluiten en dan vlucht in paniek.”

“Heerlijk zo’n vrouw!” dacht Van Bavel.

“Kom we gaan. We kunnen altijd nog een keer terug komen.”

Beneden vroeg Van Bavel aan de agent: “Wie heeft de melding gedaan?”

“De buurman, hier een deur verder, hoorde gestommel en wat rare geluiden... toen niets meer, werd ongerust en heeft ons gebeld.”

“Al verhoord?”

“Ja kort, maar komt vanmiddag naar het bureau.”

“Uitstekend en bedankt.”

“Inspecteur.”

Op het Rokin was het nog erger met de auto. Van Bavel vroeg een agent of hij een plekje wist. Om de hoek in de parkeergarage. Als Van Bavel ergens een hekel aan had was het wel een parkeergarage. Iedere keer met die rotkaartjes en dan stond je net iets te ver en dan moest je je arm bijna uit de kom draaien om dat verrekte kaartje in die gleuf te duwen. Maar ja, voor nu was het een oplossing.

“Goede morgen inspecteur.”

“Dit is mijn assistente Sonja Meulenbelt, recherche.”

“Aangenaam, gaat u zitten, koffie?”

“Ja graag, we komen net van een lijk.”

“O ja, wie was het?”

“Dat kunnen en mogen wij u niet zeggen, maar vertelt u eens wat heeft zich hier afgespeeld?”

“Nou ja, ik kreeg vannacht een melding. We hebben hier zo’n alarmsysteem dat als er beweging geconstateerd wordt dan word ik gebeld en dan kijk ik via de computer met zo’n webcammetje of er echt iets aan de hand is, want vaak gaat het alarm ook maar zo af.”

“Dat lijkt me handig?”

“Nou ja, je went eraan. Het is beter dan niks, zal ik maar zeggen. Dit keer leek het ook niets maar toen ik vanochtend op de zaak kwam bleek de achterdeur geforceerd en...”

“En? Mist u iets bedoel ik?”

“Ja, dat is te zeggen, het is een waardeloos schilderij.”

“Waardeloos?”

“Ja, weet u, om de echte zaken te beschermen heb ik er een aantal nep stukken tussen staan.”

“Zo, zo.”

“Ja, ze zijn bijna niet van de echte te onderscheiden.”

“Kunnen wij die eens zien?”

“Ja maar natuurlijk.”

Ze liepen de zaak in.

“Zegt u het zelf maar inspecteur.”

“Nou, ik zie helemaal niets en jij Son?”

Sonja liep aandachtig door de zaak en wees vervolgens drie schilderijen aan.

“Helemaal juist. Hoe is dat mogelijk? Zit u in de kunst?”

“Nee, dat niet, op de academie dat wil zeggen op de politie-academie geleerd. Je moet altijd op lichtinval letten, het materiaal, de positie van de handtekening en *last but not least* de lijst.”

“Bravo!” riep de eigenaar enthousiast uit.

“Ik geloof dat ik eens op herscholing moet als ik dat zo hoor, Son!”

“Zou niet gek zijn en dan ik een tijdje hoofd van de afdeling?”

“Ik zal het er met Van Dijk eens over hebben.”

“En wat stond er op dat schilderij?” vroeg Sonja.

“Gewoon een vrouw, en face positie. Als u wilt, ik heb er een foto van.”

“Ik stuur wel iemand langs,” zei van Bavel, “we moeten nu gaan. Kunnen we nog eens terug komen?”

“Ja zeker, *any time!*”

“Bedankt en tot ziens!”

“Een klein vraagje nog. Woont u boven de zaak?”

“Nee, ik woon iets verder op. Met dat internet van tegenwoordig is dat wel zo handig in verband met de beveiliging bedoel ik. Dan maakt het eigenlijk niet meer uit waar je woont. Nee, ik woon op de Nieuwezijds.”

“Oké bedankt en nummer?”

“Tweeëndertig.”

“Tot ziens.”

“Hoorde je dat, Son, de Nieuwezijds, kan toeval zijn? Ik heb honger als een beer,” zei Van Bavel, “zullen we naar Sjakie gaan?”

Café ‘In de goede hoop’

Bij Sjakie was het een gezellige drukte en ze kregen een heerlijke salade en belegde broodjes en eindelijk eens een goede kop koffie met liefde gezet.

“Heb je nog nieuws, Sjaak?”

Sjaak had altijd de meest mogelijke en onmogelijke verhalen, maar dat vond Van Bavel juist prima het gaf hem wat meer creatieve denkruimte.

“Nee alleen, heb echt slecht geslapen vannacht.”

“Jij ook al? Sonja hier heeft de remedie.”

“En dat is?”

“Je hebt een vrouwtje nodig, waar je eens lekker achter kunt kruipen.”

“Krijg nou wat, ben ik er eindelijk van af en willen ze me al weer veroordelen!”

“Hoe lang ben je nu alweer alleen?”

“Eens effe kijke, drie jaar, denk ik dat Truus me verliet.”

“Truus jou verliet? Ik dacht juist omgekeerd?”

“Ja, het is maar hoe je het bekijkt.”

“Maar Truus was toch eigenlijk best een heerlijk mens?”

“Ja, schei uit, zeker te weten maar met zo’n kroeg en van die geile mannen was het net als honing voor de bijen en misschien nog meer honing voor de beren, als je begrijpt wat ik bedoel?”

“Trekt toch klanten?”

“Ja, maar ik kon er niet mee leven. Ik ben zo jaloers als de pieten en verder wat is er nu aantrekkelijk voor een vrouw

aan een kroegbaas? Hij komt altijd pas in de kleine uurtjes in bed en stinken! Dat krijg je dan ook alsmaar over je heen. Ga eerste even onder de douche Sjaak en gebruik het douche-schuim van het Kruidvat, die ruikt zo lekker, rechts op het schapje en dan willen ze omdat je zo lekker ruikt ook nog weer vrijen... nou sorry hoor, als ik zo'n hele dag in de kroeg gestaan heb dan wil ik slapen, begrijp je?"

"Ik begrijp het," zei Van Bavel, want hij wilde geen strijd met deze 'hittepetit'.

"Sonja ga je mee? We hebben nog een hoop te doen."

"En," zei Sjaak, "zoek jij eerst zelf maar eens een vrouw!"

"Ikke?" zei Van Bavel, "met mijn vak dat is misschien nog erger dan het jouwe. Vaak word ik 's nachts gebeld voor een zaak en dan kan ik het weer dagen horen. We lagen net zo lekker en ik vind het niet fijn om alleen wakker te worden met niemand naast me."

"Mannen zijn zeikerds," wierp Sonja in het midden om het gesprek maar eens flink af te kappen. De beide heren keken elkaar aan met een blik in de ogen, iets voor jou?

"Sjaak, hou je taai."

"Van hetzelfde en dag mevrouw."

"Noem me maar Sonja, hoor!"

"Dag Sonja en nog een heel fijne dag."

Het sarcasme droop ervan af, maar Sonja verbeet zich anders had ze hem in stukken gescheurd.

Op weg naar het bureau zei Van Bavel: "Waarom zei je dat over de mannen?"

"Nou jullie konden maar niet ophouden en het ging alleen maar over vrouwen en dan sta ik erbij als vrouw en dan wordt het wel eens wat veel vooral als de meningen al helemaal vast liggen."

“Ik begrijp het,” zei Van Bavel, “eerst maar even langs Karel en dan het verhoor met de buurman. Zullen we dat samen doen?”

“Oké, gassen maar.”

De lijkschouwer Karel Zeldenrust

“Hallo Karel, sorry dat we niet eerder konden.”

“Kwam juist goed uit. Ik had nu alle tijd het ook grondig te doen.”

“En?”

“Tja, gebroken nek verder geen overdreven aanwijzingen. Geen alcohol, geen drugs, geen slaapmiddelen, geen sperma, een paar drukpunten boven de borsten zou kunnen wijzen op duwen en tijd van overlijden tja, dat is een beetje twijfelachtig. Aan de afkoeling gemeten moet het tussen twaalf en twee vannacht geweest zijn, maar een exacte tijd is lastig. De nekbreuk kan ervoor gezorgd hebben dat ze wel dood gegaan is uiteindelijk maar niet onmiddellijk dood was. Heb je al getuigen?”

“Ja, eentje, de buurman, dat wil zeggen die heeft ons gebeld. Hij komt zo op het bureau voor een tweede interview.”

“Wil je haar nog een keer zien?”

Met zijn drieën liepen ze naar de koeling en Karel trok de la met de dode vrouw open en ritste de body bag open.

“Een mooie vrouw en nog zo jong,” zei Karel.

“Hoe oud was ze, is dat al bekend?”

“Carla Meijer, 38 jaar, ongehuwd.”

“Beroep?”

“Fotomodel, vandaar.”

Karel ritste de zak weer dicht.

“Het leven is raadselachtig zo ben je er en zo ben je vertrokken.”

“Bedankt Karel, als ik iets meer weet hoor je het.”

Terug op het bureau

Karin van Balen had receptiedienst en toen Van Bavel en Sonja binnenkwamen wees ze beiden door naar verhoorkamer nummer één aan het begin van de gang.

“Goede middag. Bedankt dat u zo snel kon komen. Hoe was uw naam ook al weer?”

“Piet de Klijn.”

“Aangenaam Van Bavel en dit is mevrouw Meulenbelt recherche, gaat u zitten en vertelt u nog eens wat u gehoord heeft.”

“Het is niet veel dat ik weet maar ik was vroeg naar bed en ineens hoor ik bij de burens wat geschreeuw en gerommel toen was het ineens stil. Ik hoorde een deur en later reed er een auto weg.”

“Heeft u gezien wie er in de auto zat?”

“Nee.”

“Dus het zou ook toevallig iemand anders geweest kunnen zijn?”

“Zou kunnen. Het leek mij zo’n klein mini Coopertje aan het geluid te horen.”

“Heeft u een idee van het tijdstip?”

“Ja, ik hoorde de Westertoren één uur slaan.”

“En heeft u ons meteen gebeld?”

“Nee, niet meteen, je twijfelt altijd met dit soort zaken. Je hoort wel vaker iets.”

“En waarom heeft u ons dit keer toch gebeld?”

“Ja, ik werd op een gegeven moment onrustig. Ik weet ook niet meer precies waarom maar het was ineens zo akelig stil begrijpt U?”

“En daarna?”

“Nou ja toen ik gebeld had kwamen er al snel mensen van de politie langs en toen ben ik weer gaan slapen.”

“Kent u het slachtoffer?”

“Slachtoffer?”

“Ja, de dame is overleden.”

“Vermoord, bedoelt u dat?”

“Nee, wat ik zeg overleden, maar de zaak is nog in onderzoek.”

“Juist, nee, ik ken haar niet, ik weet alleen dat het een zij is en dat ze wel eens mensen op bezoek heeft, verder niet.”

“Goed meneer de Klijn bedankt voor uw hulp, mochten wij nog iets willen weten...”

“U kunt me altijd bellen en ik wil ook wel even langskomen, geen probleem.”

“En Van Bavel?” vroeg Van Dijk toen ze op weg waren naar het kantoor. “Tja, volgens Sonja een ongeluk. Karel zegt een nekbreuk en tijd van overlijden volgens de lichaamstemperatuur tussen twaalf en twee, maar hij gaf daarbij aan dat tijdstip van overlijden niet per se het tijdstip van het gebeuren zelf hoeft te zijn.”

“Strategie?”

“Geen idee. Die kunstroof is ook een beetje merkwaardig; een waardeloos schilderij en een eigenaar die op de Nieuwezijds woont.”

“Eigenaardig ja, zeg dat.”

“Kan allemaal toeval zijn. We gaan eerst de dingen die we nu hebben maar eens op een rijtje zetten.”

“En het buurtonderzoekje?”

“Wordt aan gewerkt, komt eraan heb ik begrepen.”

“Goed.”

Terug op kantoor zei Van Bavel tegen Sonja, “vandaag doen we niet veel meer, zet wat dingetjes kort op papier en dan zijn we hier weg.”

“Weg? We zouden toch samen gaan eten of was je dat vergeten?”

“Ja, nu je het zegt, ik zat in een heel andere wereld.”

“Pas maar op dat je niet door het beroepsvirus wordt aangetast.”

“Nee gezellig, wat zullen we doen? Naar de Chinees?”

“Of?”

“Of?”

“Nou ik dacht nu ik toch wat eerder vrij heb, kan ik ook zelf wat klaarmaken. Wat vind je?”

“Ik kies voor dat laatste,” zei Van Bavel. Sonja werd er helemaal warm van maar ze liet niks merken.

“Goed en de strategie?”

“Eh,” en hij keek weer in twee ogen en dreigde te verdrinken.

“Ik bedoel onze vertrekstrategie?”

“Juist, ieder voor zich, jij eerst en ik doe hier nog een paar kleinigheden en dan ga ik eerst naar huis om me even om te kleden.”

“Zo officieel?” zei Sonja.

“Nou ja, zo vaak doen we dit nu ook weer niet toch en ik wil geen verkeerde indruk achterlaten.”

“Oké, dan doe ik ook mijn best tot straks dan!”

“Hoe laat?”

“Ja kijk maar, niet later dan half acht.”

Na wat aantekeningen gemaakt te hebben vertrok Sonja. Van Bavel bleef nog even wat alleen rondmieren, dat vond hij na zo'n intensieve dag ook het prettigste. De stukjes vielen dan langzaam naar beneden en 's nachts vond er meestal een

schifting plaats zodat hij de volgende dag gericht verder kon. Het gegeven van de kunsthandelaar die ook op de Nieuwezijds woonde hield hem nog het meest bezig. Hij schreef op een stukje papier op welk nummer hij woonde, vervolgens het nummer van het slachtoffer. Wie wonen er nog meer in de buurt? Daarna vertrok ook hij.

“Dag Karin.”

“U ook al weg?”

“Hoe bedoel je?”

“Ik zag net Sonja ook al weggaan?”

“Ja, vandaag doen we toch niets meer en vannacht heb ik zo slecht geslapen, dat moet ik vanavond inhalen. Tot morgen.”

“Tot morgen inspecteur.”

Van Bavel had altijd het idee dat hij met deze Karin moest oppassen. Ze wilde meer weten dan je lief was. Hij reed eerst even langs het Kruidvat en vroeg aan de kassa: “Heeft u van die heerlijk doucheschuim?”

“Wat dacht U, wel twintig soorten.”

“Twintig?”

“Loop wel even met u mee. Welke wilt u hebben?”

“Ik hoorde van Sjakie, dat hij altijd een zo heerlijk ruikende doucheschuim gebruikte, omdat hij de hele dag in de kroeg staat en dan ruikt als een gerookte paling.”

“Bedoelt u Sjakie van ‘In de goede hoop’?”

“Ja, die bedoel ik.”

“Die koopt alleen maar die met Aloë Vera. Wij proberen hem wel eens iets anders te verkopen en weet u wat hij zegt? Dat doe ik ter herinnering aan Truus! Oei, ik zie dat hij op is. Ik vraag het wel even aan onze bedrijfsleider.”

“Goedemiddag, aangenaam Wim Bosma.”

“Aangenaam Jan van Bavel.”

“U bent op zoek naar onze doucheschuim?”

“Ja, uw medewerkster kwam erachter dat hij op is.”

“Klopt, maar ik heb haar even naar het magazijn gestuurd, daar komt ze al.”

“Heel erg fijn, prettig met u kennis gemaakt te hebben,” zei Jan.

“U bent altijd welkom!”

Met het doucheschuim op zak ging Van Bavel naar huis ging uitgebreid douchen en inderdaad het rook geweldig. Trok zijn mooiste pak aan met stropdas. Het leek wel of hij een afspraakje had en dat had hij natuurlijk ook maar zo bedoelde hij het niet. Dit was gewoon een etentje maar omdat het niet zo vaak voorkwam wilde hij ter toch wel iets bijzonders van maken... om half zeven belde hij bij Sonja aan en Sonja deed open in een prachtige zijden jurk en haar haren in een knot:

“Kom binnen meneer de Cock, wat ziet u er charmant uit.”

“Hou op met die onzin,” zei Van Bavel.

“Maar wat vind je ervan?”

“Ik vind jou in ieder geval prachtig!”

“Dank je, kom binnen.”

“Het had wat informeler gemogen als ik eerlijk ben maar voor zo’n eerste keer prima toch?”

“Wat wil je drinken?”

“Doe maar eerst een pilsje, heb je dat?”

“Jazeker te weten. Heineken of Bavaria?”

“Doe maar een Bafje.”

“Dat gaat goed,” dacht Sonja,

“Maak het je gemakkelijk. Hier lekker op de bank daar staan wat nootjes.” Sonja vleide zich naast hem en Van Bavel voelde al golven van warmte over zich heen komen. Hij vond het prettig. Altijd dat alleen eten was niet goed voor een mens en je wordt slordig, gaat meer drinken en...

“Het eten is klaar, dus we kunnen zo aan tafel als je wilt?”

“En vertel eens Sonja, wat heeft jou tot ‘de force’ gebracht?”

“Ja, dat is een lang en ingewikkeld verhaal. Ik wilde eigenlijk eerst de journalistiek in, maar het enige dat ik mocht doen was de misdaadberichten verzorgen en als je weet hoe dat werkt heb je gauw je buik vol, dat was niet bevredigend maar misschien wel een eerste aanzet deze richting op... toen kreeg ik een vriend die zat bij de politie en die heeft me eigenlijk over de schreef getrokken... eerst moest ik nog bij studeren maar daarna werd ik zonder problemen aangenomen en ik moet je zeggen dat ik een heel goede tijd heb gehad... we hadden een prima groep en we hebben nog steeds contact.”

“Waar zitten die collega’s?”

“De meesten in de grote steden, een paar op het platteland.”

“Prima!”

“En jij zelf dan?”

“Nou dat is misschien nog erger, dat wil zeggen vroeger had ik een hekel aan de politie al dat bonnengeschrijf en ik kom uit een katholiek gezin uit Limburg, drie broers en mijn oudere broer is priester geworden en mijn oudste broer zit in de automatisering. Ik zag erg tegen mijn oudere broer op. Priester, dat was nog eens iets. Maar toen heb ik dat zelf eens een tijdje meegemaakt in zo’n klooster in België nou ik wist niet hoe snel ik daar weg moest komen. Het vloog me naar de keel, zo gezegd. De mensen waren prima maar het kloosterleven trok me absoluut niet. Veel te geregeld en dat was terugdenkend misschien wel beslissend. Ik wilde een baan met meer vrijheid en zo kwam ik, ook geholpen door de politseries als Baantjer en Morse, en noem ze maar op: Frost, Silent Witness, Judge John Deed en Midsummer murders, op de goede weg”

“De goede weg?”

“Ja, ik heb het gevoel dat ik op de goede weg zit, dat dit vak precies bij me past, ik geniet ervan, de mensen, de wisselende situaties ...”

“Kom, we gaan eten anders verpietert het. Wil je nog wat drinken?”

“Ja, doe maar een wit wijntje.”

Van Bavel voelde zich helemaal ontdooien. Dit moesten ze vaker doen en Sonja zag er prima uit: de jurk en haar ogen, ze straalde helemaal.

“We moeten wel een beetje voorzichtig zijn,” Sonja schrok.

“Voorzichtig zijn?”

“Ja, ik bedoel met het werk. Scheiding privé en werk, dat weet je toch in verband met moeilijke zaken etc.”

“O dat. Ja, daar zal ik zeker op letten, maar ik vind het fijn dat je gekomen bent; ik leer je zo toch ook beter kennen en dat is ook beter voor het team. Als we als team moeten functioneren dan moeten we elkaar door en door kennen.”

Dat ‘door en door’ benadrukte Sonja. Van Bavel knikte: “Ik ben het helemaal met je eens, we zullen situaties tegenkomen dat we elkaar hard nodig hebben.”

“Dat heb ik nu al,” dacht Sonja, maar ze liet zich verder niet afleiden.

Ze had heerlijk gekookt en Van Bavel at voor twee.

“Je bent een gezonde eter,” merkte Sonja op.

“Ja, ik heb wat in te halen,” zei Van Bavel.

“Ga je gang, hoor, er is genoeg. Zal ik nog eens bijschenken?”

“Ja, doe maar, het is nu toch feest.”

Van Bavel deed zijn jasje uit en gooide zijn stropdas over een lege stoel.

“Of vind je het erg?”

“Nee, zeker niet, zei Sonja, houdt het vooral luchtig. Wil je een toetje of liever koffie?”

“Nee, doe maar nog een glaasje.”

“Oké, ga maar lekker op de bank zitten dan ruim ik even af.”

“Nou ik kan je wel even helpen hoor!”

“Nee, dat hoeft niet.”

“Ik vind het wel prettig...” en toen stonden ze ineens met zijn tweeën aan een bord je trekken.

“Wie brengt dit bord nu naar de keuken?”

Ze keken elkaar aan en moesten lachen.

“Laten we het samen doen, jij begint vast af te wassen en ik sleep de boel aan.”

Toen werd het pas echt gezellig.

“Vind je het erg als ik mijn schoenen uit doe?” vroeg Van Bavel, “Het zijn mijn nieuwe en ik voel ze nu al.”

“Ga je gang.”

“Ik heb me eerst helemaal gedoucht en weet je met wat? Hier ruik eens...”

“Ja, je meent het, van het Kruidvat, Sjakie?”

“Je bent een echte detective. Ik gebruik anders nooit van die spullen maar op de weg naar huis dacht ik ineens aan Sjakie en zo doende.

Sonja dimde de lichten wat en ging naast Jan van Bavel op de bank zitten.

“Weet je wat?” zei Jan ineens, “Leg je hoofd eens op mijn schoot dat vind ik prettig.”

Sonja liet zich dat geen tweede keer zeggen en al babbelend en drinkend voelde Jan zich steeds vrijer worden en begon geheel onbewust het hoofd van Sonja te strelen en Sonja liet dit alles gebeuren en genoot ervan. Ze draaide zelfs op haar rug en de hand van Jan vond als vanzelf de weg naar haar heerlijke borsten. Sonja kirde van genot en kroop steeds dichtertegen Jan aan, de kerktoeren sloeg elf.

“Wat? Is het al elf?”

“Maak je niet druk,” zei Sonja, “de avond is nog lang.”

“Maar het werk?”

“Dat werk loopt echt niet weg.”

“En hoe kom ik naar huis?”

“Naar huis, geen sprake van je blijft hier!”

“Hoe bedoel je dat Son?”

“Ik heb een groot genoeg bed voor twee...”

“O, bedoel je dat zo, maar ik kan toch niet in dit pak naar mijn werk?”

“Nee, daar heb je gelijk in. Ik zorg wel dat je op tijd op bent om je nog te kunnen omkleden.”

Jan liet het zich allemaal aanleunen. Dit maakte hij ook bijna nooit, zeg maar nooit mee en hij genoot van Sonja.

“Kom we gaan naar bed,” zei Sonja, “drink leeg, in de badkamer staat alles wat je nodig hebt.”

“Hoe bedoel je dat?”

“Tandenborstels, zeep etc.”

“Oh juist.”

“En schiet een beetje op, ik wil nog even van je genieten of wat dacht jij? Weet je hoelang het geleden is dat ik een man gehad heb?”

“En weet jij hoe lang het geleden is dat ik een vrouw gehad heb dan?”

“Oké, dan staan we wat dat betreft quitte of ben je bang?”

“Ik bang?”

Deze opmerking zette Van Bavel aan om haast te maken. Hij kleedde zich uit tot op zijn onderbroek na en dook onder de wol naast Sonja.

“Vooruit de Cock met c o c k, laat die haan maar eens flink kraaien,” zei Sonja voor de lol.

“Ik weet niet of ik nog weet hoe het moet.”

“Fietsen verleer je nooit en als je het echt niet meer weet dan zal deze rode hen je het wel weer leren, reken maar.”

En daar was niets te weinig mee gezegd. Deze Sonja verstond de kunst als geen ander en na wat gepruttel in het begin en wat onhandigheden wist zij deze Van Bavel dusdanig in beweging te krijgen dat ze hem ook weer moest afremmen om zelf niet buiten adem te geraken.

“Rustig aan, rustig aan we hebben de tijd toch?”

“Nou ja de tijd,” zei Van Bavel overmoedig, “om acht uur weer paraat!” Die nacht kraaide de haan drie maal.

Om zes uur liep de wekker af en Sonja sprong het bed uit en Van Bavel kreunde zachtjes: “nu al?”

“Blijf jij nog maar even liggen kittig haantje van me, ik ga eerst uitgebreid douchen en dan maak ik vast het ontbijt...”

“Wat een luxe!” zei Van Bavel en draaide zich nog eens om.

Na een heerlijk ontbijt spraken ze af onafhankelijk van elkaar naar het bureau te gaan want voor je het weet word je daar tot echtpaar gebombardeerd.

Dinsdag

“Morgen Van Balen!”

“Morgen inspecteur, heeft u hem er nog in gehad?”

“Hu?”

“Heeft u het nog naar uw zin gehad?”

“Oh ja, ik heb heerlijk geslapen, dat was sinds tijden.”

En weg was Van Bavel. Hij meende toch zeker iets anders gehoord te hebben.

“Morgen Karin,”

“Hallo Sonja, goede morgen, dit moest ik jou meegeven van Van Dijk” en ze duwde Sonja een dik dossier in haar handen.

“Dank, duizend maal dank!”

“En zorg dat het op tijd terug is wil je? Er liggen nog teveel dossiers op jullie kantoor. Ik zou ze graag terug hebben.”

“Even onder ons. We krijgen misschien een nieuwe, ene Peter de Vries.”

“De Vries?”

“Ja, een talent van de academie.”

“O ja?”

“Ja zeker, en die zet ik meteen op die dossiers, moet je eens kijken hoe snel je ze hebt!”

“Oh heerlijk.... en hoe ziet ie eruit?”

“Hij schijnt nogal knap te zijn en ambitieus... interesse?”

“Ik zal eens goed opletten,” zei Karin en ze moesten allebei hartelijk lachen.

“Enne Sonja, wat is er met Van Bavel, hij ziet er zo patent uit?”

“Ik zou het niet weten, ik heb hem nog niet gezien vandaag... misschien een nieuwe liefde?”

“Een nieuwe liefde? Wie dan? Een van ons?”

“Geen idee,” loog Sonja, “maar als jij iets te weten komt dan hoor ik het ook hè, dan kunnen we hem weer eens goed plagen!”

“Afgesproken.”

“Ik moet nu echt verder, is er al koffie?”

“Ja, staat klaar... een goede dag.”

Op het kantoor

“Morgen Jan.”

“Morgen Son, heb je goed geslapen?”

“Ja, uitstekend, en jij?”

“Ik heb in tijden niet zo goed geslapen!”

“Zie je nu wel, een vrouw doet wonderen. Wat is dit?”

En Sonja opende een grote dienstenvelop die op haar bureau lag.

Wil je met me trouwen? JvB.

Sonja werd helemaal warm van binnen maar liet niets merken.

Ze pakte een pen en schreef op de achterkant van het bericht: *Onder één voorwaarde*, deed de brief weer in de envelop en legde de envelop bij Van Bavel op het bureau en liep vervolgens de deur uit om koffie te halen.

Toen ze terug kwam trof ze een Van Bavel aan die haar vragend aankeek: “en dat is?”

“Je moet het mij op je knieën vragen, anders geloof ik er geen sikkepitje van,” en tot haar verbazing en innerlijke vreugde stond Jan op knielde voor haar neer en op dat moment kwam Van Dijk binnen.

“Wat is hier aan de hand? Van Bavel denk aan de gezags-verhoudingen wil je?”

“Nou, daar denk ik nu juist aan,” zei Van Bavel droogjes.

Van Dijk draaide zich al om en wilde de kamer al weer verlaten maar Van Bavel zei nadrukkelijk: “Simon!” en Simon draaide zich verbijsterd om, “eh,... Simon doe de deur dicht en kom naast ons staan je bent mijn getuige, ja maar doe het nu maar, het is van levensbelang!”

Simon kwam dichterbij en Jan van Bavel vroeg Sonja op zijn knieën: “Wil je met me trouwen?”

Van Dijk kon zijn oren niet geloven... “Meen je dat, Jan?”

“Ja, zeker!” zei Jan, “Sonja heeft me overtuigd!”

“Oh,” zei Simon.

Hij had dit nog nooit meegemaakt en Sonja ging ook op haar knieën en zei ja uit de grond van haar hart en kuste Jan innig. Toen moest Simon het wel geloven.

“Nou dan mag ik jullie als eerste feliciteren?” en Simon schudde beiden de hand en wist Sonja zelfs een kus te geven.

“Dat brengt wel het een en ander in verwarring, maar ik ben wel heel erg blij voor jullie,” zei Simon.

“Weet je wat, ik ga een klein feestje organiseren in de kantine.”

“Maar nog niks zeggen hè,” zei Sonja.

“Nee, ik zal proberen het geheim te houden tot het laatste moment,” en weg was Simon.

“Oh, Jan ik dacht dat je me nooit zou vragen,” zei Sonja toen ze weer alleen waren.

“Ja, ik had het zelf ook niet gedacht maar sinds gisteren en vanmorgen miste ik je al meteen en ik dacht dit gaat zo niet langer.”

Van Dijk belde onmiddellijk Karin.

“Karin we hebben wat te vieren, Van Bavel gaat trouwen en”... “Van Bavel gaat trouwen met wie?”... “Ja, ik mag het nog niet zeggen”... “met wie!” zei Karin nadrukkelijk, “ik mag het toch wel weten? Ik zwijg als het graf”... “Ja maar”... Karin zweeg...

“Goed, ik zal je een clou geven: het is een Engelse zoon,”

“Ja, son dus en?”

“Dat is het: yes!”

“Yes, hoe bedoel je?”

“Ja, meer kan ik niet zeggen, ik heb het beloofd, maar wil je drie flessen champagne, wat kratten bier en frisdrank bestellen en wat hartige hapjes, vóór elf uur in de kantine en stuur een bericht rond dat iedereen verwacht wordt voor zover mogelijk...”

“Yes sir,” zei Karin en hing op.

Wat kan dat betekenen?

Karin werd erg onrustig, ze kon er niet tegen als ze iets niet wist en zeker niet als het een van de collega's betrof.

Ze belde met café de goede hoop en zei tegen Sjakie: “Weet jij met wie Van Bavel gaat trouwen?”

“Hoe moet ik dat weten?”

“Ja, jij kent hem toch?”

“Nou ja, gisteren wilde hij mij nog aan een vrouw helpen, ik ben toch niet gek?”

“Heb je niks gemerkt dan?”

“Nee, geen idee.”

“Oké, maar wil je wat champagne bier, fris, en wat hartige hapjes laten bezorgen op het bureau voor elf uur, kan dat?”

“Ja, toe maar, het wordt steeds gekker in dit land, maar omdat het Van Bavel is maken we een uitzondering.”

Peter de Vries

Er stond een jonge man voor het loket, knap ook nog.

“Kan ik u helpen,” zei Karin.

“Ik zoek commissaris Van Dijk.”

“Oh, heeft u een afspraak met de commissaris?”

“Ja, ik...”

“en hoe is uw naam?”

“De Vries, Peter de Vries.”

“De Vries? Peter de Vries, oh, bent u het, de nieuwe... ik bedoel...”

“Maakt niet uit...”

“Ja, hier de trap op en dan derde deur rechts, de naam staat op zijn deur.

Wacht eens even Peter, ik heb een raadsel, het gaat om een naam. De commissaris zei het is een Engelse zoon en hij sloot af met Yes kun jij daar iets van maken?”

“Dat is niet zo moeilijk: Sonja dus...”

“Sonja? Je bent gek! Oh sorry, zo bedoel ik het niet... het is te gek voor woorden Van Bavel en Sonja?”

“Ze zei vanochtend nog dat ze hem niet gezien had.”

“Tja, misleiding misschien? Ik ga maar eens verder,” zei Peter en weg was ie.

“Sonja en Van Bavel,” zei Karin en pakte de telefoon.

“Hallo Sonja.”

“Hallo Karin, is het waar?”

“Wat bedoel je?”

“Dat jij en Van Bavel?”

“Wat bedoel je?”

“Hou me niet voor de gek!”

“Maar hoe weet jij het dan, niemand weet het nog...”

“Ja, ik hoorde het van Peter de Vries,” loog Karin...

“Peter de Vries?”

“Ja, die nieuwe.”

“Hoe kan die het nu weten? Heeft hij al met Van Dijk gesproken?”

“Dus het is waar?”

“Ja, het is waar en ik ben zielsgelukkig.”

“Maar hoe heb je het zo geheim kunnen houden dan?”

“Tja, dat was meer geluk dan wijsheid en... maar dat is tussen ons, hij heeft pas op het laatste moment toegegeven, hij wilde eigenlijk niet! Nee, vanwege het beroepsgevaar maar ik heb hem duidelijk gemaakt dat er nog wel andere zaken in de wereld zijn dan beroepsgevaren...”

“Oh zo...”

“en toen ja en toen... ging hij op zijn knieën”

“Oh zo...”

“Maar Karin mondje dicht, om elf uur mag iedereen het weten.”

“Oké, ik zwijg als het graf.....”

Bij de commissaris

Klop, klop.

“Binnen...!”

“Hallo Peter, kom binnen, je komt als geroepen!”

“Als geroepen?”

“Ja, er zij hier wat calamiteiten en daar pas jij precies in als reddende engel.”

“Klinkt goed, een vliegende start daar houd ik wel van.”

“Ga zitten... kijk het is momenteel zo ik zal je meteen maar inwijden: onze inspecteur Van Bavel gaat trouwen.”

“Met Sonja?” zei de Vries.

“Eh, hoe weet jij dat nu?”

“De receptioniste vroeg me een raadsel op te lossen zo doende...”

“Ies één,” zei Van Dijk, “Karin weet altijd alles van wat zich binnen deze muren afspeelt, dus houdt daar rekening mee!”

“Oké, ik zal er op letten.”

“En de calamiteiten?” vroeg Peter geïnteresseerd.

“Nou het zit zo Van Bavel en Sonja gaan waarschijnlijk over twee weken trouwen en dan moeten we ze weer een paar weken missen en we hebben nu al een aantal zaken lopen en er zullen er nog wel meer bijkomen... wat denk je zou je dat aankunnen?”

“Het is wel een hele uitdaging,” zei Peter, “als ik maar een assistent heb dan zal het wel loslopen.”

“Is er iemand voorhanden?”

“Bart Jansen, inspecteur in opleiding, zou denk ik wel een geschikt iemand zijn.

Ik zal hem straks wel aan je voorstellen en in de tussentijd werk je gewoon samen met Van Bavel en Sonja dan rol je er wel in en alles wat er omheen speelt...”

“Oké,” wat een meevaller, “ik heb er echt zin in.”

“Zo mag ik het horen,” zei Van Dijk, “kom we gaan even naar het nieuwe echtpaar dan zal ik je voorstellen.”

“Binnen... commissaris.”

“Ja, sorry dat ik even stoor maar hier heb ik Peter de Vries onze nieuwe inspecteur, net van de academie, die gaat jullie assisteren en vervangen als jullie op huwelijksreis zijn.”

“Aangenaam Jan van Bavel, aangenaam Sonja Meulenbelt, goed dat je er bent,” zei Van Bavel, “we zullen je wel inwerken.”

“Even praktisch, vanaf wanneer ben je beschikbaar?”

“Maandag kan ik beginnen,” zei Peter, “ik moet in het weekend nog wat spullen verhuizen.”

“Uitstekend!”

“Sorry, mensen, maar willen jullie nu naar de kantine komen, zo direct is alles al op,” zei Karin.

“En hoe vind je hem?” vroeg Sonja toen ze naar de kantine liepen.

“Nou hij is zeker erg knap, maar ja even afwachten hoe hij verder is, ik bedoel in de samenwerking en hij is erg slim.”

“Hoezo slim?” vroeg Sonja.

“Nou hij wist in twee tellen dat Van Bavel met jou ging trouwen.”

“Hoe kan hij dat weten, is hij een helderziende dan?”

“Nee, maar Van Dijk had gezegd dat het een Engelse zoon was en daarna een Yes.”

“Waarom deed hij zo ingewikkeld?”

“Hij mocht blijkbaar nog niets zeggen zodoende en de beide dames moesten hartelijk lachen.”

In de kantine

In de kantine was het behoorlijk druk en de stemming zat er al goed in en de rijst vloog al door de lucht.

“Ho, ho, ho,” zei Van Dijk, “zover is het nog niet maar ik mag jullie mededelen dat in mijn bijzijn Jan van Bavel, Sonja Meulenbelt ten huwelijk heeft gevraagd en er zelfs voor op zijn knieën is gegaan,” en de zaal barste in een *he is a jolly good fellow* uit.

“Waarschijnlijk is de trouwpartij over twee weken en dan moeten we de jong gehuwden natuurlijk een tijdje missen,” en de zaal antwoordde ‘ohhhh’ “maar,” zei Van Dijk, “hier is Peter de Vries die hen nu komt assisteren en als het nieuwe bruidspaar weg is zal hij de lopende zaken gaan overnemen,” en weer klonk een *he is a jolly good fellow...*

“Tenslotte vraag ik Bart Jansen even hier te komen en mensen... houd de alcohol beperkt anders krijgen we problemen.”

Toen brak er een gezellig *we gaan nog niet naar huis* uit en Karin liep met de schalen met hapjes rond en iedereen had het erg naar zijn zin.

Bart Jansen werd voorgesteld aan Peter de Vries en ze maakten een afspraak om ’s middags elkaar nog even te spreken.

Jan van Bavel en Sonja werden van alle kanten gefeliciteerd en het leek wel of de bruiloft al was begonnen.

Toen nam Jan nog even het woord: “Beste mensen, ik ben de gelukkigste mens ter wereld. Ik had het niet kunnen denken ooit nog eens een vrouw ten huwelijk te vragen maar Sonja heeft mee over de schreef getrokken en ik ben haar innig dankbaar,” en nu klonk *she is a jolly good fellow* “en,” zei Jan, “jullie zijn allemaal voor zover het dienstrooster het toestaat uitgenodigd voor de bruiloft en voor degenen die dienst hebben zal er hier iets extra’s in de kantine zijn.”

“Wij houden Karin wel op de hoogte over plaats en tijd...” alle petten vlogen in de lucht en tot een uur of drie was het een drukte van jewelste.

Later op de middag zei Van Dijk tegen Jan: “We moeten de lopende zaken niet uit het oog verliezen anders krijgen we gedonder.”

“Morgen pakken we de draad meteen weer op.”

“Oké, dan de rest van de dag vrijaf voor jullie, ik verzin wel wat.”

“Magnifiek,” zei Jan en hij snelde naar het kantoor en zei:

“Son, we mogen weg!”

“Echt waar hoezo?”

“Simons orders.”

“Oké dan, wat doen we naar jou of naar mij?”

“Naar jou,” zei Jan.

“Dan eerst nog even langs Albert Heijn en vroeg onder de wol.”

“Ik kan haast niet meer wachten,” zei Jan.

“Kom eens hier,” zei Jan en hij trok Sonja op schoot.

“Weet je, ik ben zo gelukkig, ik kan het niet geloven dat het is zoals het is...”

“Ja, ik dacht dat je me nooit zou vragen, ik was bijna wanhopig... weet je wat, ik bel meteen naar huis om het goede nieuws te vertellen...”

“Hallo ma, met Sonja.”

“Alles goed kind?”

“Ja, meer dan goed.”

“Je krijgt er een zoon bij!”

“Een zoon?”

“Ja zeker en nog wel een schone.”

“Kom nou toch Sonja wees eens serieus...”

“Ik meen het, ma, Jan heeft me ten huwelijk gevraagd en ik heb ja gezegd...”

“Ik, ik moet even gaan zitten, is dat waar Sonja?”

“Ja, zeker ma, ik ben erg gelukkig...”

“Ik roep je vader even...”

“Ja, hallo Sonja, wat hoor ik toch allemaal?”

“Ja pa, het is echt we gaan samen verder, de bruiloft is over twee weken....”

“Twee weken, is dat niet wat snel? Moet je er niet eens goed over nadenken?”

“Nee pa, dat heb ik allang genoeg moeten doen, nu is het zover...”

“Weet je wat, we komen morgenavond even langs?”

“Goed idee, tot morgen dan. Ik moet er nog wel aan wennen, tot morgen doe!”

“Ja, slaap lekker...”

“Zo dat is één,” zei Sonja.

“Nu ik nog,” zei Jan, “ik zal ook maar eens gaan bellen.”

“Hallo met Jan!”

“Ja, alles goed meer dan dat!”

“Hoezo?”

“Nou, ik heb Sonja gevraagd om met me te trouwen!”

“Wat zeg je daar?”

“Ja, of ze met me wilde trouwen en ze heeft ‘ja’ gezegd. Ik voel me de gelukkigste mens ter wereld.”

“Ja, maar zo plotseling?”

“Laat ik zeggen dat we eraan toe waren. Ik heb er veel te lang mee gewacht, maar het gaat goed komen!”

“Wacht even ik geef je moeder...”

“Hallo Jan, jongen, wat hoor ik toch allemaal?”

“Ja, moedertje, het is zover je zoon gaat trouwen.”

“Och, we hadden het al niet meer verwacht.”

“Nee, ik eigenlijk ook niet maar ja Sonja is niet te weerstaan!”

“Kom gauw eens langs!”

“Ja, dat doen we zeker. Wat dachten jullie van aanstaande zaterdag?”

“Dat is prima en blijf dan eten hè? Ik zal je broers ook uitnodigen.”

“En vraag Arie of hij de mis wil lezen wil je?”

“Ja, zal ik doen.”

“Dag mam.”

“Dag Jan.....”

“Nu nog een getuige.”

“Ik weet wel iemand,” zei Sonja, “wat dacht je van Katja?”

“Katja, je vriendin, ik heb haar nog niet ontmoet, als jij er een goed gevoel bij hebt...”

“Hallo Katja.”

“Hoi Son, alles goed?”

“Meer dan dat. Ik eh wij gaan trouwen!”

“Trouwen? Met wie dan?”

“Met Jan!”

“Jan?”

“Ja, Jan van Bavel.”

“Oh, die Jan, wat leuk! Wanneer wist je het?”

“Vanochtend heeft hij me gevraagd.”

“Vertel, vertel!”

“Ja, hij is zelfs op zijn knieën gegaan.”

“Nou ja, dan moet hij je wel erg hoog hebben.”

“Maar, ik ben zelf ook op mijn knieën gegaan hoor, dus met Simon erbij!”

“Met Simon erbij! Vond hij het niet vreemd?”

“Hij was eerst totaal verrast maar herstelde zich goed en wil onze getuige zijn en de tweede getuige ja, dat is onze vraag aan jou Katja wil je onze getuige zijn? Ik zou het erg fijn vinden...”

“Ja, ja natuurlijk, wat een wervelingen ineens en de huwelijksreis?”

“Weet ik nog niet.”

“Ik zal het Jan eens vragen. Jan de huwelijksreis?”

“Brugge!”

“Brugge ja, Brugge, Guido Gezelle en zo... nou je hoort het Katja... Brugge dus.”

“Oh, wat romantisch en wanneer ga het gebeuren?”

“Nou zo snel mogelijk... we denken aan twee weken als dat op het gemeentehuis allemaal te regelen valt, want je moet geloof ik een maand in ondertrouw, misschien kunnen we daar onder uit komen?”

“Vanwaar de haast?”

“Ja, dat weet ik ook niet maar het dringt....”

“Doe het rustig aan!”

“Doen we en kom je zondag eten?”

“Ja, gezellig tot zondag...”

“En nu eerst een slokje, en dan ga ik koken en dan vroeg naar bed.”

“Helemaal mee eens,” zei Jan.

Woensdag

“Morgen Karin.”

“Morgen, mevrouw en meneer Van Bavel...”

“We zijn nog niet getrouwd...”

“Nou het ziet er anders wel naar uit...”

“Maar er moet ook nog gewerkt worden toch?”

“Das waar, nou een goede dag dan maar weer...”

“Zo, nu moeten we de zaken weer eens op een rijtje gaan zetten... heb jij ideeën Son?”

“Ik denk dat we voorlopig de zaken apart gaan benaderen.”

“Oké, wil jij de verdachte dood doen Son?”

“Prima, dan stort ik me op de ‘kunstroof’.”

“Hallo Bart, kun je bij die kunsthandel op het Rokin de foto van het gestolen kunstwerk ophalen en heb je tijd om een en ander over deze zaak met mij door te nemen?”

“Goed, twee uur vanmiddag en vraag ook even hoe de eigenaar heet, ja bedankt. Hadden we vergeten.”

“Ik ga eerst het sectierapport eens doornemen dan het buurt-onderzoek en dan probeer ik die flat in kaart te krijgen... misschien kan dat een van de agenten doen?”

“Oké, ik zal Harmsen vragen of hij dat wil doen, die werkt altijd heel secuur.”

“Laten we afspreken dat we morgenvroeg de twee zaken op het bord in kaart brengen. Aan de slag!”

Klop, klop.

“Binnen!...”

“Hallo Karin.”

“Hoe is het met het bruidspaar?”

“Nou ja, we zitten midden in het werk want willen we op tijd kunnen trouwen dan zullen we deze twee zaken toch al meer vlot moeten hebben en voorlopig zijn we nog geen meter opgeschoten...”

“Zeg Karin, zou jij het gemeentehuis willen vragen hoe het zit met trouwen?

Bijvoorbeeld hoelang moeten we in ondertrouw moeten en dat soort dingen...”

“Oké, ik ga er meteen achteraan.”

“Hallo, hier ben ik weer!” Het was Karin...

“Heb even wat dingen op papier gezet: het kost minimaal twee weken om te trouwen, tenzij het Openbaar Ministerie ontheffing geeft.”

“Nou dat komt mooi uit. Dan moeten we zo snel mogelijk in ondertrouw gaan, Son.”

“Zou het vanmiddag nog lukken?”

“Jansen komt om twee uur dat zal denk ik een half uurtje duren dan kunnen we rond drie uur op het gemeentehuis zijn.”

Om twee uur precies kwam Bart Jansen binnen.

“De naam van de eigenaar is Bergensteen, Herman. Geboren 12 december 1945, ongetrouwd en woont: Nieuwezijds 32 en dit is de foto...”

“Halleluja!”

“Hoe bedoel je?...”

“Nou die kennen we al, die ligt in het mortuarium.”

“In het mortuarium?...”

“Ja, ik kan er niet veel over zeggen want we beschouwen de zaken nog als onafhankelijk.”

“Kun jij morgen even over de Dappermarkt lopen om te kijken of je dit schilderij soms ziet staan?”

“Goed.”

“Maar maak dan eerst een kopietje... en laat het me meteen weten wil je?”

“Komt voor elkaar.”

“Zeg Jan, kijk eens even wil je?”

“Wat krijgen we nu, dat is onze dame in het mortuarium, Carla Meijer, 38 jaar, ongehuwd, fotomodel.”

“En hoe nu verder, toch nog maar beide zaken onafhankelijk houden?”

“Ja, en ik zou wel eens willen weten wie deze schilderijen gemaakt heeft.”

“Ik bel die Bergensteen wel even.”

“Hallo? Ja, halo hier inspecteur Van Bavel, wij hebben van u de foto van het vermiste schilderij gekregen en dat is interessant dat wil zeggen we vinden het erg goed geschilderd en zouden graag de maker leren kennen.”

“Hoe bedoelt u?”

“Nou ja, we gaan trouwen en dan is het een leuk idee dat te onderstrepen met een schilderij toch?”

“O zo ja, dan kan ik u hem zeker aanbevelen, wacht even, ja, hier is zijn naam: Siem Kok en hier is zijn gsm nummer.”

“Geen adres?...”

“Nee, dat wil hij nooit geven.”

“En is hij duur?”

“Nee dat niet, heel schappelijk: honderd soms tweehonderd euro.”

“Bedankt!”

“En veel geluk met het aanstaande huwelijk.”

“Ja, dank u.”

“Wat ben jij een sluwe vos zeg...”

“Tja, wat moest ik anders? Hij had de naam anders nooit losgelaten.”

“Hallo Jansen, kun je dit nummer en de naam Siem Kok even natrekken?”

“Oké.”

“Heeft het buurtonderzoek nog iets opgeleverd?”

“Weinig... niemand heeft iets gehoord, iedereen sliep en naar de auto wordt uitgekeken.”

“Mooie boel, wat weten we nu feitelijk?”

“Niet zoveel, ik hoop dat Harmsen nog met iets zinnigs komt, laten we het hopen, kom op naar het gemeentehuis.”

“Hallo, commissaris... ja,”

“Zeg maar Simon...”

“We gaan even snel naar het gemeentehuis om in ondertrouw te gaan dan kunnen we het in veertien dagen wel rond krijgen...”

“En de zaken?”

“Weinig, dat wil zeggen de vrouw op het vermiste schilderij is degene die in het mortuarium ligt...”

“Carla Meijer?”

“Juist!”

“Oei, dat maakt het aanzienlijk gecompliceerder.”

“Zeg dat wel, we houden het nog even gescheiden maar als het niet langer kan zullen we het als één zaak behandelen.”

“En de maker?...”

“Ja, dat wordt uitgezocht... Jansen is ermee bezig.”

“Oké, schiet maar op, komen jullie nog terug?”

“Een goede vraag...”

“Nou doe maar niet, jullie hebben nog genoeg te regelen en denk erover na wat je doet als je getrouwd bent je weet wel werk en privé.”

“Oké, nog niet aan gedacht.”

Op het gemeentehuis

“Is het nu echt rond,” vroeg Sonja twijfelend...

“Ik denk het wel, we krijgen nog een bevestiging...”

“Al die papieren het is...”

“Ja, zwijg maar... en we moeten ook nog de kerk bestellen.”

“De kerk hoezo?...”

“Mijn broer Arie is priester dus...”

“Oh zo, het ziet er altijd ook wel leuk uit.”

“Ga je in het wit?”

“Dat mag je nog niet weten maar als we dan toch in de kerk trouwen dan maar in het wit en met een sluier.”

“Nog meer zaken te regelen dus... en vergeet het niet vanavond naar mijn ouders.”

“O ja, dat was ik al bijna vergeten.”

“Moet ik dan een pak aan?...”

“Stel je niet aan, wel een beetje verzorgd, meer niet...”

“Goed, goed maar dan ga ik wel eerst onder de douche.”

“En vergeet dan het doucheschuim van het Kruidvat niet, hè lieverd?”

“Nee, ik zal er een extra scheut bovenop doen.”

“En dan haal ik je op goed?”

Jan zette Sonja voor haar flat af en scheurde naar huis waar hij een zalige douche nam frisse kleren aandeed en vervolgens

weer naar Sonja reed. Onderweg dacht hij moeten we niet iets meenemen? En hij stopte voor een bloemenwinkel en zocht een bescheiden doch sierlijk boeket uit.

Tuut, tuut!

“Joehoe, ik kom eraan,” riep Sonja uit het raam... en vijf minuten later waren ze op weg naar de ouders van Sonja...

“Hmmm, wat ruik je toch lekker... je bent onweerstaanbaar...!”

“Ja, het Kruidvat zorgt voor alles...”

“Mallerd.”

“Hoe moet ik me opstellen naar je ouders?”

“Nou, doe maar gewoon, het zijn heel eenvoudige en lieve mensen.”

Bij de ouders van Sonja

Ding, dong!

“Hallo Sonja, kom binnen.”

“Dag mam, hier is Jan.”

“Aangenaam,” zei Jan.

“Kom gauw binnen, jullie hebben wat teweeg gebracht!”

“Ja, zeg dat wel dat hadden we zelf ook niet gedacht maar het voelt wel heerlijk. Die is voor U,” zei Jan.

“Nou zeg dat komt goed over, ik ga ze even in het water zetten.”

“Hallo pap, dit is Jan.”

“Aangenaam Van Bavel,” zei Jan.

“Zeg maar Karel, hoor.”

“Oké, Karel, dat is prettig.”

“Ga zitten, ga zitten en vertel.”

“Ja het kwam er ineens van, ik dacht dat Jan me nooit zou vragen.”

“Ik had het ook niet gedacht,” zei Jan en glimlachte.

“Hoe bedoel je dat?” zei Karel.

“Nou ja, mijn beroep is niet zonder gevaar en ik wil dat mijn gezin eigenlijk niet aandoen, maar ja Sonja dacht er anders over dus...”

“O zo, dus jij hebt hem er toe aangezet, Son?”

“Eerlijk gezegd ja, ik was al tijden gek op hem.”

“En de gevaren?”

“Ja, dat weet ik maar je kunt ook onder een auto lopen of van een trapje vallen dus dat neem ik er gewoon bij en Jan heeft een goede beschermengel en met mij erbij nog meer bescherming dat moet kunnen.”

“Goed, goed en hebben jullie al het een en ander geregeld?”

“Ja, we zijn al bij het gemeentehuis geweest en dan kunnen we na veertien dagen trouwen misschien wordt het drie weken want anders is het wel heel krap en dan ja Jan heeft al oog op Brugge voor de huwelijksreis en dan, en dan ja dan moeten we het gewone leven weer oppakken.”

“Blijf je werken, Son?”

“Ik weet niet of dat kan dat wil zeggen we moeten privé en werk gescheiden houden dus dat wordt moeilijk maar als Jan me wil inlichten over de lopende zaken dan lijkt het me geen probleem.”

“En waar gaan jullie wonen?”

“Ik denk dat we Sonja’s flat aanhouden of wat dacht jij Son?”

“Lijkt me niet slecht, ik voel me er erg prettig en als het later te klein wordt dan kunnen we altijd nog zien...”

“Te klein?” vroeg Jan verbaasd.

“Ja, we zijn nu met z’n tweeën, maar dat zal niet lang meer duren.”

“Hoe bedoel je dat Son?”

“Nou ik kan me voorstellen dat er paar kleine Van Baveltsjes bijkomen...”

Jan werd helemaal stil. De ouders van Sonja keken hem vragend aan...

“Ja, ziet u daar had ik nog niet over nagedacht... maar als Sonja erachter staat dan ik ook en als ik er zo over nadenk lijkt het mij ook erg leuk...”

De ouders lieten een zucht van verlichting horen...

“Iets te drinken?”

“Doe mij maar een biertje,” zei Jan.

“En weten jouw ouders het al, Jan?”

“Ja, ik heb ze meteen gebeld en ze zijn in alle staten...”

“We gaan aanstaande zaterdag naar ze toe en dan komt mijn broer Arie ook, die is priester en hij zal de mis doen.”

“Trouwen jullie in de kerk?... oh, wat romantisch! Hoor je dat Karel nou wie had dat nog kunnen denken in deze tijd?”

“Wat een feest en je trouwjurk?”

“Ja, dat wilde ik nog vragen mam, kun je aanstaande woensdag meekomen om er een uit te zoeken, het lijkt me erg leuk als je meegaat.”

“Ja, dat doe ik zeker.”

“En ik zal Katja vragen of ze ook mee komt, ze is onze getuige en wie is de andere getuige?”

“Dat is Simon, onze commissaris... hij was erbij toen ik Sonja vroeg op mijn knieën.”

“O, zit dat zo!”

“Ja, het was heel komisch, Simon is zulke zaken niet gewend.”

Na een heerlijke maaltijd en nog wat geregeld gingen Jan en Sonja huiswaarts...

“Tot woensdag mam, tot woensdag, dag pap.”

“Veel geluk kindje.”

“Dag Karel.”

“Dag Jan en zorg goed voor haar...!”

“Reken maar...”

In de auto terug was het stil...

“Inderdaad heel aardige mensen, zeg.”
“Ik ben blij dat je het zo ervaren hebt!”
“Ik hoop dat het bij mijn ouders ook zo gaat.”
“Och, dat loopt wel los, als mensen trouwen kan er ineens heel veel...”
“Je blijft toch wel slapen, hè Jan?”
“Zou ik dat wel doen, het brengt misschien ongeluk...?”
“Ja, als je niet meegaat dan zoek ik een ander...”
“Oh, ben jij er zo eentje?”
“Ja zeker, zo zit ik in elkaar... maar alle gekheid op een stokje, ik vind het erg prettig als je er bent.”

Donderdag

Aanwezigen: Karel Zeldenrust, Jan van Bavel, Sonja, Bart Jansen, Harmsen en commissaris Van Dijk.

Sonja nam het woord: “Hier links heb ik alle gegevens betreffende de dood van Carla Meijer, 38 jaar, ongehuwd, fotomodel.

Karel geeft aan dat de dood door een nekbreuk tot stand gekomen is er zijn wat druk punten boven de borsten die kunnen duiden op een duw, verder geen medicijnen, alcohol, drugs of sperma.

De dood is ingetreden rond half twee maar volgens Karel kan het gebeuren al eerder hebben plaatsgevonden en het kan zijn dat zij aan de gevolgen van de nekbreuk pas later is overleden.

Enige getuige is Jan de Klijn, buurman. Volgens zijn zeggen heeft het gebeuren rond één uur in de nacht zich afgespeeld. Hij heeft uit onzekerheid pas later gebeld, misschien kan dat nog vastgesteld worden?

En verder hoorde hij een deur dichtslaan en later een auto weggrijden, een mini Coopertje naar het geluid te horen.

Hij heeft de persoon die wegreed niet gezien.

De flat was verder onaangetast, de keukendeur was niet op slot, geen sporen van inbraak en de slaapkamer zag eruit alsof er een kleine strijd gewoed had aan de dekens en omgevallen schemerlamp te zien.

Eerste indruk: waarschijnlijk een uit de hand gelopen ruzie met tragisch afloop en de dader vlucht in paniek weg waarschijnlijk een bekende van Carla.

Openstaande vragen: wie waren de vrienden van deze Carla? Heeft ze nog familie c.q. ouders die we op de hoogte moeten stellen?

Wat was haar laatste opdracht als fotomodel?

En tenslotte: is er al bekend wie er in de flat rondom het slachtoffer woonde... Jansen?..."

"Dat komt aardig in beeld: veel alleenstaande mensen, één kunsthandelaar met een winkel op het Rokin en diverse mensen van de kunstacademie, hier is een lijst van de gegevens tot nu toe."

"Bedankt."

"Kun je de vragen die gesteld zijn meenemen Bart?..."

"Oké, zal er direct aan beginnen."

"Wacht nog even... het is prettig dat je ook op de hoogte bent van de tweede case."

Jan van Bavel nam het woord.

"We werden gebeld voor een inbraak op het Rokin, een kunsthandel. De eigenaar, Herman Bergensteen vertelde dat er een waardeloos schilderij verdwenen was.

Waardeloos in die zin dat hij een aantal reproducties tussen de originelen in de winkel gezet heeft om de originelen te beschermen.

De maker van de schilderijen is nog onbekend dat wil zeggen we hebben een gsm-nummer. Weet je daar al wat van Bart?"

"Ja, ik heb het nagetrokken, dit nummer staat op naam van Carla Meijer..."

"Onze Carla Meijer?"

"Ja, Nieuwezijds."

"Bergensteen werd 's nachts rond één uur gebeld via zijn alarm systeem maar kon via zijn webcam verder niets waarnemen. Dit is de foto van het schilderij. De betreffende dame ligt in het mortuarium en is het slachtoffer van de case van Sonja."

"Met welke naam is er ondertekend?" vroeg Jansen.

"Tja, dat is erg onduidelijk... het begint met een N en dan tja misschien kunnen de digitale foto-experts er iets mee, wil je dat laten onderzoeken?"

"Ok," zei Jansen.

"Vragen: wie is de schilder en twee is er een verband tussen de case van Sonja en deze diefstal?"

"Kun je dat gsm-nummer niet alsnog bellen?" vroeg Van Dijk.

"Ja, dat is ook de bedoeling. Er zit wel een risico in als de maker argwaan krijgt gooit hij waarschijnlijk de gsm weg... als hij dat al niet gedaan heeft."

"Is hij niet uit te peilen?"

"Ja, dat heb ik al doorgegeven," zei Jansen, "maar dat duurt altijd even..." "Prima werk, laten we die resultaten even afwachten."

"Hoe staan jullie ten opzichte van een mogelijk verband?"

"Tja," zei Van Bavel, "het ligt er wel duimendik boven op, maar ik wil het nog even gescheiden houden..."

"Conclusie?"

"Er is iets vooruitgang geboekt, maar nog niet veel. We gaan gewoon verder en maandag komt Peter de Vries ons assisteren dan kan hij misschien wat extra speurwerk doen en als

we geluk hebben dan kan een en ander voor de bruiloft rondkomen of ben ik dan te optimistisch? Nou ja, dat zou wel het prettigste zijn maar als er mocht blijken dat er een verband is tussen deze twee zaken dan vrees ik dat het langer gaat duren.”

“Hoezo langer?...”

“Ik vrees dat we dan met een behoorlijk complexe zaak te maken krijgen. Nu lijkt het allemaal nog onschuldig: een uit de hand gelopen ruzie en een waardeloos schilderij dat ontvreemd is maar er kan natuurlijk een heel web van duistere relaties en belangen aan vast zitten.... Laten we hopen dat het simpel blijft.”

“Morgen weer een bespreking?”

“Ik stel voor dit maandag te doen, dan is Peter de Vries ook op de hoogte, veel veranderingen verwacht ik toch niet.”

“Bon, maandag het vervolg.”

“En Bart, kun je ook wat vergrotingen van die foto laten maken?”

“Ja zeker, geen probleem.”

“En vraag de andere nepschilderijen ook op wil je, dat wil zeggen de foto’s ervan...”

“Komt voor elkaar.”

“Misschien staan daar duidelijkere onderschriften onder of andere opvallende of minder opvallende details...”

“Laten we eerst even koffie gaan drinken.”

’s Middags

“Siem Kok... eens even Googelen,” zei Sonja... “zo daar komt al wat... tja wat opvalt is Ravensbos, zegt jou dat iets Ravensbos, Jan?”

“Ravensbos?”

“Jazeker, daar werkt mijn broer Arie.”

“Ik zal hem meteen eens even bellen, want dit komt wel heel dicht bij.”

“Ravensbos, met broeder Schoonenberg.”

Hallo, broeder Jan, met Jan van Bavel, hoe maak je het?

“Aha, de broer van Arie... goed, goed, dank je er is veel veranderd: van seminarie naar kostschool of misschien meer vormingsinstituut.”

“En bevalt het?”

“Ja zeker! Er is veel meer leven in de brouwerij en we zitten nu niet meer apart in de eetzaal... weet je nog links voor in de hoek en de paters recht voor de tafels van de studenten? De hiërarchie maakt plaats voor coöperatie dus we zitten nu bij elkaar aan tafel, veel beter zo! Maar waarom bel je?”

“Ja, ik bel eigenlijk voor mijn broer Arie kan ik die even spreken of komt het slecht uit?”

“Moment, ik zal hem proberen te bereiken... tegenwoordig kunnen we iedereen ‘oppieppen’, de techniek staat voor niets!”

“Hier komt hij, het ga je goed!”

“Hallo Jan!”

“Arie, hoe gaat het?”

“Ja prima, maar wat hoor ik, ga je trouwen... proficiat jongen! Had ik niet meer gedacht.”

“Dank je. En zien we elkaar zaterdag?”

“Zeker te weten! Ik vind het erg fijn dat je me gevraagd hebt de mis te lezen... maar bel je daarom?”

“Nou eigenlijk niet, we zitten hier met twee zaken, ik zal je de details besparen maar bij een kunstdiefstal klinkt de naam Siem Kok.”

“Siem hoezo dat dan? Die is altijd hier en komt niet buiten de deuren...”

“Wil je hem eens vragen of hij iets met kunst of Amsterdam van doen heeft direct of indirect?”

“Indirect?”

“Ja via, via... andere personen misschien... kan ook een heel andere persoon zijn, maar we moeten in zo’n geval ook personen kunnen uitsluiten. Kan ook nog zijn dat iemand deze naam als schuilnaam gebruikt.”

“Oké, ik snap het, ik zal het er met Siem over hebben dan hoor je van mij, prima en tot zaterdag!”

“Goed tot dan...”

“Tja, erg onwaarschijnlijk dat het die Siem is, maar ja er kunnen natuurlijk verbindingen lopen via studenten of ex-Ravensbossers. Dit moeten we wel even vasthouden, zouden er klassenlijsten bestaan bijvoorbeeld?”

“Ik zoek nog wel even verder,” zei Sonja.

“Bingo, hier een site van ene Willem Reijnders over Ravensbos met talloze klassenlijsten.”

“Goed werk, probeer ze te downloaden en dan stoppen we ze in een database, kan nog van pas komen...”

“Eh, mogen we eigenlijk wel downloaden Jan?”

“Laat ik het zo zeggen: ik zal niemand arresteren die iets download of upload, wat het ook is, daar gaat het ook helemaal niet over.

Het wordt pas strafbaar als je er geld aan gaat verdienen en dat moeten wij dan eerst aantonen. Die Tim Kuik van Brein is zo ongeveer de nieuwe Hertog van Alva, als je het mij vraagt.”

“Laten ze je maar niet horen, Jan!”

“Ook nog een site van Peter van Velzen over dat zelfde Ravensbos.”

“Mooi zo, die twee links ook bewaren...”

Klop, klop!

“Binnen!”

“Stoor ik?”

“Kom binnen Jansen, heb je nieuws?”

“Nou ja nieuws... wel wat foto's van het lab van de schilderijen en handtekening...”

“Is het duidelijk?”

“Niet echt... wat we wel weten is dat het om handtekeningen gaan die allemaal beginnen met een N en daar is dan alles mee gezegd maar kijk eerst zelf zonder verdere invloed van mijn kant...”

“Son, kun je effe meekijken? Tja, merkwaardig dat kunnen we toch geen echte namen noemen of kun jij er iets van bakken?”

“Nee, geen herkenbaar iets wel een verzameling letters die lijken op een afstandje op een naam meer niet.”

“Oké, Bart bedankt we gaan er eens op studeren, verder nog andere dingen?”

“O ja, misschien is het goed dat Bart ook de klassenlijsten van Ravensbos krijgt en ze vast een beetje ordent. Ik stuur ze je door Bart.”

“Merkwaardig die handtekeningen... zijn wel door iemand gezet die onbekend wenst te blijven..”

“Ik ga de foto's ophangen,” zei Sonja, “dan kunnen we er af en toe naar kijken en krijgen misschien een idee...”

Van Dijk komt binnen.

“Zeg Jan, krijg een bericht dat iemand in de Kalverstraat beroofd is door twee knapen op een scooter... is tegen de grond geslagen en met veel bloed afgevoerd naar het AMC.

Schijnt niet ernstig te zijn maar ze houden hem even binnen ter observatie.”

“Naam?”

“Köhler...”

“Goed, we gaan er even langs, ga je mee Son?”

“Ja graag....”

“Oh, en Simon kun jij in de tussentijd eens vragen hoe het met die gsm peiling zit?”

“Prima idee, doe ik...”

AMC

“Hallo, Van Bavel en mevrouw Meulenbelt, recherche Amsterdam. Kunt u ons zeggen waar de heer Köhler ligt?”

“Köhler? Ja, o ja, van die beroving juist... die ligt op A3 kamer 22... hier rechtdoor dan de lift naar de derde verdieping wijst zich vanzelf...”

“We zoeken kamer 22, de heer Köhler. Wij zijn van de recherche.”

“Komt u maar mee, ik wijs u wel even de weg.”

“Hoe gaat het met de patiënt?”

“Hij is geschrokken en het zag er nogal bloederig uit, maar hij heeft verder niets gebroken en als het goed is kan hij vanavond weer naar huis. Zijn dochter Vera komt hem ophalen....”

“Meneer Köhler? Aangenaam Van Bavel, recherche Amsterdam en mevrouw Meulenbelt, hoe gaat het met U?”

“Wat zal ik zeggen... het ging allemaal zo snel en ineens lag ik in het ziekenhuis. Gelukkig valt het allemaal wel mee, mijn dochter komt me straks ophalen en dan ga ik met haar mee om even bij te komen.”

“Er is iets van u afgepakt?”

“Tja, dat verbaast me helemaal,” zei Köhler.

“Hoezo?”

“Ik had net in kunsthandel Rembrandt een leuk schilderijtje gekocht niet duur maar het zag er zo aantrekkelijk uit... ik bedoel de vrouwspersoon die erop stond en niet duur.”

“Wat heeft u betaald? Als ik vragen mag?”

“Driehonderd euro en het is een echt schilderij, ik bedoel met de hand geschilderd... Ik was er erg blij mee, de verkoper had het mooi ingepakt en ik opgetogen naar huis en toen ineens lag ik op de grond... mensen er omheen, u kent het wel...”

“Heeft u verder nog iets gezien?”

“Nee, eigenlijk niet, ik hoorde wel een soort motorgeluid achter me en... de mensen zeiden twee jongens op een scooter... maar als ik eerlijk ben heb ik dat niet gezien...”

“We weten genoeg,” zei Van Bavel, “is het goed dat we uw adres gegevens aan de balie vragen voor het geval dat?”

“Prima, geen bezwaar...”

“We wensen u alle sterkte!”

“Dank u, tot ziens...”

“Son vraag jij even zijn adres en ook het tijdstip dat hij hier binnen kwam misschien weet de ambulance ook nog het moment van oproep... ik ga Simon even bellen...”

“Simon...”

“Jan hoe is het?”

“Nou ja, het voelt niet goed...”

“Niet goed, hoe bedoel je dat?”

“Weer een schilderij... maar nu uit kunsthandel Rembrandt. Ze worden onrustig en agressiever... er is meer aan de hand... Kun jij Jansen vragen of hij alle kunsthandelaren in het centrum wil traceren en hen bellen met de vraag naar fake-schilderijen en of ze er foto's van hebben? Zo niet dan moet iemand van ons er heen om foto's te maken.”

“Ok ik geef het door en de gsm peiling? Ja, succes! Om tien voor half vier gelokaliseerd in de Spaarpotsteeg, daarna van de radar verdwenen...”

“Bedankt, zie je op het bureau. We kunnen hier weinig meer doen, gelukkig gaat het goed met het slachtoffer.”

“En Son?”

“Ja, ik heb de gegevens en de melding van de ziekenauto...”

“Ho, wacht eens even, zal ik die voorspellen?”

“Nou doe eens een gok...”

“Als ik het goed inschat: kwart over drie?”

“Hè, weer een helderziende,” zei Sonja, “hoe kom je erbij? De melding staat op zestien over drie!”

“Ik sprak Simon over de gsm peiling en tien voor half vier werd de gsm gepeild in de Spaarpotsteeg, een zijstraat van de Kalverstraat dus één en één is twee.”

“Verklaar je nader...”

“Die twee jongens hebben het schilderij in opdracht gepakt en gegeven aan de maker die een eindje verderop stond te wachten.”

“O, wat een mooie theorie!”

“Ja, maar we schieten er weinig mee op...”

“Heb Simon gevraagd navraag te doen bij alle kunsthandelaren in verband met de fakeschilderijen en of ze er foto's van hebben... het zijn er nogal wat. Ik heb aangegeven alleen het centrum te bekijken. In ieder geval wil ik foto's van die fake schilderijen... eens kijken of we nog meer handtekeningen tegenkomen... en met een beetje geluk zijn ze meer leesbaar.”

Terug op het bureau

“Van Dijk vraagt of jullie even op zijn bureau komen.”

“Dank je, Karin...”

“Binnen, ah daar zijn jullie al...”

“Harmsen heeft de ouders van Carla Meijer gelokaliseerd... Onstwedde in Groningen... ze komen morgen naar Amsterdam en willen - als het kan – hun dochter zaterdag begraven. Ik heb Karel gebeld en hij heeft verder geen bezwaren, alles goed gedocumenteerd en geen verdere vragen...”

“Hoe reageerden de ouders?” vroeg Sonja.

“Ja, die waren in eerste instantie zeer geschokt en later kwam eruit dat ze nooit vrede gehad hadden dat hun dochter in Amsterdam als model ging werken... maar volgens de ouders was het haar lust en haar leven... de contacten en de mensen van de kunstacademie...”

“Zijn daar al gegevens van?”

“Harmsen gaat er morgen naar toe en probeert nog vrienden en bekenden te lokaliseren...”

“Wat zeggen we de ouders?... tragisch ongeval?”

“Tja, voorlopig wel... als het verandert kunnen we ze altijd nog inlichten.

Het heeft geen zin ze nu al onnodig te belasten... ze hebben het al zwaar genoeg.”

“Goed, dan geven we het lichaam vrij.”

“Ik bel zelf de ouders nog even,” zei Van Dijk.

“Wie vangt de ouders morgen op?”

“Lijkt me goed dat wij dat doen, hè Son?”

“Ja zeker... hoe laat?”

“Rond een uur of elf...”

“Oké, en nu naar huis jullie anders wordt het niks met de trouwpartij... het is al laat genoeg...”

“Kom op Jan, wegwezen!”

“Ja, ik kom ... hebben we nog genoeg in huis?”

“Misschien nog even langs de AH?”

“Karin tot morgen!”

“Tot morgen...”

“Wacht eens even, zal ik Sjakie vragen voor als jullie trouwen... hier de kantine... voor de mensen die dienst hebben?...”

“Oh, fantastisch... als je dat wil doen... moet je er al wat geld voor hebben?...”

“Nou dat regelen we later wel. Ik schiet het wel voor...”

“Je bent een schat...”

“Dat hoor ik graag, tot morgen...”

“Zo, heb jij al meerdere schatjes?” vroeg Sonja.

“Ja zeker, wat dacht jij dan, aan één schatje heb ik niet genoeg!”

“Das goed om te weten!” en ze moesten alle twee hartelijk lachen, “voor mij is er maar één en dat ben jij Son, dat weet je toch?”

“Ja, lieverd ik weet het.... Ga eerst een heerlijk bad nemen als we thuis zijn.”

“Zal ik vanavond koken?” vroeg Jan.

“Kun jij dat dan wel?”

“Ja, ik heb het jaren gedaan.”

“Mooi zo, dat komt dan heel goed uit...”

's Avonds

“Hm, dat was lekker, je mag blijven...”

“Ja, die biologische tomatensaus van AH is niet te versmaden en nog goedkoop ook, wat wil je nog meer?”

“Komt er nog iets op de tv?”

“Frost op België.”

“Ok, maar ik ga eerst in bad, daarna duik ik meteen in bed.”

“Goed, dan vertel ik je wel in het kort hoe Frost in elkaar stak.”

“Ja, heerlijk...”

“Nu, eerst even het Journaal.”

De volgende dag

“Karel? Hallo hier met Jan van Bavel. Weet je dat de ouders komen rond elf uur voor Carla?”

“Ja, goed dat je me eraan herinnert! Komen jullie ook?”

“Ja, Sonja komt ook mee, tot elf uur.”

“Hallo Harmsen, ja, Van Bavel hier, je gaat toch vandaag naar de kunstacademie?”

“Ja, dat klopt!”

“Wil je daar ook aankondigen dat morgen Carla begraven wordt? Ik weet nog niet waar, maar zodra ik dat weet geef ik het je door. We zien de ouders om elf uur.”

“Sterkte!”

“Dank je. Zullen we vanmiddag nog even contact hebben?”

“Oké!”

“Hallo Jansen, hier Van Bavel. Hoe zit het met de foto's van de nepschilderijen?”

“Bijna compleet... ja nog drie zaken die geen foto's hadden, daar stuur ik een mannetje op af...”

“En heb je iemand vrij voor morgen... de begrafenis van Carla Meijer?”

“Nee, niet aan gedacht. Dan doe ik het zelf.”

“Probeer zoveel mogelijk mensen vast te leggen op foto, waarschijnlijk zijn het er niet veel. En vergeet je het gastenboek achteraf niet?”

“Komt voor elkaar, waar is het?”

“Weet ik nog niet... ik stuur je een sms’je.”

“Eerst nog even koffie en dan naar Karel.”

“Aha, Van Dijk.”

“Alles goed?”

“Hoe staat het?”

“Ik zal blij zijn als Peter er maandag is, dan kunnen we misschien wat sneller uit de voeten... laten we het hopen...”

“Drink je even met ons koffie?”

“Uitstekend... en hoe lopen de voorbereidingen voor jullie huwelijk?”

“Karin is een grote hulp dat scheelt maar nog niet alles is rond, hoewel morgen zien we mijn broer en dan kunnen we het kerkelijk gedeelte vastleggen. Op wat kleding na en de zaal...”

“Waar gaan jullie het feest houden?”

“Da’s een goeie... zullen we ‘In de goede hoop’ van Sjakie afhuren? Lijkt me groot genoeg? Ja, waarom eigenlijk niet.. we gaan er vanmiddag nog wel even langs dan is dat ook rond.”

“Of weet je wat, we vragen de ouders van Carla of ze meegaan naar Sjakie dan kunnen we nog rustig wat npraten...”

“Goed idee, zie ik jullie vanmiddag nog?” zei Simon.

“Ja, we melden ons nog!”

“Goed tot dan...”

“Mevrouw Meijer, meneer Meijer, aangenaam Van Bavel en dit is mevrouw Meulenbelt, recherche. Het spijt ons verschrikkelijk dat uw dochter dit is overkomen.”

“U kunt er niets aan doen inspecteur!”

“Kon u het gemakkelijk vinden?”

“We hebben veel mazzel gehad. Twee keer de weg gevraagd en...”

“Ja, dat is zeker mazzel. Heel anders dan Onstwedde?”

“Zeker te weten...”

“Kunnen we onze dochter zien?”

“Bent u er klaar voor?”

“We denken van wel...”

“Ik zal u even voorgaan.”

“Dit is Karel Zeldenrust, onze lijkschouwer.”

“Gaat u even hier staan en als het teveel wordt, laat het maar merken...”

En Karel sloeg langzaam het laken dat over Carla heen lag terug. Het was doodstil.

“Ach, ach, mijn lieve kind!” en de moeder pakte haar zakdoek en bij de vader duizelde het even.

Hij hervond zich echter snel en streelde zijn dochter door de haren en kuste haar voorhoofd, de moeder volgde zijn voorbeeld.

“Ach, wat is ze mooi...”

“Was ze mooi,” zei vader ernstig en de beide ouders zochten steun bij elkaar...

Karel deed het laken weer over Carla heen....

“Laten we even hiernaast gaan zitten,” zei Karel

“Wilt u misschien iets drinken?”

“Heeft u een glaasje water?”

“Komt eraan,” zei Karel en weg was hij...

“Hoe lang woonde u dochter al in Amsterdam?”

“Zeker vier jaar, ja zeker... ze heeft eerst een modellen opleiding in Groningen gedaan en is daarna naar Amsterdam vertrokken...”

“Ik heb het volgende voorstel,” zei Jan van Bavel

“Heeft u tijd om mee naar café de goede hoop te gaan dan kunnen we daar nog even rustig met elkaar praten en u kunt dan meteen iets eten.”

“Lijkt mij zo gek nog niet...”

“Weet u al wie de begrafenis regelt...?”

“Wij hebben contact met Vital van Looveren, begrafenis-ondernemer hier in Amsterdam.”

“Onze dochter heeft hem wel eens genoemd, het schijnt een prima kerel te zijn en hij komt vanmiddag Carla ophalen en dan wordt ze nog opgebaard.”

“Heb je dat Karel?”

“Ja, ik zorg wel dat ze hier goed weg komt...”

“Dank u wel.”

“Veel sterkte morgen en de komende tijd,” zei Karel.

“Dank u, u bent erg vriendelijk...”

‘In de goede hoop’

“Sjachie, kan ik je even spreken?”

“Ja zeker.”

“We zijn hier met ouders in verband met een dodelijk ongeval. Ze hebben net hun dochter gezien en komen helemaal uit Groningen. Heb je een rustig plekje voor ons en goede koffie en wat te eten?”

“Ja natuurlijk!”

“En kan ik je nadien ook nog even spreken?...”

“Tuurlijk, voor een aanstaande bruidegom heb ik altijd tijd...”

“Ga daar maar rechts in de hoek bij het raam zitten dan hebben de mensen ook wat afleiding.”

“Prima bedankt.”

“De koffie komt eraan...”

“Had u nog veel contact met uw dochter?”

“Ze belde regelmatig en kwam wel eens naar huis, niet zo vaak, zeg maar een viertal keer per jaar...”

“En had u de indruk dat het niet goed ging met haar of dat er spanningen waren?”

“Integendeel, integendeel, ze had het reuze naar haar zin... had aardig wat vrienden, veelal via de kunstacademie...”

“Geldproblemen?”

“Nee, helemaal niet. Wij hadden juist de indruk dat ze behoorlijk verdiende want ze stuurde ook wel eens een cadeau en dan zeiden wij, moet je niet sparen? Nee, dat was niet nodig, ze kon het makkelijk missen...”

“Had ze veel werk als model?”

“Weten we eigenlijk niet of het veel was, maar ze stuurde weleens een blaadje waar ze instond...”

“En heeft u een plek om te slapen?”

“Ja, we hebben hier een hotelletje gevonden.”

“We hebben ook wel een reserve sleutel van Carla, maar dat vonden we toch wat.. tja hoe zeg je dat... niet prettig in ieder geval je ziet dan al haar spulletjes...”

“Heeft u ook al hulp om het appartement op te ruimen?”

“Ja, via de begrafenisondernemer en zijn vriend... die kennen weer mensen die dat doen... ze hebben er vaak mee te maken in verband met begravenissen... ze hebben ook een aparte loods daarvoor en dan ontruimen ze het huis en laten de spullen eerst een tijdje staan. Ze zeggen dat dat goed is voor het zielenheil van de overledene, dan kan de overledene in alle rust afscheid nemen van de aarde...”

“Juist ja, klinkt niet onlogisch.”

“Die Vital heeft wel meer opmerkelijke dingen, kijkt u maar eens op zijn website... er zijn bijvoorbeeld ook mensen die niet in een kist begraven willen worden en daar zijn dan de prachtigste doeken voor, werkelijk schitterend om te zien en hij vindt dat mensen zoveel mogelijk de begrafenis zelf moeten inrichten en daar helpt hij dan bij... erg veel ervaring dat merk je direct.”

“En hoe kent uw dochter hem, als ik vragen mag,” vroeg Sonja

“Hij heeft vaak een portretschilder nodig... Mensen vragen vaak om een portret van de overledene en dan heeft hij weer contacten met de kunstacademie, zo doende...”

“Wij zijn erg blij, dat u ons heeft willen ontvangen,” zei de vader, “bij wie kunnen we afrekenen?”

“Dat is niet nodig,” zei Jan.

“Erg vriendelijk van u... hebben we nog nooit meegemaakt....”

“Het zit zo mevrouw Meulenbelt en ik gaan trouwen en dan is het dubbel zo triest als je geconfronteerd wordt met afscheid... we willen iets doen om het verlies iets dragelijker te maken...”

“Dat is u zeker gelukt, ik voel me een stuk lichter dan vanochtend, hartelijk dank...”

“Zien we u morgen nog?”

“Ja, we komen zeker naar de begrafenis tot morgen.”

“Weet u al welke begraafplaats?”

“Sint Barbara om elf uur.”

“Je hart draait je ervan om,” zei Jan en keek naar Sonja...

“Ja, dat is niet mis.....”

“Sjake, twee jonge graag.”

“Komt eraan!”

“En neem zelf ook iets ...”

Sjake kwam met twee jonge en een glas bier terug.

“Ik houd het maar bij een biertje anders red ik het niet... was het zwaar?”

“Behoorlijk... twee mensen die hun enige dochter moeten afstaan....”

“Maar ze zijn erg moedig, prima mensen... wacht ik zal Harmsen doorgeven dat de begrafenis op Sint Barbara is... ik stuur hem wel een sms’je,” zei Sonja.

“En vergeet Bart ook niet...”

“En vertel eens je wilt gaan trouwen Jan, hoor ik, zou je dat nou wel doen je kunt nog terug...”

“Nee Sjakie, als je de ware gevonden hebt, wil je niet meer terug.”

“En wie is die ware dan?” glimlachte Sjakie.

“Die zit tegenover me,” zei Jan.

“Oh, neemt u mij niet kwalijk mevrouw Van Bavel...”

“Sjakie doe normaal,” zei Sonja.

“Ja sorry hoor, jou ken ik nog niet zo goed als Jan...”

“Leer me dan maar snel kennen!”

“We komen hier om het met je over de bruiloft te hebben... we willen die graag hier vieren... zou dat kunnen?”, vroeg Jan.

“En wanneer?...”

“Over twee weken, kan dat?”

“Zo snel?”

“Ja, het moet...”

“Hoe bedoel je dat?...”

“Grapje!”

“O zo, nou ja meestal is de biljartclub op zaterdag actief, maar die willen vast wel een keer naar de zondag verschuiven als ze gecompenseerd worden.”

“Hoe bedoel je dat nou?”

“Een paar pilsjes?”

“Ja, nou ja, als dat alles is... regel jij dat Sjaak?”

“Ok, en hoe willen jullie het hebben?”

“We gaan ’s middags naar de kerk, daarna is er receptie en dan gaan we met een beperkt aantal mensen wat eten en dan breekt hier het feest uit zeg maar vanaf een uur of zes, zeven tot in de kleine uurtjes...”

“Wij gaan dan in de loop van de avond op huwelijksreis...”

“Jullie smeren hem en ik blijf met de rotzooi zitten, zul je bedoelen?...”

“Helemaal niet, ik heb drie vrijwilligers om je te helpen.”
“Ok, das tenminste iets, maar liever vijf.”
“Goed, goed, ik kijk er nog naar...”
“En hapjes?...”
“Ja, lekkere hapjes en misschien wat muziek?”
“Waar denk je aan: dj of live muziek?”
“Liefst een bandje dat er ook nog wat geschuifeld kan worden.”
“O zo, nou ja, dat is wel te regelen en dan ook op diezelfde zaterdag jullie kantine?”
“Ja, denk je dat je dat gaat redden?”
“Moet kenne, ik heb Truus gebeld...”
“Je hebt Truus gebeld?”
“Ja, wat dacht je dan dat ik dit in me eentje ga doen?... kom nou...”
“En wat zei Truus?”
“Ze was erg blij haar rentree in de horeca te kunnen maken, ze miste het toch wel heel erg...”
“En?...”
“Hoezo en?”
“Nou daarna?... ik bedoel na het feest...”
“Ja, dan blijft ze slapen onder één voorwaarde...”
“En dat is?”
“Dat ik me eerst douche met het doucheschuim van

HET KRUIDVAT

riepen ze alle drie in koor!”
“Maar die is dan ook bijzonder lekker,” zei Sonja en ze keek Jan eens diep in de ogen “en dan komt het allemaal weer goed?”
“Weet ik niet, weet ik niet maar het voelt wel goed...”
“Zien trouwen doet trouwen?”

“Ho, ho, ho als je eens wist wat het allemaal kost om uit elkaar te gaan nou dan bedenk je je wel drie keer...”

“O ja, en denk eraan als ze teveel drinken bel je taxi’s, ik wil geen gedonder, het zijn politiemensen!”

“Regel ik, regel ik...”

“Zo mag ik het horen, dus weer een zorg minder?”

“Denk het wel...”

Terug op het bureau vrijdag

Aanwezig: Van Dijk, Harmsen, Jansen, Jan en Sonja

“Waar staan we?”

“Morgen de begrafenis van Carla elf uur Sint Barbara. Sonja en ik hebben de ouders van Carla beloofd aanwezig te zijn en het is goed dat er iemand onopvallend foto’s maakt want er komen waarschijnlijk een aantal kennissen van de kunstacademie. Zou jij daar voor kunnen zorgen Harmsen of is het lastig?”

“Nee, dat doe ik al,” zei Bart Jansen.

“Heb je de kunstacademie ook geïnformeerd over de begrafenis?”

“Ja, dat is geregeld.”

“Maandag komt Peter de Vries en dan zullen we proberen wat dieper op de zaak in te gaan eigenlijk hebben we nog te weinig. Het is van belang dat we achter de naam of namen komen van degene die de schilderijen maakt. Misschien weet Peter raad. We hebben nu nog twee weken tot de bruiloft laten we proberen deze zaken dan vlot te hebben. Zijn er verder nog punten?”

“Er zijn een paar studenten met een achternaam die begint met een N, ik ga ze volgende week interviewen, verder geen nieuws.”

“Oké, dan een goed weekend!”

’s Middags na de begrafenis

“Even de schoenen uit!” en Jan schopt zijn nieuwe schoenen uit, “ik moet ze vaker aan doen.”

“Nou ja binnenkort trouwen!”

“Gelukkig hebben we nog wat tijd, het gaat allemaal ineens zo snel, wat een week. Hoe vond je de begrafenis van Carla?”

“Werkelijk indrukwekkend. Het hele kerkje vol en de priester ook heel menselijk,” zei Sonja.

“Menselijk?”

“Ja, ik bedoel niet zo vormelijk, daar heb ik zo’n hekel aan.”

“En de ouders, wat een moedige mensen zeg, petje af! Je zult toch je enige dochter verliezen, ik moet er niet aan denken.”

“Ja, heerlijke mensen werkelijk geweldig hoe ze het dragen, ben blij dat we erbij waren.”

“Ik ook.”

“Ik heb de priester gevraagd of de kerk over twee weken beschikbaar is voor een trouwerij.”

“Je bedoelt?”

“Ja, ik vond het een prima plaats...”

“Maar zo dicht bij een kerkhof?”

“Tja, leven en dood, lief en leed horen bij elkaar...”

“Je hebt gelijk en de sfeer was prima.”

“Ik heb zijn nummer dan kan Arie contact met hem opnemen.”

“En dan nu even niets want we moeten rond een uur of vijf richting Limburg het is nog wel effe rijden.”

“Weet je wat Jan jij gaat lekker even niks of een bad mis-schien? En dan ga ik nog wat bloemen halen en wat inslaan voor morgen want Katja komt morgen.”

“O ja, ja, was het al bijna weer vergeten.”

“We zitten in een sneltrein maar beter zo dan vier muren en een dodelijke stilte als je begrijpt wat ik bedoel?”

Bij Jans ouders thuis

“Kom binnen, kom binnen!”

“Hallo Jan.”

“Mam, dit is Sonja.”

“Dag Sonja, wat gezellig kom binnen, dank je wel, prachtige bloemen.”

“Dit is de vader van Jan.”

“Aangenaam noem me maar Sjeng en hier zijn Arie en Harrie en Bernadette zijn vrouw.”

“Eerst een glaasje?”

En Sjeng trok een fles wijn open en daarna: “Op het nieuwe bruidspaar! Hoezee, hoezee, hoezee!”

Jan tikte even op zijn glas: “Beste pa, beste ma, beste Harrie en Bernadette en beste Arie. Ik ben erg blij dat we hier vanavond bij elkaar kunnen zijn en naast mij zit de veroorzaakster van dit alles: Sonja... ik wist niet dat dit er voor mij nog inzat maar ik ben zielsgelukkig... Het leven krijgt ineens toch veel meer zin. Ik hoop van harte dat Sonja ook een plekje in onze familie kan veroveren...”

“Nu wil ik ook nog iets zeggen,” zei Sjeng.

“Beste jongen, je moeder en ik zijn heel erg blij met jullie besluit om jullie leven samen te delen, we hadden het eerlijk gezegd niet meer verwacht. Wat een geluk en Sonja, van harte welkom!”

Op de terugweg naar Amsterdam

“Wat een gezellige boel, zeg,” zei Sonja.

“Ja, vond je het meevallen?”

“Nou, ik vond het heel erg leuk en gezellig een warm nest kun je wel zeggen.

Zelfs Arie viel me honderd procent mee.”

“Hoe bedoel je?”

“Met een priester dan denk je toch al gauw aan een...”

“Ja, zeg het maar.”

“Ja, iemand die wat zwaar op de hand is?”

“Dat was ook zo vroeger, maar de laatste jaren is hij heel veel veranderd.”

“Hoe komt dat?”

“Dat komt omdat wat vroeger seminarie was dus priesteropleiding dat bestaat helemaal niet meer. Ze gaan nu uit van het begeleiden van mensen, het uitgangspunt is niet meer het opleiden van priesters maar het vormen van mensen. En als er dan uiteindelijk priesters uit voortkomen dan is dat zo, maar het is geen doelstelling meer.”

“Klinkt me gezond in de oren,” zei Sonja.

“Ja, maar dat is niet zonder slag of stoot tot stand gekomen. Er was in het begin veel weerstand.”

“Arie had zelfs een gewoon pak aan.”

“Ja, hoort er ook allemaal bij, waar hij nu werkt, Ravensbos is een soort moderne kostschool geworden. Er werken zelfs therapeuten! De jongens die daar komen worden helemaal aangepakt. Het gaat niet alleen om studieprestaties maar ook om hun persoonlijkheid of de scherpe kantjes daarvan. Ook wordt er veel aandacht besteed aan handvaardigheid en huis-

houdelijk werk. Ze moeten kunnen koken, wassen, huishouden doen, kleren kopen en budgettering. De filosofie is dat ze goed beslagen ten ijs moeten komen als ze de maatschappij in gaan.

De begeleiders worden zelf ook aangepakt op het persoonlijke stuk dus je moet wel mee veranderen anders val je buiten de boot.”

“En trouwen?”

“Hoe bedoel je dat?”

“Ik vind Arie nu eigenlijk niet iemand die alleen door het leven zou moeten gaan.”

“Nee, dat heb ik ook altijd gedacht, maar ja, hij is in een tijd priester geworden dat het nog niet mocht. Nu ligt het anders, formeel mag het nog niet, maar de meeste priesters hebben al wel een relatie.”

“En Harrie en Bernadette?”

“Die zijn al jaren samen, kennen elkaar van de middelbare school. Hebben drie kinderen twee jongens en een meisje, die zal je zaterdag wel zien bij de bruiloft. Een beetje traditioneel gezin: Harrie werkt hard in de IT sector en zij zorgt voor het huishouden.”

“En Arie, spreekt hij wel eens over een vrouw?”

“Weinig, ik denk dat hij een grote liefde in België heeft gehad. Hij zat daar in het jeugdwerk waar ook leidsters bij waren.”

“Ik heb gezegd dat ze mijn flat kunnen gebruiken om te overnachten...”

“En jouw ouders dan, Son?”

“Ik denk dat die al eerder naar huis willen, die zie ik nog niet in een wild feest.”

“Gelijk hebben ze.”

“Oh ja, Arie vroeg me of we vanuit het feest met hem mee naar Ravensbos wilden gaan.”

“En dan?”

“Gegeven de nieuwe aanpak van Ravensbos, zouden ze het daar erg op prijs stellen als we daar nog een trouwmis zouden organiseren voor de jongens, zodat ze contact houden met het ‘normale’ leven.”

“Ik heb gezegd dat het idee me wel aanspreekt, maar dat ik het eerst aan jou wilde voorleggen.”

“Een tweede huwelijksmis? Het is wel heel apart! Ik zal er een nachtje over slapen en dan hoor je het morgen.”

Katja

“Katja, hallo!”

“Sonja, hoe is het? Je ziet er goed uit.”

“Dank je en jij dan?”

“Prima!”

“Kom binnen.”

“Nou, nou, wat een turbulentie ineens.”

“Ja, het moest er maar eens van komen, de bio-logische klok tikt gewoon door.”

“En Jan, waar is Jan?”

“Ja, die komt straks. Hij is even naar Sjakie van ‘In de goede hoop’ waar onze trouwerij plaatsvindt. Hij vond het beter dat wij als vrouwen eerst maar onder elkaar konden zijn.”

“Erg attent van hem.”

“Ik heb iets lekkers klaargemaakt, wil je wat drinken?”

“Doe maar een rode wijn. Vertel, vertel!”

“Ja, het was heel lastig omdat Jan dacht dat hij vanuit zijn beroep moeilijk een vaste relatie kon aangaan en toen heb ik hem verteld dat er ook wel andere gevaren zijn en tja met wat vrouwelijke charme was hij er rijp voor om letterlijk op zijn knieën te gaan, je had ons moeten zien! En toen kwam Van

Dijk ook nog binnen dat was lachen, die wist niet wat hem overkwam.”

“Ik zie het al helemaal voor me.”

“Toen heeft Jan hem overtuigd dat het serieus was en werd hij onze tweede getuigen.”

“Nou, ben benieuwd, hij komt straks en dan kun je kijken of hij wel bij me past.”

“Ik heb geen twijfels over jouw smaak maar ik zal toch even goed kijken, ik wil niet dat je je in het ongeluk stort.”

“Hmm, heerlijke boontjes!”

“Ja, Appie Heijn dus.”

“En jij Katja? Hoe is het in het grafische bedrijf, zijn daar nog schone jongelingen?”

“Jongelingen genoeg maar ik zoek eigenlijk iemand die iet wat rijper is, als je begrijpt wat ik bedoel?”

“Zeker, zo denk ik er ook over. Ik heb mijn ervaringen wel gehad.”

“Ik zie de laatste tijd wel iemand, Andreas. Het is ietwat gecompliceerd: vorig jaar gescheiden en drie kinderen, maar het voelt wel goed.”

“Breng je hem mee naar de bruiloft zaterdag? Dan kan ik hem ook ontmoeten?” “Een goed idee, ik zal het hem voorstellen.”

“Hoe doe je dat met zijn kinderen? Is dat niet ingewikkeld?”

“Dat is zeker ingewikkeld, hun moeder blijft toch hun moeder en ik wil niet in hun loyaliteit treden. Het is een zoeken, soms lukt het en soms ook helemaal niet.”

“En wil je zelf kinderen?”

“Oei, een gevoelig thema, Andreas wil wel, maar ik ben wat terughoudend als ik zie wat er allemaal speelt met die drie van hem en dan nog een baby’tje erbij, ik weet het nog niet. Voor mijn gevoel moet er eerst meer harmonie komen dan zien we wel verder en jij?”

“Ja, ik verlang erg naar kinderen, sinds mijn hart voor Jan is opengegaan is het alleen maar sterker geworden, maar goed je moet toch maar afwachten of dat allemaal realiteit wordt.”

“Verder vind ik mijn werk ook belangrijk, een stuk onafhankelijkheid, maar ja bij de politie is het moeilijk. Vooral op onze afdeling met ingewikkelde zaken moeten privé en werk wel gescheiden zijn. Heb Jan gezegd dat als hij mij op de hoogte houdt van lopende zaken dat ik er dan wel vrede mee heb, ik moet het gevoel houden mee te kunnen doen.”

“Daar zal je Jan hebben, zal ik koffie zetten of liever nog een glaasje?”

“Hallo, aangenaam Jan van Bavel.”

“Dag Jan, ik ben Katja.”

“Eindelijk zie ik je ook eens.”

“Ja, dat is gezellig.”

“Ik dacht, ik laat jullie eerst even alleen als vrouwen onder elkaar.”

“Goed gedacht, je stijgt in mijn achting.”

“En hoe was het bij Sjakie?”

“Heel goed, sinds hij weet dat Truus hem komt helpen is het een ander mens geworden, minder gespannen, je kent hem!”

“En de biljartclub?”

“Geen probleem.”

“En Katja wat doe jij zoal?”

“Grafisch ontwerp, erg boeiend tenminste dat vind ik...”

“Ook trouwkaarten? Grapje!”

“Nou, dat lijkt me juist wel leuk om te doen.”

“Zou je dat willen doen?”

“Ja, waarom niet en wat willen jullie twee tortelduifjes met ringen?”

“Liever iets abstracter wat mij betreft, zou dat lukken?”

“Zeker te weten.”

“Kun jij mij de gegevens doormailen, Sonja?”

“Zal ik doen.”

“Niet te lang mee wachten, want ik ga er van uit dat de kaarten voor het weekend de deur uit moeten dan hebben de mensen nog even tijd om eraan te wennen en in te plannen.”

“Morgen krijg je de gegevens.”

“Prima de luxe.”

“Nog een glaasje?”

“Liever koffie.”

In bed

“Wat vond je van Katja?”

“Een lieve meid, wel wat complexe situatie met die Andreas.”

“Hoe bedoel je?”

“Wel, hij heeft drie kinderen, niet eenvoudig om daar dan nog weer een nieuw gezin in te plannen. Ze gaat er wel verstandig mee om heb ik de indruk...”

“Kom eens hier, morgen er weer vroeg uit.”

“Het wordt tijd dat we getrouwd raken!”

“Zorg jij ook voor een adressenlijst voor de trouwkaarten?”

“Doe ik, lieverd. En de tweede mis?”

“Tweede mis?”

“Ja, op Ravensbos, je weet wel Arie...”

“Oh ja, dat is geen probleem.”

Maandag

“Goede morgen, Karin”

“Goede morgen, jullie beiden, druk?”

“Zeg dat en moe! Rustig aan beginnen dus.”

“Peter de Vries is er al.”

“Ach ja, de jeugd.”

“En Van Dijk?”

“Die komt wat later.”

“En Karin zelf?”

“Oh prima, rustig weekend gehad, mannetje was vissen!”

“Nog nieuws?”

“Een melding van een auto te water.”

“Inzittenden?”

“Neen.”

“Gelukkig, aan de slag dus.”

“Prettige dag.”

“Werk ze, Karin.”

“Poepoe, dat hakt erin zeg, zoveel nieuwe indrukken!”

“Ja maar, we kunnen niet meer terug of wil je nog terug Son?”

“Nee, zeker niet! Het is een hele omschakeling maar de moeite waard! Vandaag proberen het rustig aan te doen en misschien wat vroeger naar huis?”

“Lijkt me een goed idee, ik zal het met Van Dijk bespreken.”

“En Peter?”

“Die moeten we gaan inwerken en misschien de oude dossiers laten doorwerken en terug naar Karin? Dan zal ze opgelucht zijn.”

Peter de Vries

Klop, klop.

“Binnen!”

“Morgen Peter.”

“Goede morgen...”

“Verhuizing gelukt?”

“Ja, dat viel reuze mee, ik had goede hulp!”
“We hebben hier een stapeltje dossiers.”
“Goed, goed, leg hier maar neer.”
“Kun jij ze controleren of ze compleet zijn en dan naar Karin, ze zal je eeuwig dankbaar zijn.”
“Het zijn recente gevallen, dan weet je meteen wat er gespeeld heeft.”
“Komt voor elkaar.”
“O ja, die auto te water?”
“Ik heb direct de nummerplaten na laten checken en ja hoor. Carla Meijer!”
“Je meent het en is het een mini Cooper?”
“Juist!”
“Ik heb hem naar de technische recherche laten brengen, die doorzoeken het voertuig.”
“Prima werk.”
“Als ik iets weet horen jullie het ook.”
“Dank je wel.” zei Jan.
“We zullen de beide gevallen nog eens goed doornemen en jou op de hoogte stellen.”

Terug op kantoor

“Wel een bezig baasje.”
“Ja, dat is altijd zo in het begin.”
“Maar het neemt ons wel het een en ander uit handen, het voelt al beter en kijk eens naar mijn bureau, helemaal leeg!”
“Wat doen we?”
“Ik zal eens de beide zaken op papier zetten en sheets maken, dan kun jij misschien je adressenlijst maken voor ons aanstaande huwelijk.”
“Je denkt ook overal aan!”

“Voordeel van een vrouw, hè?”
“Hoe moet dat nou als jij hier weg bent?”
“Wat dacht je van de telefoon?”
“Juist, niet aan gedacht, dom hè?”
“Nou ja, ik begrijp het wel, je hebt me liever dicht bij je?”
“Dat klopt helemaal!”

’s Middags

“Hallo Jan...”
“Simon!”
“Kun je even langs komen, Peter heeft nieuws over de auto en neem Sonja mee wil je?”
“Son, even naar de commissaris, Peter heeft nieuws.”
“Kom eraan.”
“Peter vertel eens...”
“Ik heb de technische recherche gebeld en gevraagd of ze nog iets bijzonders gevonden hadden en eerst was het: nee niets bijzonders, maar na doorvragen kwamen ze op de propfen met een schilderij achter in de bak en toen ben ik er maar even heen gegaan en ja hoor, Carla Meijer zoals op de foto!”
“Hoe komt de auto in het water?”
“Een goede vraag, ik denk bewijslast dumpen?”
“En wat is er met het schilderij gebeurd?” vroeg Sonja.
“Ja, dat maakt de zaak helemaal interessant, het blijkt dat er in het schilderij cocaïne verstopt was.”
“Wie heeft dat ontdekt?”
“Ik zag dat het schilderij bol geworden was dus heb ik de achterkant geopend en daar zat de cocaïne. Daarna heb ik narcotica gebeld en die gaan zich er nu ook mee bemoeien.”
“Heb je ervaring met narcotica, Peter?”

“Stage gelopen op die afdeling, wel heel anders, minder subtiel zal ik maar zeggen.”

“Dat kunnen we eigenlijk in dit stadium niet gebruiken,” zei Van Dijk.

“Laten ze zich voorlopig terughouden ik zal ze proberen te overtuigen. We moeten eerst het geheel meer in beeld hebben misschien zit er wel een hele organisatie achter. Laat die Cornelissen van narcotica maar even langs komen.”

“Doe ik!” zei Peter.

“En nog iets, wat is dat?”

“Een poster met lijst.”

“Van de poster is weinig meer over, maar de lijst is ook een opslagplaats voor cocaïne!”

“Dus we zoeken nu niet alleen schilderijen, maar ook posters?”

“Wat zijn de volgende stappen?”

“Het lijkt me goed, zei Peter als ik zo vrij mag zijn, dat we de fakeschilderijen opsporen en in beslag nemen. Onderzoeken op cocaïne en proberen te achterhalen wie de kopers waren. Dan komen er nu ook de posters bij: proberen te achterhalen waar de posters verkocht worden en wie ze gemaakt heeft.”

“Misschien zijn er nog andere fake objecten?”

“Ik ga ervan door.” zei Peter.

“Houdt wel contact met narcotica!”

“Toch wel vreemd dat nu juist het schilderij van Carla in de auto van Carla ligt en dat de auto gehoord is op de avond van de moord, hoewel we natuurlijk niet zeker weten of de gehoorde auto ook de auto van Carla was, mijn gevoel zegt dat er wel degelijk een verband is tussen deze twee zaken.”

“Dat ben ik volledig met je eens, Jan,” zei Van Dijk.

“Hoe gaan we met narcotica om?”

“Ik zal zeggen dat ze zich zeer terughoudend moeten opstellen, voorlopig is het ónze zaak en ik denk dat we voorzichtig te werk moeten gaan.”

“Zijn er nog gegevens van de begrafenis?”

“Jansen werkt de foto’s uit. Het zijn er heel wat en hij heeft het gastenboek gefotografeerd daar wordt ook aan gewerkt. Verder heeft hij twee studenten geïnterviewd, maar dat heeft weinig opgeleverd.”

“En Simon zouden we vanmiddag iets eerder weg kunnen?”

“Vanzelfsprekend, Peter trekt nu aan de touwtjes en je bent altijd te bereiken toch?”

“Oké, bedankt.”

“Gelukkig kunnen we gas terugnemen Son!”

“Ja, dat komt goed uit. Ik hoor van Katja dat we onze adreslijst naar haar kunnen doorsturen, het liefst in een Excel-file.”

“Dat komt goed uit, ik heb hem al klaar staan.”

“Hoe staat het met de overzichten?”

“Bijna gepiept.”

“Prima, daarna vertrekken we. Bel ik Arie nog even.”

In bed

“Kijk eens even hier Jan, Katja heeft al wat opzetjes doorgestuurd voor de trouwkaart, wat vind je ervan?”

“Dat ziet er fris uit, welke vind jij leuk? Hier deze met dat bruggetje of deze hier met die twee gestileerde figuren?”

“Ja, die trekt mij het meeste.”

“Zullen we daar op doorgaan?”

“Goed, dan zal ik het Katja laten weten.”

Dinsdag

“Morgen Karin!”

“Morgen Jan, morgen Sonja, lopen de voorbereidingen?”

“Ja, niet te klagen.”

“Ik ga vast door,” zei Jan.

“Prettige dag, Karin.”

“Er wordt gewerkt aan de kaarten die gaan er deze week nog uit, het kerkje is geregeld, gemeentehuis, getuigen, soms is het wel wat veel maar gelukkig niet te veel hobbels en na het feest gaan we met Arie, de broer van Jan mee naar Ravensbos, daar werkt Arie, een soort moderne kostschool voor jongens en dan is daar zondag in de kapel nog een huwelijksmis.”

“Nog een?”

“Ja, voor de zekerheid... grapje, nee ze willen daar de jongens zoveel mogelijk contact laten houden met het ‘normale leven’, vandaar ook dat ik er in meega en daarna is er nog een soort diner in de eetzaal.”

“Dat klinkt veelbelovend.”

“Het voelt erg goed.”

“En dan?”

“Van daaruit gaan we dan naar Brugge voor de huwelijksreis.”

“Romantisch, romantisch, ik ga mijn Jaap ook eens voorstellen dat we weer eens een reisje gaan maken, niet dat hij dat wil, want hij wil altijd vissen, dat geeft hem rust, misschien een combinatie?”

“In Ierland kun je goed vissen heb ik gehoord.”

“De voorpret is nog het leukste.”

“Verder nog nieuws?”

“Ja, één poging tot inbraak bij juwelier Siebel op de Kalverstraat ze zijn er al naar toe voor sporen. En dit is misschien voor jullie van belang een inbraak bij kunsthandel Leidel-

meijer op de Lijnbaansgracht 369, ik heb het hier opgeschreven.”

“Bedankt zal het direct doorgeven.”

“Prettige dag nog.”

“Zeg Jan, hier is misschien iets voor onze zaak, een inbraak bij een kunsthandel, zelf erheen of Peter?”

“Misschien maar aan Peter overlaten die is slim genoeg toch?”

“Maar ik geloof dat hij al op pad is, zal ik hem bellen?”

“Goed.”

“Hallo Peter, goede morgen, krijg hier net een melding van een inbraak in een kunsthandel...”

“Is het Leidelmeijer?”

“Hoe weet je dat?”

“Via een collega kunsthandelaar waar ik net geweest ben, die had het al gehoord.”

“Wil je daar langs gaan misschien weer een diefstal van een nep schilderij of andere voorwerp?”

“Goed, ik ga er van hieruit langs.”

’s Middags

“Hoi Peter, lukt het allemaal?”

“Het is een hele berg. Ik ben er ook nog wel even mee bezig maar Bart Jansen is een goede steun en ook al iets interessants ontdekt. Het zit zo: we waren bij Leidelmeijer en ze missen een fake schilderij. Hier is de foto en ze verkopen ook posters, niet zo maar posters maar meer kunstzinnige posters en wie heeft er vorige week een poster gekocht?

Job Cohen voor zijn werkkamer op het gemeentehuis!

Het kastanjeplein, heet de poster.”

“En de maker?”

“Niet bekend, hier is er een foto van.”

“Wel een heel mooie poster.”

“Heb het gemeentehuis al gebeld en morgenmiddag spreek ik onze burgemeester. Verder wordt wel duidelijk dat tot nu toe de kopers van fake-zaken contant betaald hebben, maar misschien hebben we geluk met iemand die dat niet gedaan heeft. Wat verder opvalt is dat sommige fake-spullen vrij snel verkocht worden, soms dezelfde dag al.”

“Oké Peter, succes.”

Inspecteur Peter de Vries op bezoek bij burgemeester Job Cohen

“Goedemiddag, mijn naam is De Vries en ik heb een afspraak met de burgemeester.”

“Mag ik uw ID even zien?”

“Gaaf u daar maar even zitten dan wordt u zo geroepen.”

“Na enige minuten: meneer De Vries komt u met mij mee?”

“U heeft ongeveer twintig minuten, gaat dat lukken?”

“Ik zal er rekening mee houden,” en Peter betreedt de werk-kamer van de burgemeester.

“Goedemiddag, Job Cohen.”

“Aangenaam, Peter de Vries, recherche.”

“Heb ik u al eens eerder gezien?”

“Ik denk het niet, kom net van de academie.”

“Gaaf u zitten, wilt u een kopje thee?”

“Ja, graag zonder suiker.”

“Vertelt u eens bevalt het nieuwe werk U?”

“Oh, zeker. Ik voel me prima en ik heb het geluk direct bij een aantal zaken ingeschakeld te worden.”

“Hoe komt dat?”

“Het zit zo: hoofdinspecteur Jan van Bavel en zijn assistente Sonja Meulenbelt gaan trouwen en dan moet ik de zaken overnemen als ze op huwelijksreis zijn. Voor een van die zaken ben ik hier, maar u heeft een bijzonder smakvolle kamer.”

“Dank u. Ja, en laatst heb ik een gelukje gehad ziet u die poster daar? Zelf gekocht, het Kastanjeplein, mooi hè, een stukje Amsterdam.”

“Weet u ook wie die poster gemaakt heeft?”

“Nee, dat konden ze me niet vertellen, wel jammer anders had ik de maker eens uitgenodigd.”

“Maar weet u zeker dat u daarmee niet een paard van Troje hebt binnengehaald?”

“Hoe bedoelt u?”

“Ik zal het u proberen uit te leggen.”

“Heeft u lucifers?”

“Lucifers?”

“Maar u weet toch dat u hier niet mag roken?”

“Ja, natuurlijk maar het gaat om het paard!”

“Oh. Eens kijken, hier alstublieft.”

“Dank u,” en Peter staat op en loopt naar de ingelijste poster van het Kastanje plein, pakt een lucifer en prikt onder in de lijst.

Direct stroomt er een wit poeder uit.

“Ziet u wel?”

“Maar, maar wat heeft dit allemaal te betekenen?”

Peter knielt bij het hoopje witte poeder, steekt zijn vinger in zijn mond doopt die in de poeder en drukt zijn vinger tegen het tipje van zijn tong.

“Ja hoor, prima spul.”

“Prima spul?”

“Ja zeker, cocaïne.”

“Cocaïne?”

“Ja, eerste klas spul!”

“En nu, wat nu wat gaat u nu doen?”

“Ik ga weer terug naar het bureau. Het is niet mijn afdeling, goedemiddag burgemeester,” en Peter verlaat het vertrek, de burgemeester verbouwereerd achterlatend.

“Geef me de hoofdcommissaris a.u.b. Ja, ik wacht!”

“Hallo met Van Dijk?”

“Simon, hier met Job Cohen.”

“Hallo Job, alles in orde?”

“Nou ja, in orde... Ik heb net jullie Peter de Vries op bezoek gehad en ik voel me er niet goed bij. Hij komt binnen zet de boel op stelten en loopt dan weer weg en zegt dat is mijn afdeling niet, hoe is het mogelijk?”

“Ja, ik begrijp het ook niet. Wat bedoel je met op stelten zetten?”

“Nou hij prikt in de lijst van een poster die ik onlangs gekocht heb en waar ik nogal trots op ben dan stroomt er ineens cocaïne uit en dan zegt hij vervolgens zie je wel een paard van Troje en loopt weg met de mededeling dat het niet zijn afdeling is!”

“Wat moet ik hiermee Simon?”

“Ja, ja, dat klinkt niet erg professioneel en hij heeft de poster niet eens meegenomen?”

“Nee, hij liep weg en nu zit ik met cocaïne in mijn werkkamer kun je je voorstellen hoe dat voelt, zo kan ik toch geen mensen ontvangen?”

“Ik begrijp het volkomen. Weet je wat, ik vang Peter de Vries zo wel op en dan moet hij het rechtzetten.”

“Oké bedankt!”

“Laat voorlopig even alles zoals het nu is, ik stuur meteen en paar jongens van de technische recherche mee.”

“Bedankt en kom binnenkort eens langs? Ik heb heerlijke thee.”

“Zal ik doen, tot spoedig!”

“Hallo Karin, als Peter de Vries binnenkomt stuur hem dan meteen door wil je?”

“Iets ernstigs?”

“Ja, néé ik moet hem even spreken over die posters.”

“Zal het doorgeven.”

Door het te nadrukkelijke ‘nee’ wist Karin al wel weer genoeg.

Peter de Vries weer op het bureau

“Hallo Peter, goed dat ik je zie.”

“Dag Karin...”

“Van Dijk vraagt of je meteen even op zijn kantoor wilt komen.”

“Dringend?”

“Nou ja, het klonk wel zo, iets over posters?”

“Goed dan ik ga er meteen wel even langs, snap er eerlijk gezegd niets van.”

Klop, klop!

“Binnen!”

“Hallo Peter, ga even zitten, hoe gaat het?”

“Prima.”

“Nog nieuwe gegevens?”

“Ik kom net van de burgemeester...”

“En?”

“Ja hoor, cocaïne in de lijst!”

“En?”

“Ik heb het doorgegeven aan narcotica.”

“Maar en ons onderzoek dan?”

“Nou ja, dat volgt dan vanzelf toch?”

“Regel twee Peter, geloof nooit dat iets vanzelf gaat, begrijp je? Blijf er bovenop zitten!”

“U bedoelt?”

“Je kunt toch niet zo maar bij bewijsmateriaal weglopen, dat kan niet en zeker niet bij de burgemeester! Hij belde me geheel verbouwereerd op toen jij weg was! Hij is mijn directe chef, begrijp je?”

“O juist ja, sorry, ik heb er niet bij stil gestaan, ik dacht alleen aan de cocaïne en dat was voor mij voldoende.”

“Weet je wat je gaat terug. De jongens van narcotica en de technische recherche gaan er ook heen en dan zorg je ervoor dat wij die poster in het bezit krijgen, want ik wil toch wel weten wie die gemaakt heeft!”

“Juist doe ik.”

“En dan maak het goed met de burgemeester, wil je?”

“Komt in orde.”

Jan thuis

“Hallo met Van Bavel.”

“Ach Sonja, hoe is het gegaan?”

“Super! Het was heel gezellig met mijn moeder en Katja en we hebben een bijzonder mooie jurk gevonden!”

“Je maakt me nieuwsgierig...”

“Even wachten nog Jan!”

“En hoe was jouw dag?”

“Ging wel, wat brieven en telefoontjes en een Van Dijk die over de rooie was.”

“Hoezo dat dan...”

“Peter was bij de burgemeester op bezoek geweest in verband met die posters en toen heeft hij Cohen gedemonstreerd dat er cocaïne in de lijst zat ja en toen en toen is hij ijskoud weggelopen met de mededeling aan Cohen dat het zijn afdeling niet was! Je begrijpt dat Cohen dat niet leuk vond en die ging meteen verhaal halen bij Simon.”

“Jemig, echt iets voor Simon.”

“Hoe is het afgelopen?”

“Nou ja, Simon heeft Peter teruggestuurd om het recht te zetten en Cohen zijn excuses aan te bieden.”

“Dat is gelukt, maar narcotica heeft nu de poster en die willen eerst eigen onderzoek doen. Foutje bedankt.”

“Die Peter heeft wel lef zeg, we zullen nog veel van hem horen denk ik. O ja, nog even wat, ik blijf bij Katja vanavond en vannacht is dat erg?”

“Heel erg,” zei Jan, “maar ik begrijp het.”

“We zien elkaar morgen toch?”

“Zeker!”

Overdragen van taken bij Simon op kantoor

“Zeg Jan, zijn er nog bijzonderheden?”

“Nee, Simon de zaken vragen tijd verder ook een kwestie van een beetje geluk.”

“Geluk?”

“Ja, ik bedoel je moet ergens tegenaan lopen om een stap verder te komen, maar het komt wel ik heb er vertrouwen in. Misschien levert België ook nog een bijdrage.”

“Laten we het hopen!”

“En Peter?”

"Ik heb wel vertrouwen in hem, hij is nog jong de scherpe kantjes moeten er nog af, maar hij heeft wel de goede instelling."

Klop, klop.

"Binnen!"

"Ha, Peter als je het over de duivel hebt..."

"Je komt als geroepen."

"Vanaf nu ben jij baas over de lopende zaken. Jan en Sonja gaan zich nu op hun huwelijk richten en dan naar België. Als er iets is kun je bellen Peter, vergeet het niet!"

"Nee, ik zal er aan denken, maar de commissaris is er ook nog."

"Ja, en als het echt spannend wordt, zorg ik wel voor extra ondersteuning!"

"Hoe is het met de poster?"

"Narcotica heeft zich op de lijst gericht. Hij komt binnenkort naar ons toe. Ik ga me meer op de poster zelf richten."

"Goed, alle geluk en tot over ongeveer drie weken, dat wil zeggen als we je niet meer op ons feest zien."

"Dat ga ik niet overslaan."

"Ok, dan tot zaterdag!"

"Simon, tot morgen op het gemeentehuis."

"Doe je nog aan een vrijgezellenavond?"

"Nou nee, daar voel ik me een beetje te oud voor. Gewoon lekker relaxen en op de buis Spoorloos volgen. Die Derk Bolt kunnen we hier wel gebruiken, een echte speurneus! Onvoorstelbare zaken heeft hij opgelost."

"Jan, tot morgen!"

In de auto naar Ravensbos

“Tjonge, jonge, wat een feest. Het is jammer dat we al weg moeten.”

“En wat een leuke vriendin, die Katja!”

Jan en Sonja keken elkaar eens aan.

“Ja, ik ken haar al een tijdje.” zei Sonja om de stilte te overbruggen.

“Ze kan zo betrokken over haar werk vertellen, echt geweldig!”

“Hoop haar nog eens te ontmoeten!”

“Dat klinkt goed... Als we weer thuis zijn, zullen we eens wat organiseren.”

“Tof!”

“Ik hoop dat Sjakie ook een leuke avond heeft met zijn Truus!”

“Ja, zeg dat ik heb er alle vertrouwen in, heb hem namelijk twee flessen doucheschuim gegeven!”

Op Ravensbos

“Zo, hier is jullie kamer.”

“Tweepersoons bed?”

“Ja, we leven in de nieuwe tijd.”

“Hier is de badkamer en daar is een telefoon. Mijn interne nummer is 33. Als je naar buiten wil bellen eerst een nul. Hier staan nog wat biertjes en een paar flessen wijn.”

“Hoe laat morgen op?”

“Negen uur, lijkt me vroeg genoeg de mis begint half elf en eindigt ongeveer een uur later.”

“Ik zorg wel voor ontbijt.”

“Slaap lekker!”

“Hoorde je dat, Son? Arie was helemaal in de ban van Katja.”

“Ja, ik merkte het meteen. Ze waren niet van elkaar weg te slaan.”

“En Andreas, waar was die?”

“Hij moest op zijn kinderen passen, zijn ex had ook een feestje.”

“Is voor het eerst sinds lange tijd dat ik Arie weer eens enthousiast over iemand hoor spreken.”

“Ja, leuk!”

“Wat een dag hè?”

“Heerlijk,” zei Sonja.

“Ja, om nooit te vergeten, alles liep als een trein.”

“Eerst een hete douche en dan onder de wol, mijn benen vallen eraf!”

De volgende dag

“Hier ik heb wat broodjes voor jullie meegebracht en koffie.”

“Dank je wel, wat een luxe.”

“Ik zal jullie een beetje inlichten:

Drie heren doen de mis: pater Wim Cartens, Broeder Schoonenberg en ik.

Het gaat erom een werkelijke verbinding met jullie tot stand te brengen.

En die verbinding zal jullie vergezellen en beschermen.

Het is dus niet zo maar een ritueel, het gaat er echt om.

De jongens voelen ook al dat er iets wezenlijks staat te gebeuren, dat merk je meteen.

Verder volg gewoon de aanwijzingen, het regelt zich vanzelf.

Na de mis even uitblazen op de cour en daarna is er nog een gezamenlijke maaltijd.

Ik ga nu zelf naar de kapel en kom jullie om kwart over tien halen.”

“Goed Arie, we zullen klaar staan.”

“En we hebben een geweldig koor onder leiding van pater Bouwhuis en de organist is Jean Janssen, het kan niet beter.”

Kwart over tien

“Zijn jullie zover?”

“Ja, we zijn er helemaal klaar voor!”

“Je ziet er prachtig uit Sonja. Hier is nog een klein boeketje voor bij het Maria altaar.”

Langzaam naderen ze de kapel en het orgel klinkt al.

De kapel zit helemaal stampvol en de sfeer is vol verwachting.

Jan en Sonja schreiden door het middenpad naar voren.

Ze nemen plaats voor het hoofdaltaar.

De bel klinkt en Wim Cartens en Jan Schoonenberg voegen zich bij Arie voor het hoofdaltaar.

Wim en Jan schudden eerst de hand met Jan en Sonja.

Dan neemt Wim het woord: “Beste vrienden, vandaag zijn we samengekomen om Jan, de broer van onze Arie, en Sonja in de echt te verbinden. Een huwelijk is geen kleinigheid. Het is niet zo, dat na een huwelijk alles ineens op rolletjes gaat, zeker niet! Juist door het huwelijk krijg je extra lasten te dragen. Waarom? Omdat je met zijn tweeën bent! En waarom nog meer? Omdat je gesteund wordt door het sacrament: je staat met zijn tweeën niet alleen! Laten we met elkaar proberen de banden te smeden die dit huwelijk zullen dragen.”

De toon was gezet en dat was te merken alles centreerde zich rond dit gebeuren en de hemel opende zich en het was alsof de tijd niet meer bestond.

“Gaat nu heen in vrede en geef vorm aan dit huwelijk,” en het was alsof alle emoties van de afgelopen dienst in dit punt samenkwamen en de wijze Jean achter het orgel voelde dit moment haarzuiver aan en zette het ‘Halleluja van Händel’ in. Alle registers gingen open en het koor zong zoals het nog nooit gezongen had. Jan en Sonja liepen door het middenpad naar achteren, door de brede gang richting refter en door naar de cour waar de spanningen zich echt ontladden. De jongens kwamen op hen toe en ze werden gefeliciteerd en er werd gelachen en het was een ongekennde vrolijkheid, wat een ontlading!

Arie en Wim Cartens voegden zich bij Jan en Sonja.

Sonja had tranen in haar ogen en zij omhelsde Arie en Wim, “Dank jullie wel, dank jullie wel!” was eigenlijk het enige dat ze kon zeggen en broeder Jan? Die komt zo ook.

“Van harte,” zei broeder Jan en Sonja omarmde Jan ook en zei: “Dank jullie wel voor deze viering wat een gebeuren!”

“Het is goed dat we even een luchtje kunnen scheppen,” zei Jan.

Na het eten

“Die Gedanken sind frei, reuze leuk dat Jo Brouns ons eten heeft opgefleurd met zijn liedjes. Hoe kennen jullie hem?”

“Hij werkt hier ook, koor en individuele muziekles, een dragende kracht.”

“We gaan ons eerst even omkleden Arie, en dan, een wandelingetje?”

“Goed idee en Siem Kok kun je daarna ook nog even spreken.”

“En wat doen we, vandaag al door naar Brugge?”

“Liever morgen, de sfeer is hier zo intens, die willen we nog wel even vasthouden, als het kan natuurlijk.”

“Prima, dan breng ik jullie morgen naar het station in Luik.”

’s Avonds

“En heb je Siem Kok nog gesproken, Jan?”

“Ja, even kort, er was eigenlijk niet zoveel te melden. Hij noemde de naam van Thei Willems. Volgens zijn zeggen de enige die hij in verband met kunst kon brengen. Hij werkt bij het aartsbisdom Haarlem. Als student maakte Thei de prachtigste posters als er een bijzondere gebeurtenis was. Die hingen dan vlak naast de ingang van de refter.”

“Zal de naam morgen wel aan Peter doorsturen misschien kan hij er wat mee.”

“Ik heb zelf,” zei Sonja, “nog even met Wim Cartens en Jan Schoonenberg gepraat, heel bijzondere mensen. Ze staan heel reëel in het leven en toch ook gevoelig. Ik ben blij dat we dit gedaan hebben, Jan!”

“Ben het helemaal met je eens.”

Luik

“Zo hebben jullie alle spullen?”

“Ik moet jullie nu laten gaan, goede vaart!”

“Bedankt Arie, dit zullen we nooit vergeten,” en Sonja gaf Arie twee dikke zoenen.

“Nee, ik ook niet en Jan het ga je goed en tot spoedig?”

Brugge

Twee uur later stopte de trein op het station in Brugge. Ze hadden de hele reis niets gezegd.

“Op naar hotel Casselbergh, het moet hier vlak in de buurt zijn.”

“Vandaag doe ik niet veel meer, zei Sonja.”

“Kijk eens wat ik voor je heb een klein huwelijkscadeautje,” zei Jan

“Oh, wat is het, een boek? Een dikke pil daar houd ik van.”

“Ja, en toepasselijk voor Brugge: Mijnheer Gezelle, de biografie over Gezelle van Michel van der Plas.”

“Hoe kom je eraan?”

“Tweedehands via boekwinkeltjes.nl. Als je een boek zoekt, daar is het te vinden.”

“Oh, heerlijk ik kruip lekker in bed en dan hoor je me voorlopig even niet. Roep je me voor het eten?”

“Wat doen we eigenlijk met het eten?”

“Vandaag maar heel eenvoudig hier in het hotel, wat vind je daarvan, alles bij de hand.”

“Prima idee.”

“Zelf ga ik me even oriënteren op de stad Brugge, het hotel zal wel de nodige folders hebben, dan kunnen we morgen op pad.”

's Avonds

“Jan, luister eens, hier een gedicht van Gezelle voor zijn leerling Eugène Van Oye:

DIEN AVOND EN DIE ROOZE

'k Heb menig menig uur bij u
gesleten en genoten,
en nooit en heeft een uur met u
me een enklen stond verdrotten.
'k Heb menig menig blom voor u
gelezen en geschonken,
en, lijk een bie, met u, met u,
er honing uit gedronken;
maar nooit een uur zo lief met u,
zoo lang zij duren koste,
maar nooit een uur zoo droef om u,
wanneer ik scheiden moste,
als de uur wanneer ik dicht bij u,
dien avond, neergezeten,
u spreken hoorde en sprak tot u
wat onze zielen weten.
Noch nooit een blom zo schoon, van u
gezocht, geplukt, gelezen,
als die dien avond blonk op u,
en mocht de mijne wezen!
Ofschoon, zoo wel voor mij als u,
- wie zal dit kwaad genezen? -
een uur bij mij, een uur bij u
niet lang een uur mag wezen;
ofschoon voor mij, ofschoon voor u,
zoo lief en uitgelezen,
die rooze, al was 't een roos van u,
niet lang een roos mocht wezen,
toch lang bewaart, dit zeg ik u,
't en ware ik 't al verloze,

mijn hert drie dierbre beelden: u
dien avond - en - die rooze!

Van Oye was achttien jaar oud en had voor Gezelle, zijn leermeester een roos meegenomen als afscheid. Gezelle beschouwde van Oye als zijn opvolger, maar van Oye besloot arts te worden in plaats van priester. Zouden ze wat gehad hebben?"

"Zeker wel, maar puur platonisch denk ik, anders was er niet zo'n mooi gedicht uit gekomen, als je begrijpt wat ik bedoel."

"Hoe bedoel je dat?"

"De spanning die er tussen die twee lag en er kunnen natuurlijk ook fysieke elementen een rol spelen, het blijven mensen, maar als die omgezet wordt dan krijg je een kunstwerk in plaats van persoonlijk genot. Het is als het ware een offer, het afstand doen van directe lustbevrediging, tenminste als ik het goed begrijp. In een ander verband is dat ook het punt dat een kunstschilder een 'naakt' schildert: hij, de kunstenaar, overwint zijn directe zinnelijke lust."

"O zo, en waar haal jij dat allemaal vandaan?"

"Niet van mezelf, maar ik had eens een zeer diepgaand gesprek met een beeldend kunstenaar, Frans Coppelmans, die had in Amsterdam een tentoonstelling bij Makkom."

"En hoe lopen jouw recherches?"

"We kunnen het geboortehuis van Gezelle, tevens museum, bezoeken en dan is er ook nog de vismarkt iets heel bijzonders, ontworpen door een zekere, eens even kijken, Jean Robert Calloigne en daar zijn ook heel veel kleine cafétjes."

"Klinkt veelbelovend!"

Woensdag daarop

“Weet je wat Sonja?”

“Ja, wat bedoel je?”

“Het lijkt me leuk jou Gijzegem te laten zien.”

“Gijzegem?”

“Ja, daar heeft mijn broer Arie op het grootseminarie gezeten en ik heb er zelf ook een korte tijd doorgebracht en bovendien is de omgeving prachtig.”

“Hoe komen we er?”

“Ik dacht een auto te huren het is ongeveer een uurtje rijden.”

“Prima, morgen dus naar Gijzegem, nooit gedacht daar ooit nog eens te komen.”

“Ik ga achter een auto aan en misschien kun jij ergens een plattegrond tevoorschijn toveren?”

“Zal hier eerst in het hotel navragen.”

“Tot straks dan.”

Enige uren Later

“Is het gelukt met de auto?”

“Ja, was hier vlakbij, een Audi.”

“Wel ja, doe maar duur!”

“Nee hoor, juist erg voordelig en heb je een plattegrond?”

“Ja zeker, ze hadden hier pakken plattegronden liggen en ik heb er een paar uitgekozen: een van Gijzegem zelf en eentje van de streek.”

“Prima, dan ga ik die eens bestuderen.”

“Wat doen we met het eten?”

“Ik begrijp inmiddels dat we niet te dicht in het centrum moeten gaan eten dat is erg duur. Maar nu we een auto

hebben, kunnen we misschien richting Oostende rijden en daar een lekker vers visje verorberen?”

“Goe gedacht, even op zijn Bels, we vertrekken over een uurtje, oké?”

De volgende ochtend

“Joehoe wakker worden! We moeten naar Gijzegem en het ontbijt moeten we voor negen uur genuttigd hebben anders zit de keuken dicht.”

“Spring snel onder de douche, moet wel wennen aan de kerkklok hier, erg luid en indringend anders dan onze Westertoren veel milder...”

“Schiet nu maar op!”

Gijzegem

“Kijk, kijk hier links moeten we in en dan nog een kilometertje rechtdoor zie dat gebouw daar dat is het.”

“Jemig wat een... niet erg aantrekkelijk.”

“Nee, ook niets voor mij. De mensen waren prima toen ik er was maar alles was zo over geregeld dat ik het er benauwd van kreeg. Het ziet er allemaal erg verlaten uit.”

“Weet je wat, we zoeken een bakkertje en dan gaan we eens een flink stuk wandelen hier.”

Op de Steenweg naar Oudegem vonden ze een bakkerij, bakkerij Vermeiren. Een niet meer al te jonge vrouw stond achter de toonbank en toen ze de nieuwe klanten zag verstijfde ze een beetje en streek even door haar haar. “Gaat het goed met U?” vroeg Jan.

“Ja, ja, het is te zeggen, ik dacht een bekende te zien, is het niet? Ik ken u toch!?”

“Ik denk dat u een ander bedoelt?”

“Nee, ik weet het haast zeker, u bent Arie is het niet?”

“Arie, dat is mijn broer die heeft hier op het groot seminarie gestudeerd.”

“Is dat uw broer?”

“Ja, hij werkt nu op Ravensbos in Nederland.”

“Is het uw broer?” en ze snelde naar achteren, Jan en Sonja verbaasd achterlatend, even later kwam ze terug met haar man.

“Awel, de broer van Arie?”

“Aangenaam Jan van Bavel en dit is mijn vrouw Sonja, we zijn op huwelijksreis.”

“Vermeiren, Guido aangenaam en gefeliciteerd! Wat een gelukkige omstandigheid, maar wilt u niet even binnenkomen voor een kop koffie of zoals wij het zeggen: een sjat kaffee?”

“Graag, maar vertelt u eens, kent u mijn broer Arie?”

“Het is een lang verhaal.”

“Maar misschien wilt eerst eens deze foto bekijken?”

En bakker Vermeiren pakte een foto van het dressoir en gaf die aan Jan.

Jan kon even niets zeggen en gaf de foto aan Sonja, twee druppels water Arie. “Is het Arie?”

“Neen, maar hij valt niet ver van de boom!”

“Zijn zoon?”

“Mijn dochter Vivienne en Arie waren gek op elkaar maar ja, Arie werd priester en mijn dochter wilde Arie er niet mee belasten.”

“Maar weet Arie hiervan?”

“Ik denk het eerlijk gezegd niet.”

“Hoezo?”

“Mijn dochter wilde hem niet belasten. Ze heeft ons ook verboden contact met hem te zoeken ze was heel zeker van haar zaak en ze was dolgelukkig met haar zoon.”

“Was?”

“Ja, ja, ze leeft niet meer een tragisch auto-ongeluk enige jaren geleden...”

“Wat spijtig voor u...”

“Ja, het was een hele schok, we missen haar nog iedere dag...”

“En de jongen?”

“Arthur? Arthur woont in Moorsel, hier niet zo ver vandaan, daar was zijn moeder naar toe verhuisd omdat ze daar werk gevonden had. Hij woont er nog steeds en hij komt vaak bij ons om te helpen in de bakkerij.”

“Hoe oud is hij nu?”

“Tweeëntwintig jaar.”

“Ongelooflijk wat een onverwachte loop van gebeurtenissen maar ik ben wel blij dat u het ons heb willen vertellen. Het is toch belangrijk voor mijn broer Arie en onze ouders die weten ook niet dat ze een kleinzoon hebben.”

“Tja, zo hebben wij het ook altijd gevoeld maar ja, de wens van je dochter.”

“En Arthur?”

“Die wilde ook weten wie zijn vader was, maar Vivienne zei altijd dat kom je vanzelf wel te weten, maak je niet druk. Maar ja, zo’n jongen mist toch iets.”

“U krijgt eerst nog eens koffie.”

“Tjonge, jonge wat een turbulentie.”

“Ik moet het allemaal verwerken, heeft u ook een foto van uw dochter als ik dat vragen mag?”

“Natuurlijk!”

En mevrouw Vermeiren pakte een fotoalbum en liet Jan en Sonja de foto’s van Vivienne zien ook foto’s waar Vivienne en Arie samen op stonden.

“Zien ze er niet gelukkig uit?”

“Ja, stralend!” zei Sonja.

“Popov?”

“Daar hebben ze elkaar leren kennen, het is de Chiro. In Holland zouden jullie zeggen scouting geloof ik en hier foto’s van toen Arthur geboren werd.”

“Heeft u misschien een foto van Arthur voor ons?”

“Zeker, hier die mag u hebben.”

“Ik denk toch dat ik mijn broer eens dringend moet spreken.”

“En Arthur zou hij ons willen ontmoeten?” vroeg Sonja.

“Zeker en vast!”

“Weet u wat, hij komt zaterdag en dan zal ik het hem vragen. Heeft u een telefoonnummer, dan bel ik u.”

“Hier is mijn nummer,” zei Jan.

Terug in Brugge

“Nou ja, die broer van jou zit vol verrassingen!”

“Dat kun je wel zeggen.”

“En hij weet er helemaal niets van? Geloof jij dat?”

“Ik heb hem er nooit over horen spreken dus ik moet ervan uitgaan dat het voor hem ook een nieuw gegeven is.”

“Maar hoe gaan we dit aanpakken?”

“Ik kan hem toch niet bellen en hem plompverloren zeggen je hebt een zoon, maar hij moet het wel weten.”

“Ik zal er even over nadenken,” zei Sonja en ze liep met de foto van Arthur naar de wastafel waar ze de foto’s van de nepschilderijen opgehangen had en haar blik viel in de spiegel en ze zag ineens de naam van de maker. Jan, Jan kom eens hier!”

“Wat is er?”

“Kijk eens in de spiegel...”

“Ja en dan?”

“En dan moet je naar de ondertekening op het schilderij kijken...”

“Verrek, ik zie pvanvelzeN ,zie jij dat ook?”

“Ja, dat zie ik ook.”

“Nou ja, je bent een genie!”

“Puur toeval meer niet.”

“Had die ook niet een website?”

“Weet je wat ik ga direct Van Dijk bellen dan kunnen ze controleren of die van Velzen in de klassenlijsten voorkomt en dan kan Peter de Vries actie ondernemen.”

“Wat je broer betreft,” zei Sonja, “ik zou willen voorstellen dat we even wachten of Arthur ons wil zien en als dat zo is kunnen we hem vragen of hij zijn vader zou willen ontmoeten, dat lijkt me toch ook niet onbelangrijk, want ja als ineens zo plotseling de mogelijkheid daar is dan moet je nog maar afwachten of het allemaal nog direct noodzakelijk is...”

“Prima gedachte, we moeten ook niet meer problemen creëren dan nodig.”

“Hallo Simon?”

“Ja, hallo Jan, hoe is het met jullie?”

“Alles prima, het is hier prachtig in Brugge en zeer vruchtbaar!”

“Hoe bedoel je vruchtbaar? Is eh...”

“Nee, ik bedoel Sonja weet wie de schilderijen geschilderd heeft.”

“O ja, hoe kan dat dan?”

“Volgens haar toeval, ze zag in de spiegel het onderschrift en er staat P. van Velzen dus het stond in spiegelschrift, een handige jongen dus.”

“Geweldig, eindelijk een doorbraakje!”

“En weet Peter al iets over de posters?”

“Hij is er mee bezig en heeft de fotocentrale opgespoord en nu is het even afwachten wie de opdrachtgever van de foto’s was.”

“Ik denk dat we dat binnen een paar dagen wel weten.”

“Het is wel anders zonder jullie.”

“Anders?”

“Ja, die Peter heeft zo zijn eigen manier van aanpakken en dan komt hij altijd met zijn systeemtheorie, iets nieuws van de academie.”

“Systeemtheorie?”

“Ja, een computerprogramma daar kun je allerlei gegevens van een case of zelfs meerdere cases instoppen en dan komt er een hele lijst van waarschijnlijkheden en onwaarschijnlijkheden uit of dingen samenhangen of niet. Nou ja, hij houdt nog steeds vol dat de beide gevallen onafhankelijk van elkaar zijn maar ja, je voelt op je klompen aan dat ze wel samenhangen maar goed de nieuwe tijd zullen we maar zeggen.”

“Ik ben meer voor gezond verstand,” zei Jan.

“Ik ook,” zei Simon, “als er ontwikkelingen zijn houd ik je op de hoogte en vermaken jullie je daar in België?”

“Zeker en vast, er zijn hier op het persoonlijke vlak ook allerlei onverwachte ontwikkelingen.”

“Het gaat toch wel goed tussen jullie?”

“Ja zeker, maak je maar geen zorgen ik heb me nog nooit zo gelukkig gevoeld, maar het betreft mijn broer Arie, je hebt hem ontmoet, hij deed de mis bij ons trouwen...”

“En?”

“Het ligt nogal gevoelig, ik zal je er wel over berichten als we terug zijn.”

“Kun je toch niet iets meer zeggen?”

“Er schijnt hier een zoon van hem rond te lopen...”

“Een zoon?”

“Ja, maar houd het onder ons, ik wil geen gedonder.”

“Dat begrijp ik.”

“En mijn broer weet er zelf niets van naar het schijnt...”

“Wel ja!”

“Ik begrijp het,” zei Van Dijk, “nou ja dus het werk gaat gewoon door ook op je huwelijksreis! Doe het rustig aan en doe je de groeten aan je lieve vrouwtje?”

“Zal ik doen.”

“Groeten van Simon en dank voor de oplossing.”

“Graag gedaan.”

“En Simon moet wel wennen aan de werkwijze van Peter en zijn systeemtheorie.”

“Systeemtheorie?”

“Ja, een soort computerprogramma dat hij van de academie heeft meegekregen om samenhangen te onderzoeken en hij houdt vol dat de ongelukkige dood van Carla en de diefstal van het schilderij niet met elkaar samenhangen...”

“Nou ja, dat zullen we nog wel eens zien...”

“En dat ga je hier in België ook nog oplossen?”

“Je weet maar nooit dit is kennelijk een vruchtbaar land.”

Zaterdag

“Hallo met bakker Vermeiren!”

“Hallo Guido, hoe gaat het?”

“Ja prima!”

“We zijn erg opgelucht dat we jullie ontmoet hebben en na zoveel jaren eens ons verhaal kwijt konden en we hebben Arthur gevraagd of hij jullie zou willen ontmoeten en hij was er zeer duidelijk over: zeker!”

“Dus als jullie kunnen, hij is hier het hele weekend.”

“Wanneer is een goede tijd?”

“Liever niet zondagochtend, want dan zijn in België de bakkers open. De mensen willen dan hun verse pistoletjes en gebak kunnen kopen en dan zijn we daarna behoorlijk moe, voor ons het meest prettig is het als jullie vanmiddag zouden kunnen komen, is dat een bezwaar?”

“Helemaal niet we hebben de tijd aan onszelf en we hebben de auto nog.

We zijn er tussen twee en half drie tot vanmiddag dan.”

“En eh, eh ik wil nog mijn excuses maken...”

“Excuses?”

“Ja, dat we u zo overvallen hebben...”

“Nee, nee, wij begrijpen het volkomen. U heeft twintig jaar op zo’n moment gewacht, het is volledig te begrijpen.”

“Ik heb nog een vraag voor u, Arthur, de naam, weet u waar die naar verwijst?”

“Ja zeker, Arie en Vivienne deden vaak mee binnen de Chiro aan middeleeuwse toneelstukken die Arie dan schreef. Zij waren dan King Arthur en Genevieve begrijpt U? Ik herinner me dat toen Arie hier zou vertrekken na zijn wijding dat hij moest invallen voor de begeleider die uitviel vanwege de ziekte van zijn moeder... ze zijn toen nog twee weken met de Chiro op kamp geweest in de Ardennen daarna is hij naar Nederland vertrokken en toen bleek na enige tijd dat mijn dochter zwanger was...”

“Dank u zeer voor uw toelichting en tot vanmiddag.”

’s Avonds terug in het hotel

“Ik wist niet dat een huwelijksreis zo boeiend kon zijn!”

“Ik ook niet,” antwoordde Jan, “als dit de voorbode is van wat er gaat komen dan hoeven we niet bang te zijn dat we ons gaan vervelen.”

“Zeg dat...”

“Weet je wat? Ik ga eerst even een lekker warm bad nemen en dan een Leffe?”

“Uitstekend idee, dan maak ik wat lekkere hapjes.”

“Wat is jouw indruk van Arthur?”

“Ik vind het een prima knaap maar misschien ben ik bevooroordeeld omdat ik zijn oom ben?”

“Hij is levenslustig, grappig en niet zo zwaar op de hand als zijn vader, misschien van zijn moeder meegekregen?”

“Denk het wel.”

“Maar hij verlangt wel duidelijk naar een vader, wat zei hij ook alweer? Zijn grootste wens is dat hij samen met zijn vader naar Londen gaat om daar museums te bezoeken.”

“Een mens zit toch vreemd in elkaar, maar hoe zullen we het aanpakken? Ik bedoel hoe brengen we het goede en het slechte nieuws?”

“Ik denk dat we dat niet via de telefoon moeten doen. Weet je wat bel Arie en vraag hem of we morgen op bezoek kunnen komen en misschien nog een nachtje slapen? Het is nogal een eindje rijden minstens tweeëneenhalf uur.”

“Oké, ik ga er direct werk van maken dan hebben we de avond voor ons zelf.”

“Hallo, met broeder Schoonenberg.”

“Hallo Jan, met Jan van Bavel, sorry dat ik zo laat nog stoor, maar kan ik Arie nog te spreken krijgen?”

“Ja, ja, dat gaat wel lukken, ik zal hem even optrommelen...”

“Met Arie.”

“Arie hier met Jan.”

“Hallo Jan, hoe is het met jullie? Veel aan jullie gedacht...”

“Erg goed! We genieten met volle teugen!”

“Waarom bel je me?”

“Nou het zit zo, we hebben nogal wat te bespreken en dat doen we liever niet via de telefoon... is het goed dat we morgen langskomen?”

“Is het ernstig?”

“Het is wel serieus ja, maar laten we het er morgen over hebben, is dat goed?”

“Je maakt me wel heel nieuwsgierig, hoe komen jullie hier naar toe?”

“We hebben een auto tot onze beschikking maar misschien kun je navragen of we een nachtje kunnen overblijven bij jullie het is toch zon tweeëneenhalf uur rijden...”

“Dat lijkt me geen probleem als jullie er voor half een zijn kun je mee-eten.”

“Tot morgen en maak je geen zorgen.”

“Tot morgen!”

“Zo dat is geregeld en we kunnen blijven slapen als het moet.”

“En nu Feierabend, kom eens dicht bij me ik heb je gemist!”

“En ik ben altijd bij je...”

“Ja, maar ik wil je ook voelen, al die nieuwe indrukken, we gaan maar eens vroeg naar bed, wat vind je?”

“Ik zeg geen nee!”

“Eerst nog een Leffe en dan onder de wol.”

Half vier 's nachts

“Sonja schat, wat is er ik hoor de klok!”

“Ja, ik hoor hem ook.”

“Is het één uur?”

“Hoezo?”

“Hij slaat één keer toch?”

“Ja, maar het is al veel later!”

“Veel later?”

“Hoe kan dat?”

“Hij slaat ieder half uur één keer! Het is al half vier!”

“Mijn hemel dan draai ik me nog eens om... kom eens hier wat ben je toch heerlijk warm...”

Ontbijt

“Heeft u goed geslapen mevrouw en meneer?”

“Eerlijk gezegd is de kerkklok wat luid, onze Westertoren is wat milder maar verder alles prima.”

“Je was wel onrustig vannacht!”

“Hoe bedoel je?”

“Draaien en aan me zitten...”

“Ja, je bent ook een heerlijk ding, ik weet er niets meer van.”

“Ga je je broer achterna? En de kerkklok weet je dat ook al niet meer? Je maakt me om half vier wakker en dan meld je dat het één uur is, vreemd toch?”

“Ja zeker, ik heb er nooit bij stil gestaan dus half één en één uur interessant.”

“Hoezo?”

“Voor onze zaak: als iemand zegt de klok sloeg één dan kan het zowel half één als één uur geweest zijn toch en zit er een half uur tussen en in dat half uur kun je op meer plaatsten zijn dan op één!”

“Interessant en een eerste deukje in de systeem-theorie van Peter. Maar een half uur blijft wel krap.”

Op weg naar Valkenburg Ravensbos

“Son wil jij het stuur even overnemen, ik rijd wel even die parkeerplaats op.”

“Hoezo?”

“Dat klokkenspel zit me nog dwars en daarom kan ik mijn aandacht niet goed op het verkeer houden en dat lijkt me niet erg gezond.”

“Heb je nog ergens kladpapier?”

“Ja, daar voorin in mijn handtas.”

“Wat ben je van plan?”

“Ik ga een en ander wat uitschrijven. Ik zal het wel opnoemen dan lost het zich wel op hoop ik.”

“Waar beginnen we 12 uur, nee...

11 uur 11 keer

Half twaalf 1 keer

12 uur 12 keer

Half een 1 keer

1 uur 1 keer

Half twee 1 keer

Twee uur 2 keer

Half drie 1 keer

Vier uur 4 keer

Half vijf 1 keer

Vijf uur 5 keer

Half zes 1 keer

Zes uur 6 keer

Half zeven 1 keer

Zeven uur 7 keer

Half acht 1 keer

Acht uur 8 keer

Half negen 1 keer

Negen uur 9 keer

Half 10 1 keer

Tien uur 10 keer

Half elf 1 keer

Elf uur 11 keer
Half 12 1 keer
12 uur 12 keer

Wat valt ons op?"

"Geef maar eens hier," zei Sonja.

"12-1,11-1,10-1,9-1, 8-1 afwisselend maar dan
2-1, 1-1,12-1 rond 1 uur geen afwisseling."

"Ik schrijf het eens wat beter op."

12 uur	12 keer
Half 1	1 keer
1 uur	1 keer
Half 2	1 keer
2 uur	2 keer
Half drie	1 keer
3 uur	3 keer
Half vier	1 keer

"Kijk jij er eens naar Jan."

"Verrek, je hebt gelijk rond één uur driemaal 1 nou ja dus half één, één uur en half twee dat is een heel uur verschil, hebbes!"

"Dag systeemtheorie!"

"Eerst hadden we een half uur en nu al een uur dat maakt het aannemelijker. Geweldig, je bent een schat!"

"Ik heb niets gedaan hoor."

"Daar zal Van Dijk blij mee zijn we zullen hem morgen op de hoogte stellen. Op naar Arie!"

Bij Arie

Na het eten gingen Jan, Arie en Sonja richting Valkenburg om even rustig met elkaar te praten.

“En bevalt het huwelijkse leven?”

“Je moest eens weten, zei Jan denk je rustig op huwelijksreis te gaan en dan overvalt je van alles!”

“Vertel!”

“We waren van de week in Gijzegem.”

“Ach, ach, dat is lang geleden!” zei Arie.

“Ik wilde Sonja laten zien waar je gestudeerd had en omdat ik daar ook een tijdje geweest ben en de prachtige omgeving natuurlijk. Op een gegeven moment gaan we een bakkerij binnen, bakker Vermeiren.”

Arie leefde op: “Vermeiren? Zijn jullie daar geweest?”

“Ja zeker, en in eerste instantie meende mevrouw Vermeiren jou te herkennen in mij zo gezegd en we werden uitgenodigd voor de koffie.”

“Hoe gaat het met hen?”

“Uitstekend!”

“En hun dochter Vivienne, hebben ze daar ook nog over gesproken?”

“Ja, maar houd je vast: Vivienne leeft niet meer.”

Arie verstokte.

“Wat zeg je? Leeft ze niet meer? Ik kan het niet bevatten, het was zo’n lief mens!”

“Een tragisch auto-ongeluk, een aantal jaren geleden.”

“Oh, oh, oh, ik heb er nooit iets van geweten en we waren zulke goede maatjes, we zaten samen bij Chiro Popov en we speelden altijd...”

“King Arthur en Genevieve,” zei Jan.

“Hoe weet je dat?”

“Dat vertelde haar ouders ons.”

“O zo. Ik moet ze eens snel gaan opzoeken. Wat triest allemaal, het was hun enige dochter.”

“Ik kan het nog steeds niet bevatten, had altijd gehoopt haar nog eens terug te zien...”

“Zullen we eerst nog wat drinken? Ober, drie cognacjes graag...”

“Komt eraan!”

“Tjonge, jonge, wat een toeval na al die jaren, wat vliegt de tijd.”

“Ik weet nog goed dat ik hevig twijfelde maar Vivienne zei altijd tegen me dat ik er goed over na moest denken en geen overhaaste beslissingen moest nemen en we hadden nog zo’n goede tijd net voor ik wegging in...”

“De Ardennen?”

“Ja, jullie schijnen alles al te weten?”

“Alles is veel, maar ja we hadden ineens een heel diepgaand contact met de ouders van Vivienne en ze lieten ons een fotoboek zien daar stonden jij en Vivienne ook in. ‘Zien ze er niet gelukkig uit?’ zeiden de ouders en inderdaad jullie straalden helemaal.”

“Het was zo’n bijzonder mens ik kan het je niet vertellen.”

Jan pakte de foto van Arthur uit zijn binnenzak, “Kijk eens naar deze foto, die hebben we van de ouders van Vivienne gekregen.”

“Arie keek verbaasd. Dat lijkt ik wel in mijn jonge jaren maar hoe komen zij aan die foto?”

“Kijk nog eens goed?”

“Nee, het is voor de bakkerij, dat kan ik dus niet zijn wie is het dan?”

“Arthur!”

“Arthur?”

“Het kind van Vivienne.”

“Heeft ze dan een zoon?”

“Ja, dat zie je toch?”

“Maar hij lijkt twee druppels water op mij... “ langzaam maar zeker drong het tot Arie door... “je wilt toch niet zeggen?”

Ze keken elkaar aan en daarin bevestigden zich alle bange vragen: “Het is je zoon!”

Arie was met stomheid geslagen...

“Vandaar vonden we het beter je te komen opzoeken en niet een en ander door de telefoon je mede te delen.”

“Ik ben jullie zo dankbaar, wat een gebeuren en hoe oud is hij nu?”

“Tweeëntwintig jaar en ik sukkel heb er nooit iets van geweten! Het was alsof ik die weken in de Ardennen in een roes leefde, ik wilde eigenlijk helemaal niet weg en zeker niet weg van Vivienne. Maar ja mijn opleiding zat erop en ik moest terug naar Ravensbos om Nederlandse les te gaan geven en de toneelclub Kameleon te gaan leiden. Ik weet nog de laatste avond toen hebben we nog een toneelstuk opgevoerd... en Jan keek Sonja even aan... en dat verliep zo mooi... ze heeft me toen nog gekust een soort afscheidskus en het hele kamp was in rep en roer het werd als het ware een trouwfeest en later belandde ik behoorlijk teut moet ik zeggen in haar tent en verder weet ik niets, alleen dat toen ik wakker werd ik me de gelukkigste mens ter wereld voelde.

De dag dat ik in de bus zat om naar Nederland te vertrekken stapte Vivienne buiten het dorp nog in en ze zei dat ze me zo niet kon laten gaan en we hebben toen nog een heel fijne dag gehad in Gent en ze zwaaide me uit op het station en toen hield ze haar hand onder haar hart... Waarom heeft ze geen contact met me gezocht?”

“Haar ouders vertelden ons dat ze je niet met een zoon wilde belasten, omdat je priester was en ze was zo gelukkig met haar kind ze zei altijd de tijd zal het wel uitwijzen...”

“Laten we naar de drie beeldjes lopen... het is allemaal veel, heel veel... en dan even langs de Kluis op de Schaesberg.”

's Avonds

“Jullie hebben Arthur al gezien, hoe is hij?”

“Het lijkt ons een heel prima kerel, hè Son?”

“Ja zeker, en heel levendig en ondernemend, grappig ook maar hij mist wel degelijk een vader. Zijn grootste wens is om samen met zijn vader naar Londen te gaan om daar museums te bezoeken. Vraag me niet waarom dat zo is, maar hij is daar heilig van overtuigd.”

“Daar is wel een mouw aan te passen,” zei Arie, “en onze ouders?”

“Ja, dat is iets dat je zelf moet beslissen, maar ik denk dat ze het heel leuk zouden vinden. Pak het wel voorzichtig aan ze zijn niet de jongsten meer.”

“Nee, ik zal erop letten ik denk dat ik eerst mijn zoon en de ouders van Vivienne ga opzoeken en daarna onze ouders zal inlichten.”

“Hier is het telefoonnummer van Guido.”

“Wij kunnen je alleen maar dit zeggen: als je onze steun nodig hebt, doe er dan een beroep op, hè Son?”

“Zeker te weten.”

“Dank jullie hartelijk, wat een dag, wat een dag!”

Die nacht sliepen Sonja en Jan als rozen. Hemel en aarde verenigden zich en Gods goedertierenheid lag over dit gebeuren.

De volgende dag

“Ik heb met Kusters, onze overste of zoals je wilt directeur tegenwoordig, gesproken,” zei Arie, “en hij is bereid mij enige weken verlof te geven om een en ander te verwerken en dan kan ik ook naar België trekken om mijn zoon en de ouders van Vivienne te bezoeken.”

“En deed Kusters nog moeilijk?”

“Nee, die tijden hebben we gelukkig gehad.”

“Hij gaat ervan uit dat we allemaal een Vader hebben en dat we allemaal kinderen Gods zijn.”

“Dat voelt goed. Doe je het rustig aan? We zijn denk ik nog zo’n anderhalve week in Brugge dus als je in de buurt bent dan bel ons even?”

“Prima idee.”

“Het ga je goed ‘vader’,” en Jan en Arie omarmden elkaar.

“Het ga je goed en jij ook Sonja, bedankt.”

“En doe de groeten nog aan Wim Cartens, Jan Schoonenberg, Siem Kok en de anderen!”

“Zal ik doen!”

Terug naar Brugge

“We rijden meteen even langs Vermeiren dan zijn zij ook op de hoogte.”

In Gijzegem aangekomen worden ze hartelijk ontvangen. Bij een heerlijke kop koffie en Belgisch gebak vertellen Jan en Sonja wat ze gisteren met Arie besproken hebben.

“Hij was er helemaal kapot van toen hij hoorde dat uw dochter reeds overleden is, hij had haar nog zo graag eens ontmoet.”

“En het bericht van zijn zoon?”

“Tja, dat was ook heel emotioneel, maar hij is blij dat uw dochter in deze Arthur nog voortleeft en hij wil hem heel graag ontmoeten.”

“We hebben hem uw telefoonnummer gegeven en hij zal u binnenkort wel benaderen.”

“Hartelijk dank voor alle moeite, das heel fijn.”

“Graag gedaan, het is tenslotte familie.”

“En blijft u ook nog in België?”

“Ja zeker, nog anderhalve week en misschien zien we Arie dan nog een keer.”

“En dan? Hoe gaat u terug?”

“Tja, daar ben ik nog mee bezig,” zei Jan, “het zou leuk zijn als we met een bootje van hier naar Amsterdam kunnen varen.”

“Dan weet ik wel een adres,” zei Guido, “hier het telefoonnummer van Gijs van Raamsdonk hij woont in Dendermonde, niet zo ver hier vandaan.”

“Hij heeft verschillende boten misschien kunnen jullie met hem iets regelen, zeg maar dat het via mij komt.”

“Fantastisch alles lijkt hier te lukken, in ieder geval we houden contact ik laat nu eerst mijn broer Arie het werk doen.”

“Afgesproken.”

“Veel geluk jullie!”

Terug in hotel Casselbergh

“Kun jij varen Jan?”

“Ja, ik denk het wel, als ik het niet verleerd ben en ik heb zelfs een vaarbewijs. In een vorig leven veel gevaren dat begon bij de zee-verkenner. Later zeilen in Friesland en nog later met een motor, maar we gaan wel eerst een beetje oefenen of ik het nog kan. Ga morgen die Van Raamsdonk bellen maar eerst Van Dijk met onze systeemaanval.”

“Met Van Dijk.”

“Hallo Simon, ici Brugge.”

“Hallo Jean, ça va?”

“Merci beaucoup très bien, maar alle gekheid op een stokkie, we zijn gisteren op bezoek geweest bij Arie en hij is nu volledig op de hoogte.”

“en?”

“Tja, het was nogal emotioneel allemaal, maar wel goed.”

“Hij gaat binnenkort zijn zoon en de grootouders bezoeken.”

“Heel goed werk!”

“Verder nog ontwikkelingen op het bureau?”

“Weinig, te weinig eigenlijk.”

“Nou, dat komt goed uit want we hebben een kleine aanval op het systeemprogramma van Peter.”

“Vertel, vertel!”

“Het zit zo: ik werd op een gegeven moment wakker om half vier door het slaan van de kerktoren die staat hier vlak bij ons hotel en toen dacht ik dat het één uur was, maar Sonja wist me te vertellen dat het half vier was zodoende.”

“Ik snap er helemaal niets van.”

“Ik eerst ook niet, maar langzaam maar zeker viel de puzzel in elkaar en het blijkt dat er rond één uur heel wat aan de hand is met de tijd.”

“Je spreekt in raadselen, verklaar je nader!”

“Kijk het zit zo: om half één slaat de klok?”

“Eén keer”

“Juist.”

“En om één uur slaat de klok?”

“Eén keer!”

“Juist, en nu komt het: om half twee slaat de klok hoeveel keer?”

“Ook één keer, dat weet iedereen.”

“En?”

“Daar draait het nu om: als een getuige zegt zoals in ons onderzoek op de vraag hoe laat was is en hij zegt de kerkklok sloeg één wat bedoelt hij dan?”

“Half één, één uur of half twee met andere woorden...”

“Ik begrijp het,” zei Van Dijk, “er zit een uur speling in die uitspraak en in dat uur kun je makkelijk op twee plaatsen zijn! Juist, en wie heeft dit allemaal uitgedokterd als ik vragen mag?”

“Zeg maar dat het een samenspel was tussen twee pas gehuwden...”

“Dus Sonja heeft er ook aan meegeholpen?”

“Ja zeker, die is onmisbaar.”

“Fantastisch werk, ik wist niet dat een huwelijksreis zoveel goeds kon brengen.

Ik zal het zo subtiel mogelijk aan Peter doorgeven, hij is nogal op zijn systeemprogramma gesteld.”

“Het voelt goed, ik heb de indruk dat we binnenkort wat mensen kunnen oppakken.”

“O ja, die P. van Velzen oftewel Peter van Velzen, die staat inderdaad in de klassenlijsten en heeft ook een eigen website over Ravensbos en woont hier in Amsterdam. Als we de andere naam van de posters hebben gaan we actie ondernemen.”

“Houd ons op de hoogte!”

“Zal ik doen en nu relaxen, jullie hebben het verdiend.”

“Simon was enthousiast over onze ontdekking.”

“Goed te horen.”

“En we moeten nu relaxen, we hebben het verdiend, volgens Simon dan.”

“Voor mij is dit alles pure ontspanning!

“Voor mij ook.”

“Zo en nu is het jouw beurt Son: wat staat er op het programma?”

“Manneke Pis!”

“Manneke Pis?”

“Jazeker en shoppen in Brussel morgen. We hebben toch een auto!”

“Komt goed uit, ik mis nog een paar extra sokken!”

Het ruime Sop

“Van Raamsdonk, aangenaam zeg maar Gijs.”

“Dit is Sonja, we zijn op onze huwelijksreis.”

“Dan is een bootje wel heel toepasselijk.”

“Het is prettig dat u ons verder wilt helpen. Guido Vermeiren heeft ons naar u doorgestuurd.”

“Ja, dat had ik begrepen, Guido is een oude vriend.”

“Wat is de bedoeling?”

“We willen van België terug naar Amsterdam varen, dat leek mij een passende afsluiting van onze huwelijksreis.”

“Heb je enige vaar-ervaring?”

“Ja, ik heb gevaren, wel even geleden en heb nog een vaarbewijs.”

“Dat is tenminste al iets,” zei Gijs, “maar er is de laatste jaren wel veel veranderd, onderschat dat niet, alles is veel groter geworden en sneller. Weet je wat we gaan samen wel een stukje varen dan kan ik wel zien wat je in huis hebt. Laten we naar Antwerpen varen dan krijg je een idee van wat ik bedoel.”

's Avonds in het hotel

"Wat een tocht, wat een tocht," zei Sonja.

"Ik wist niet dat die zeeschepen zo groot waren. Het leek wel of wij een speldenprikje werden, ik had het niet meer."

"Ja," zei Jan, "dat was wel even schrikken, zelfs voor mij en dan die golfslag. Nu zijn de binnenwateren veel rustiger, dat is een feit, maar voordat we in rustig vaarwater zijn. Ik weet niet of we dat zo moeten doen. Ik ga nog eens even met Gijs overleggen."

"Met Van Raamsdonk."

"Hallo Gijs, met Jan van Bavel."

"En?"

"Nou het was wel even schrikken, die zeeschepen en dan ook de golfslag."

"Ja, ja, dat dacht ik al."

"Nu is het wat anders als we op de binnenwateren zijn dan is het overzichtelijker, zal ik maar zeggen."

"Ja, dat is ook zo, weet je wat ik ga wel een plannetje smeden en dan kan het misschien toch nog lukken, bel je morgen wel terug."

Gijs gaat een plannetje smeden om het toch voor elkaar te krijgen.

's Ochtends

"Hallo Jan, hier met Gijs, ik heb het volgende voorstel denk er maar even over na en overleg met Sonja."

"De zoon van mijn broer, Romain, is bereid jullie naar Amsterdam te varen, als jullie dat willen. Hij is erg bedreven en kent de route. Hij neemt dan 'de staande mast route' als je dat iets zegt?"

“Binnendoor langs Gouda dus.”

“Juist.”

“Ik ga het overleggen.”

Terug thuis in Amsterdam

“Wat vreemd om weer thuis te zijn,” zei Sonja

“Hoezo?”

“Alles lijkt anders, ik weet het niet.”

“Het is ook anders, je bent nu mevrouw Van Bavel.”

“Je bent me er een, er is ook zoveel gebeurd... Ik denk dat ik eerst maar eens ga poetsen en wassen, dat ruimt op. België ga ik wel missen, dat voel ik nu al.”

“We kunnen er toch nog terug op vakantie en op familie-bezoek?”

“Ja, dat is zo, maar anders... ik...”

“Sonja, wat is er?”

“Ik geloof dat ik even een paar traantjes moet wegpinken...”

“Ach schat, gaat het?”

“Hier is een beetje water.”

“Dank je.”

“De werkelijkheid van alle dag staat weer voor ons, dat is het natuurlijk ook, ik moet er even aan wennen...”

“Neem je tijd, Son...”

“Alles lijkt meer betrekkelijk en toch serieuzer ook.”

“Ik denk dat we hier niet lang meer zullen wonen, ik wil een huis met tuin!”

“Klinkt goed, dan gaan we op zoek en zetten onze appartementen te koop...”

“Dat voelt al beter, als je het niet erg vindt ga ik Katja even bellen.”

“En dan ga ik even langs mijn adres in verband met de post en de koelkast, ik breng ook wat te eten mee.”

“Dag schat!”

's Avonds

“Dat was lekker.”

“En gaat het weer een beetje, Son?”

“Nou ja, het is een hele omschakeling maar ik heb Katja gesproken en dat scheelt. Zij wist ook een goede makelaar Peter Bouten, die heeft haar met haar laatste huis erg goed geholpen.”

“Ik ga hem volgende week eens bellen.”

“Wil je mijn flat ook meenemen?”

“Zal ik doen.”

“En?”

“Wat bedoel je?”

“Arie?”

“Oh ja, ja ze was ook helemaal weg van Arie en ze vroeg zich af wanneer hij weer eens in Amsterdam zou zijn.”

“Ik heb haar natuurlijk een en ander verteld maar dat veranderde haar stemming niet.”

“Kijk eens hier!”

“Een kaart uit Gijzegem? Ach geweldig!”

Veel groeten van Arie op weg naar Arthur.

“Ben erg benieuwd hoe het allemaal gelopen is.”

“Zullen we hem binnenkort eens uitnodigen?”

“Het lijkt me een uitstekend idee.”

“Verder heb ik even kort met Simon gesproken via de telefoon er zit behoorlijk beweging in de twee zaken.”

“Peter ziet nu in dat er wel degelijk een verband tussen de twee is en er zijn nu twee namen bekend Peter van Velzen en Chris van der Linden.”

“Van Velzen is de kunstschilder en Van der Linden de fotograaf.”

“Ze zijn al kort verhoord, maar beiden claimen een alibi dat de beide echtgenoten bevestigen.”

“Niet al te sterk alibi, correct maar toch.”

“Verder hebben ze contact gezocht met mr. Frans Duijf ook een ex Ravensbosser, vanwege het hele drugsverhaal, waar ze niets mee te maken hebben, zo beweren ze althans. Peter heeft ook al contact gehad met Thei Willems, maar dat heeft niet veel opgeleverd, alleen een nieuwe naam Frans Polman iemand die iets met ontwikkelingssamenwerking van doen heeft.

Maandagmiddag is er een vergadering over en dan ga ik er even langs. Peter de Vries functioneert prima volgens Simon, en is regelmatig 's nachts al opgeroepen en dat zonder problemen. Verder vindt Simon dat we het beiden maar even rustig aan moeten doen, de wittebroodsweken zijn volgens hem nog niet voorbij.”

“Wat een goed bericht Jan, dan hebben we samen nog wat langer.”

“Misschien is een van onze appartementen iets voor Peter de Vries, ik zal hem in ieder geval eens polsen.”

Maandagmiddag

“Hallo Karin.”

“Dag Jan, weer in het land? Hoe gaat het met jullie?”

“Prima, dat wil zeggen Sonja moet wel heel erg wennen, alles komt haar een beetje vreemd over. Ze wil ook verhuizen, een huis met een tuin.”

“Ze moet maar gauw eens langs komen dan kunnen we bijpraten.”

“Je kunt haar ook rustig bellen, ik denk dat ze dat wel prettig vindt.”

“Zal ik doen.”

“Simon!”

“Ha Jan, kom binnen! Hoe gaat het?”

“Prima, voor Sonja is het wennen. Ze vindt alles vreemd, vandaar dat we op zoek zijn naar een ander huis.”

“Aha, nestje bouwen, dan komt het goed.”

“De anderen komen zo. Ik denk dat er veel vooruitgang is geboekt, het wordt ook tijd dat we die zaak eens kunnen afronden.”

“Ik denk toch niet dat het zo simpel is,” zei Jan.

“Nou ja, los even van die drugs ik bedoel of de makers van de schilderijen en de posters iets met de dood van Carla te maken hebben: is het opzet of iets anders?”

“Ze hebben beiden een alibi en dat maakt het lastig.”

Peter, Bart Jansen en Harmsen komen binnen.

“Peter, ik geef jou het woord,” zei Van Dijk

“Welkom Jan, ik steek maar direct van wal: we hebben nu twee namen en twee alibi's. Het alibi van Peter van Velzen is het sterkste. Hij en zijn vrouw Astrid geven aan dat ze op de avond van het incident met Carla, vrienden op bezoek hadden, collega's van de kunstacademie, die vrij laat zijn vertrokken. We hebben deze vrienden kort gesproken en die bevestigen dit verhaal.

Bij de andere verdachte, Chris van der Linden, kan alleen zijn vrouw Luna bevestigen dat hij thuis was.”

“Weten jullie al of de vrouw van Chris werk heeft?” vroeg Jan.

“Ja, ze werkt bij een bedrijf dat contacten heeft met China.”

“Misschien is het goed die lijn nog even verder te onderzoeken.”

“Hoe bedoel je dat, Jan?”

“Kan zijn dat mevrouw bijvoorbeeld zakelijk af en toe naar China vliegt?”

“Goed idee, zal de passagierslijsten laten checken.”

“Dan hebben we kennis gemaakt met meester Frans Duijf. Wat zal ik zeggen, hij staat helemaal achter zijn cliënten en gaat ervan uit dat het incident aan de drugskant ligt, omdat dat waarschijnlijker is.”

“Maar het motief? Er moet dan ergens een dreiging vandaan zijn gekomen die de hele operatie in gevaar zou brengen en dat zie ik eerlijk gezegd nog niet.”

“Verdere stappen? We gaan Van der Linden nog eens oproepen voor verhoor.”

“Wanneer is dat?”

“Woensdagmiddag twee uur.”

“Meester Duijf is er dan ook bij.”

“Kan ik ook aanwezig zijn?” vroeg Jan.

“Vanzelfsprekend.”

“Algemene beeld?”

“Er is sprake van twee circuits. Het ene circuit levert de drugs. Vragen daarbij zijn wie levert de drugs en waar komen ze vandaan? We hebben één naam Frans Polman ook weer een ex-Ravensbosser en werkzaam binnen ontwikkelingssamenwerking. Vliegt de hele wereld rond. Moet nog geïnterviewd worden. Zit momenteel in Colombia. Komt volgende week terug.

Het andere circuit was dat van Carla Meijer.

Zij zorgde voor de verpakking en regelde de makers van schilderijen en posters via de kunstacademie. Zij regelde ook gsm's en de auto, de mini die werd ook door diverse mensen gebruikt al naar gelang het uitkwam. Een boekhouding over deze zaken bestaat niet, althans wij hebben hem jammer genoeg niet."

"Motief?"

"We houden vast aan de eerste indrukken van Sonja Meulenbelt, sorry Sonja van Bavel die aangaf dat er sprake is geweest van een ruzie. Verder was er de weggrijdende auto, de mini. Ook al is niet vast te stellen dat het de auto van Sonja was, gaan we er toch maar even van uit. Dus we denken in de richting van het circuit van Carla in verband met het incident en dan komen we in de richting van Van Velzen en Van der Linden die al aangegeven hebben niets met drugs te maken te hebben. Maar het kan natuurlijk zijn dat ze er op de een of andere manier achter zijn gekomen, stom toeval en dat als gevolg daarvan... harde bewijzen ontbreken echter nog."

"Misschien de druk op die Van der Linden wat opvoeren," zei Van Dijk.

"Een goede gedachte."

"Het mooiste zou zijn als we zijn alibi kunnen kraken dan moet hij wel met een verhaal komen."

"Hoe lopen de contacten met narcotica?" vroeg Jan.

"Goed, die Cornelissen werkt mee en ze houden zich terug. Zij proberen te achterhalen waar deze drugs vandaan komen en staan voortdurend in contact met Schiphol."

"Verder nog opmerkingen? Nee? Oké, dan beschouw ik deze bijeenkomst als gesloten."

"Peter, kan ik je nog even iets vragen?" zei Jan.

"Ja, natuurlijk."

“Het zit zo: Sonja en ik willen een ander huis gaan zoeken iets met een tuin en nu bedacht ik dat misschien een van de appartementen iets voor jou zou kunnen zijn? Kun je daar eens over nadenken?”

“Jeetje, dat is een geluk ik dacht al met het werk dat ik nu doe moet ik toch wel een wat beter onderkomen hebben.”

“Denk je aan kopen of huren?”

“Zou alle twee kunnen.”

“Je kunt het beste eerst even komen kijken dan heb je een indruk.”

“Geweldig, ik bel je, is dat goed?”

“Prima en hoe gaat het verder met je?”

“Het is wel druk maar ik geniet ervan dit is wat ik wil, direct aan het front. Moet wel beter mijn tijd leren bewaken, voor je het weet neemt het werk het van je over.”

“Goed zo, dat is een goed teken dat je daar nu al achter bent dan ben je misschien nog te redden. Officieel zitten we nog in de wittebroodsweken maar je zult me af en toe wel langs zien komen dan groei ik er weer terug in en wordt jij ook weer wat meer ontlast. Tot woensdagmiddag dan en probeer een 'advaita' houding aan te nemen tijdens het interview.”

“Advaita?”

“Een ‘niet-twee’ houding! Ik heb dat eens gelezen in een boek van Toon van Buren 'Molokai' over zijn bevindingen met een Afrikaanse stam. Ik zal het boek eens voor je meebrengen. Het is een houding van ja, hoe druk je het uit? Zo, van alles heeft met alles verband en wij zijn één met dat verband en vandaaruit worden je de zaken als het ware vanzelf aange-reikt.”

“Interessante gedachte ik zal dat eens met me meedragen.”

's Avonds met Sonja

“Ik heb contact gehad met makelaar Peter Bouten,” zei Sonja
“En?”

“Erg meelevend en denkt mee.”

“Goed zo!”

“Heb wat dingen aangegeven en hij gaat op zoek en neemt dan weer contact op en dan kunnen we gaan kijken. Ik verheug me er nu al op.”

“Peter komt ook naar onze appartementen kijken, hij ziet het wel zitten, had al behoefte aan een andere plek.”

“Das boffen dan kan het toch nog snel gaan. Ik ben al aan het opruimen geslagen, schrik niet als je zakken ziet liggen.”

“Karin heeft ook nog gebeld, erg lief van haar. En de zaken?”

“Er zit schot in ik zal er niet teveel over vertellen maar woensdagmiddag is er een verhoor met de hoofdverdachte, Van der Linden. Zijn advocaat meester Duijf is dan ook aanwezig.”

Woensdagmiddag

“Meneer Van der Linden dit is Jan van Bavel, hoofdinspecteur.”

“Aangenaam Chris.”

“Bent u familie van? Ik bedoel, ik zie enige gelijkenis met Arie van Bavel, mijn leraar Nederlands op Ravensbos.”

“Klopt.”

“Hoe gaat het met Arie?”

“Tussen twee haakjes,” zei meester Duijf, “ik ken Arie ook, maar worden de verhoudingen niet te persoonlijk?”

“U heeft gelijk, het zit op de rand, vandaar dat wij Peter de Vries het werk laten doen. Het vreemde aan deze zaak vind ik

dat het lijkt alsof ineens iedereen iets met Ravensbos van doen heeft.”

“Netwerken?”

“Klopt, ze bestaan en ze werken. Misschien kunnen we na dit verhoor elkaar nog even spreken?”

“Verhoor?”

“Goed, interview dan...”

“Vertelt u eens meneer Van der Linden,” zei Peter, “hoe was uw relatie met Carla Meijer?”

“Zoals ik al eerder verteld heb een zakelijke en misschien ook vriendschappelijke relatie.”

“Carla gaf me opdrachten en daar stond van alles tegenover: geld, gebruik auto, gsm, u moet zich voorstellen Carla was voor mij een geweldig mens, ik beschikte ineens over middelen die ik daarvoor niet had en nu niet meer heb.”

“Wat doet u nu dan?” vroeg Jan.

“Weinig, ik maak nog wel foto’s maar ik verdien er niets mee.”

“Heeft u er wel eens aan gedacht direct contact op te nemen met de zaken die uw posters zouden kunnen verkopen?” zei Jan.

“Nee, eigenlijk niet, maar nu u het zegt dat lijkt me een prima idee, dat ik daar niet aan gedacht heb.”

“En wist u dat Peter van Velzen ook contact had met Carla?”

“Pas recentelijk. We troffen elkaar bij café Eylders en toen kwam het ineens ter sprake.”

“Ik vond het zelf wel grappig, twee ex Ravensbossers met dezelfde werkgeefster.”

“En wist Peter van Velzen u nog iets te vertellen?”

“Nee, niets bijzonders, hij krijgt het canvas aangeleverd door Carla en dan schilderde hij iets: een molentje of Carla zelf, zoals het zo uitkwam.”

“Was hem nog iets opgevallen?”

“Volgens mij niet, anders had hij het wel gezegd. Als gezegd hij was ook dolgelukkig met wat extra inkomsten. Het valt als kunstenaar niet mee je kost te verdienen.”

“Hebben jullie elkaar vaker getroffen in Eylders?”

“Een paar maal.”

“En hoe kwam u te weten dat Carla dood was?”

“Via Peter van Velzen, hij had het op de kunstacademie gehoord en toen?”

“Tja niets eigenlijk, verbijstering. Ineens niets meer, niet te geloven!”

“Is het goed dat we uw bankrekening inzien?”

Chris was even stil en keek zijn advocaat aan en zei toen: “Ja, dat is goed. Er valt toch van onze transacties niets op te merken, we kregen altijd cash betaald.”

“En uw vrouw Luna, zij werkt bij een bedrijf dat met China connecties heeft?”

“Ja zeker, en dat is heel erg leuk voor haar, ze gaat ook wel eens mee op zakenreis. Nog niet zo lang geleden is ze ook nog in China geweest.”

“En wat doet u in de tijd dat ze weg is?”

“Gewoon foto's maken, posters inlijsten, boodschappen doen, koken, ik verveel me geen minuut. En de biljartclub niet te vergeten vaste prik, dinsdagavond. Bovendien heb ik nog een zoon en een dochter en daar kan ik dan ook weer wat meer aandacht aan geven.”

“Vindt u niet,” zei meester Duijf, “dat u eigenlijk niets heeft dat Chris van der Linden met het tragische incident van Carla verbindt?”

“Niet direct, zei Peter.”

“Bent u het met mij eens dat de heer Van der Linden genoeg ondervraagd is?”

“Da's lastig.”

“U bedoelt lastig voor mijn cliënt?”

“Nee, ik bedoel lastig voor ons.”

“Kunt u dat eens nader toelichten?”

“Het onderzoek loopt, maar we hebben nog niet alle gegevens dus onze inzichten veranderen en vandaaruit hebben wij wel eens behoefte om de heer Van der Linden wat vragen te stellen.”

“Denkt u daarbij ook aan de reputatie van de heer Van der Linden?”

Peter keek Jan even aan... “eh, nou voor ons staat eigenlijk de waarheid meer centraal,” zei Peter.

“Maar er is toch nog wel zoiets als een redelijkheidsprincipe?”

“U bedoelt?”

“Ik bedoel, u kunt Chris wel tien keer hetzelfde verhaal laten vertellen, maar ergens moet het toch ook eens afgelopen zijn?”

“U heeft gelijk, we zullen de heer Van der Linden alleen nog vragen als we iets concreets hebben.”

“Dat bedoel ik,” zei meester Duijf, “we begrijpen elkaar.”

“Ik had niet de indruk dat de heer Van der Linden het onprettig vond?” zei Peter.

“Ja, dat lijkt misschien zo, maar hij heeft ook een vrouw en kinderen en die vragen wat er aan de hand is, begrijpt U?”

“Ik begrijp het.” zei Peter.

“Goed, dan laten we het hierbij.”

“Zeg Jan,” zei meester Duijf, “kan ik je morgen even bellen, ik moet nu weg.”

Bij Peter op het kantoor

“Die meester Duijf die is niet mis!”

“Dat klopt, maar je hebt het goed gedaan.”

“Goed gedaan?”

“Ja zeker, je bent eerlijk gebleven en door je ‘niet-twee’ houding is er toch wel wat op tafel gekomen.”

“De vrouw van Chris is recentelijk in China geweest da’s één en twee: we mogen zijn bankrekening zien en interessant is of en wanneer hij getankt heeft en drie: hij heeft Peter van Velzen gesproken.”

“Not bad at all!”

“Het lijkt me goed dat je Peter van Velzen informeel belt en dan eens vraagt of hij Chris iets meer verteld heeft. Chris doet voorkomen of er niets anders besproken is dan dat ze Carla als werkgeefster hebben.”

“Goed idee, ik krijg binnenkort de passagierslijsten wel.”

“Heb wel het gevoel dat we er dicht tegenaan zitten dus even doorduwen.”

“Kan ik morgen even de appartementen komen bekijken?”

“Lijkt me een goed idee.”

“Eet je mee?”

“Graag!”

‘In de goede hoop’ met Peter de Vries

“Mevrouw en meneer Van Bavel van harte welkom en meneer de Vries natuurlijk ook.”

“Sjaak doe normaal! Wij zijn Peter, Jan en Sonja voor jou.”

“Was ook maar een grapje, maar hoe gaat het, een goede huwelijksreis gehad?”

“Fantastisch, zei Sonja, het is teveel om nu samen te vatten, we hebben zoveel beleefd en dan nog met de boot terug, een werkelijk avontuur.”

“En met jou, Sjaak?”

“Hoe bedoel je?”

“Nou na ons trouwfeest. Is het allemaal goed afgerond die avond?”

“Hoe bedoel je, Sonja?”

“Doe niet zo debiel, gewoon hebben ze je goed geholpen met opruimen, waren er gasten die veel en te veel op hadden?”

“Oh, ik dacht even dat je Truus bedoelde...”

“Ja ook Truus natuurlijk!”

“Om met Truus te beginnen: het was ouderwets gezellig. Ik had een relatief makkelijke avond want ik moet zeggen er werd geweldig geholpen door jullie mensen, ik heb Karin gevraagd of ze af en toe niet kan komen invallen en ik heb zelfs niet eens mogen opruimen met als gevolg dat ik veel eerder dan normaal in mijn bed lag en het bed was al voorverwarmd, als je begrijpt wat ik bedoel.”

“Dat is goed om te horen, Sjaak.”

“Maar nu moet je niet denken dat alles weer helemaal koek en ei is en dat we morgen weer in het huwelijksbootje stappen!”

“Maar dat hoeft toch ook niet?”

“Nee, dat bedoel ik!”

“Eh, wat willen jullie eten en drinken?”

“Doe mij maar een rood wijntje.”

“En jullie? Pilsje, en?”

“Pilsje graag.”

“Oké, dan hoor je zo wat we willen eten”

“Ok, komt eraan!”

“Sjakkie is toch meer relaxed vinden jullie ook niet?” zei Jan lachend.

“Ik ken hem nog niet zo goed,” zei Peter.

“Maar vertel, wat vond je van de appartementen en even goede vrienden als je er helemaal niets in ziet.”

“Ik denk dat mijn voorkeur uitgaat naar jouw appartement, Jan, gezien de ligging ten opzichte van het hoofdbureau en niet onbelangrijk: de parkeervoorzieningen.”

“Denk er nog even rustig over na en je kunt altijd nog een keer kijken.”

“En hebben jullie al beslist?” zei Sjakie, die de drankjes op tafel zette.

“Ja, Sjaak twee keer schnitzel speciaal en een biefstuk en wat extra groente.”

“En hebben jullie al een ander huis op het oog?” vroeg Peter.

“Onze makelaar heeft drie huizen gevonden en die gaan we morgen bekijken.”

“Spannend, zeker maar ik zie er echt naar uit,” zei Sonja.

“En met jou Peter, heb je nog toekomstplannen?”

“Ja zeker, ik droom van een eigen TV programma.”

“Zo, toe maar.”

“Een bijzonder programma over misdaad, maar ik ben nog niet zover want ik wil eerst weten hoe die wereld in elkaar zit, vandaar mijn huidige werk.”

“Klinkt veelbelovend!”

“Wat doen we, koffie en dan vroeg onder de wol?”

“Mijn idee, zei Jan.”

Frans Polman

“Frans Polman aangenaam.”

“Aangenaam Peter de Vries, gaat u zitten en dank dat u zo snel wilde komen.”

“Ja, het is nog even wennen met het tijdsverschil, ik kom net uit Colombia.”

“Kunt u kort aangeven wat uw werk zoal inhoudt?”

“Eens kijken grofweg kun je zeggen het gaat om subsidieverdeling en het opzetten van concrete projecten.”

“Kunt u daar een voorbeeld van geven?”

“Ja zeker, zo hebben wij een aantal jaren terug bakkerijen opgezet in Colombia en als nevenproduct is daar nu het laatste jaar het maken van hosties bijgekomen en die worden verkocht over de hele wereld, ook aan Nederland. Nu is dat geen goudmijn maar het leuke van dit soort projecten is dat van het een het ander komt, het zet de mensen aan tot weer gerelateerde activiteiten en dat is zeer stimulerend er ontstaan nieuwe dingen die je, zeg maar, een jaar geleden niet voor mogelijk hield en het bevordert de gemeenschapszin. Mensen gaan steeds meer samen doen al dan niet in coöperatief verband. Het trieste is dat je dat gevoel in Nederland steeds verder ziet afbrokkelen, heel paradoxaal en in die zin beschouw ik Nederland ook als een ontwikkelingsland.”

“Er is nog veel te doen.”

“Komt u ook in andere landen?”

“Ja zeker, ik heb al heel wat van de wereld gezien Afrika , Azië, China, noem maar op.”

“Mislukken er ook wel zaken?”

“Ook dat, praat me er niet van misschien wel meer dan er echt lukken maar wat moet je? Het is vallen en opstaan anders kom je geen meter verder maar van het vallen wordt mijnsinziens nog het meeste geleerd.”

“Blijft u altijd betrokken bij de projecten?”

“Dat wisselt, in het begin zeker wel maar als het eenmaal loopt moet je ook weer verantwoordelijkheden overdragen anders kun je zelf niet verder.”

“Lijkt mij heel boeiend werk.”

“En dat is het ook. Mocht u mij nog meer willen vragen, hier is mijn kaartje.”

“Hartelijk dank voor uw medewerking.”

“Cornelissen!”

“Met Peter de Vries.”

“Zeg het eens, Peter.”

“Ik heb net een gesprek gehad met iemand van ontwikkelings-samenwerking een zekere Frans Polman. Hij komt net terug uit Colombia.”

“Colombia? Zo, zo, juist...”

“En hij vertelt dat er een handel is van Colombia naar Nederland, het gaat over hosties.”

“Ik dacht... ik begrijp het, we gaan er direct eens naar kijken bedank voor de tip, je hoort nog van me!”

“Met de Vries.”

“Hallo Peter, hier met Karin. Ik krijg hier net per koerier de passagierslijsten van Schiphol richting China.”

“Prima de luxe, ik kom ze wel even halen.”

“Hallo Bart, is er al iets bekend over de bankrekening van Van der Linden?”

“Eens kijken, ja, op de middag voor het incident heeft hij inderdaad getankt verder geen bijzonderheden dat wil zeggen als we verder terug gaan in de tijd dan wordt er ook wel eens getankt.”

“Prima werk en bedankt.”

Van Dijk

“Peter hoe gaat het? Er komt schot in de zaak van Carla Meijer.”

“Dat is goed om te horen vertel!”

“We krijgen steeds meer concrete aanwijzingen dat die Van der Linden iets met het incident vandoen heeft.

Hij heeft de middag voor het incident getankt.

Er lag een posterlijst achter in de auto das twee, en nu drie: zijn alibi klopt niet. Zijn vrouw Luna meldde dat Chris de avond van het incident bij haar was, maar dat kan niet want toen zat ze in China volgens de passagierslijsten. Dus ik denk dat we nog eens serieus met de heer Van der Linden moeten praten.”

“Dat weet ik wel zeker,” zei Van Dijk.

“Verder heb ik kort met Peter van Velzen gesproken en die geeft aan dat hij Van der Linden veel meer verteld heeft dan Van der Linden ons doet willen geloven. Zo noemt hij dat hij in het gesprek met Van der Linden had aangegeven dat hij het vreemd vond dat de doeken die hij moest beschilderen een soort dubbele wand hadden.”

“En meester Duijf?”

“Tja, misschien moet Van Bavel hem inlichten dat het serieus wordt?”

“Kan zijn dat als Van der Linden een bekentenis aflegt dat we hem moeten vastzetten.”

“Inderdaad.”

“En als hij blijft zwijgen?”

“Dan verhogen we de druk nog iets meer door zijn vrouw ook op te pakken, we moeten nu doortasten heb ik het gevoel.”

“En Polman?”

“Dat was een goed gesprek ik heb daarna Cornelissen gevraagd of hij een bepaalde vracht uit Colombia in het oog wil houden.”

“Bepaalde vracht?”

“Ja, hosties!”

“Hosties?”

“Ik vermoed dat de cocaïne via de hosties ons land binnenkomt.”

“Wie verzint er zoiets?”

“Goede vraag, maar we moeten omzichtig blijven handelen, want we kunnen misschien gaan aantonen dat er inderdaad cocaïne in zit, maar belangrijker is dat we de handelaren pakken!”

“Is Cornelissen daar ook van overtuigd?”

“Ik heb de indruk van wel, maar ik hoor binnenkort wel iets van hem en dan zal ik het nog even benadrukken dat hij zich moet richten op de handelaren.”

“Goed werk, Peter.”

“Dank u, commissaris.”

“Het lijkt wel of de geloofsverslaafden nu plaatsmaken voor de drugsverslaafden? Merkwaardig beeld. Dope en dopen?

Een vreemde wereld en zoveel ellende: ouders met verslaafde kinderen een ramp! De kinderen spelen hun spelletjes en denken dat de ouders niets in de gaten hebben, maar het ligt er duimendik bovenop en maar doen alsof, overal smoesjes voor, een regelrechte aantasting van het vertrouwen en dat is misschien nog wel het ergste. Onze maatschappij gaat de prijs betalen en wij maar dweilen met de kraan open, want je zult het meemaken als wij de kans krijgen dit netwerk op te rollen dan is er nog geen maand later een nieuw netwerk. Maar ja, niets doen is ook niet goed.

Sorry Peter, ik liet me even gaan.”

“Ik begrijp het wel,” zei Peter, “het is ook een echt probleem.”

“Zal ik Van Bavel bellen?” zei Van Dijk.

Jan

“Jan, hier met Simon, hoe staan de zaken?”

“Goed, prima zelfs we hebben een huisje op het oog in Duivendrecht met tuin en garage wat wil je nog meer? En betaalbaar!”

“Ja, de prijs zakt misschien nog iets omdat het al een tijd te koop staat.”

“Sonja is erg blij.”

“Goed om te horen en bij jou, Simon?”

“Ja, daar bel ik voor. Peter draait op volle toeren en er komt beweging in de zaak Carla Meijer zal ik maar zeggen.”

“Het alibi van Van der Linden blijkt niet te kloppen.”

“Zijn vrouw zat op de avond van het incident in China en hij heeft getankt de middag voor het incident, tenslotte geeft Peter van Velzen aan dat hij veel meer aangekaart had in het gesprek met Van der Linden in Eylders.”

“Misschien is het goed dat jij eerst even overleg pleegt met meester Duijf, niet dat dat moet want we hebben genoeg gronden om hem ook zo op te pakken maar... ik begrijp het, ik ga hem bellen, je hoort ervan.”

Meester Duijf

“Met Frans Duijf, hallo Jan, wat kan ik voor je doen?”

“Het zit zo dat de zaak rond Carla Meijer een beetje in een stroomversnelling komt. Belangrijkste feit dat we tot nu toe hebben is dat het alibi van Van der Linden niet klopt.”

“Hoezo dat dan?”

“Op het moment van het incident zat zijn vrouw Luna, als Luna Speelman, in China, het valt op te maken uit de passagierslijst.”

“Zouden ze zich vergist hebben?”

“Zou kunnen, maar het stelt een en ander wel in een ander daglicht. Zo hebben we nog twee punten die de geloof-

waardigheid van de uitspraken van Van der Linden serieus in twijfel trekken.”

“Het klinkt wel ernstig.”

“En wat doen we nu?”

“Daarom bel ik je, misschien kun je Van der Linden overtuigen dat hij meer open kaart moet spelen dat verzacht de onwaarheden zal ik maar zeggen, we kunnen het ook hard spelen natuurlijk.”

“Ik begrijp het,” zei meester Duijf.

“Die de Vries weet van wanten!”

“Ja, jullie zijn aan elkaar gewaagd, heb ik de indruk.”

“Ik houd wel van een beetje serieuze weerstand, ik bedoel al dat slappe gedoe van tegenwoordig dat snijdt geen hout.”

“Dank, dat je me gebeld heb, ik zal eens kijken of we de schade kunnen beperken.”

Herman Bergensteen

“Met Van Bavel?”

“Hallo, inspecteur met Herman Bergensteen, sorry dat ik stoor maar ik ben benieuwd hoe de zaak rond de inbraak ervoor staat, ik weet dat u eigenlijk niets mag zeggen maar omdat er ook sprake was van een mogelijk verband met die tragische dood dacht ik...”

“Het was inderdaad een verband en tragisch ook, ik kan wel zeggen dat het geen moord was als u dat geruststelt.”

“Ja, dat doet het zeker, maar ik heb de volgende gedachte: Als de persoon toch veroordeeld wordt, wat wordt dan de straf, weet u daar iets van?”

“Dat hangt heel sterk van de rechter af maar wij denken dat het een taakstraf gaat worden omdat je hier eigenlijk niet van

schuld kunt spreken maar dat is tussen ons gezegd en
gezwegen natuurlijk.”

“Dat begrijp ik, maar ik zou willen inbrengen dat ik mijn
winkel ter beschikking stel om de taakstraf te volbrengen.”

“Hoe bedoelt u dat?”

“Nou, ik vermoed dat het iemand is die kunstzinnig is of al-
thans iemand die daar gevoel voor heeft en nu is die wereld
heel ingewikkeld dat wil zeggen om er een boterham in te
verdienen en mijn gedachte is dat ik deze jonge man zover
kan begeleiden dat hij misschien wel mijn zaak kan over-
nemen.

Hier is in ieder geval wel een boterham te verdienen. Ik word
al een dagje ouder en voel dat ik meer tijd voor mezelf nodig
heb. Misschien kunt u dat meenemen richting rechter?”

“Het is wel een constructieve gedachte,” meneer Bergen-
steen. Ik zal er een kort verslagje van maken en dit door-
sturen.”

“Nou ja, het is in deze dagen niet gemakkelijk voor de jeugd.”

“Ik bel u wel even als ik wat meer weet.”

“Hartelijk dank en tot horens.”

Arie en Arthur

“Wat is dat?”

“Een kaart uit Londen.”

“Laat eens zien.”

*We hebben een heerlijke tijd en komen via Gijzegem naar
Amsterdam. Bel wel eerst. Groeten van Arie en Arthur!*

“Klinkt goed, ben blij voor ze.”

“Waar slapen ze, als ze hier zijn?”

“Ze kunnen wel in mijn appartement. Ik zal eens navragen of ze niet wat langer kunnen blijven, in verband met de verhuis.”

“Jij smiecht!”

“Het aangename en het nuttige...?”

“En ons huis, wat klinkt dat hè?”

“Ja, volgens onze makelaar is het bijna rond en moeten we binnenkort naar de notaris om te tekenen... werkelijk ik kan bijna niet meer wachten, het kriebelt...”

“Ja maar... en Peter de Vries dan?”

“Hoe bedoel je?”

“Als zij in jouw appartement zitten?”

“Da’s maar voor korte tijd want als wij ons nieuwe huis hebben dan komt jouw flat leeg en dan kunnen ze daarin, tijdelijk of langer.”

“Langer?”

“Weet ik niet, het is maar een gevoel dat ik bij het gebeuren heb. Voor Arie is er ook wel het een en ander gebeurd en ik kan nog niet helemaal inschatten wat dat teweeg brengt, we moeten het wat de ruimte geven.”

“En je ouders? Zijn zij al op de hoogte?”

“Geen idee, maar dat kunnen we met Arie bespreken als ze hier zijn, misschien weet hij nog niet hoe hij het moet aanpakken, maar dan vinden we met elkaar wel iets toch, zeker te weten.”

“Kijk eens hier...”

“Wat is dat?”

“Maak maar open...”

“Een schommel?”

“Ja, een schommel voor in de tuin. Ik heb zelf nooit een schommel gehad vroeger maar ons kind zal er wel eentje krijgen...”

“Ons kind?” en Jan keek Sonja eens heel diep in de ogen...

“Ik denk van wel Jan...”

“Ik moet even gaan zitten,” zei Jan.
“Weet je het zeker?”
“Zeker?”
“Een test of zo?”
“Nee, het is een gevoel, maar...”
“Ja, rustig maar Jan, het komt allemaal goed...”
“Zo leef je alleen en nu... wat gebeurt er allemaal, de wereld op zijn kop, wat een geluk! Even afkloppen!”
“Hier een lekker koel pilsje dan kun je even bijkomen!”
“En jij?”
“Nee, geen alcohol meer tijdens de zwangerschap dat is niet goed voor het kind. Ik ga eens lekker koken en dan vanavond voetbal op de buis: Nederland Duitsland!”
“Dat wordt helemaal niks als ik de geruchten moet geloven.”
“We hopen op een wonder, maar op Nederland twee is er een krimi dan kun je ontsnappen.”

De volgende dag

“Hallo Karin.”
“Morgen Jan.”
“Wat is er toch aan de hand, iedereen is zo terneergeslagen?”
“Ja, das logisch, Nederland heeft verloren.”
“O ja, ik heb er niet veel van meegekregen, ik vond de detective op Nederland twee interessanter.”
“Is er nog nieuws?”
“Vannacht een melding van een zelfmoord, jonge jongen, Peter is er heen geweest.”
“En is van Dijk er al?”
“Ja, die was er al vroeg.”
“Ok, dan ga ik hem eens opzoeken.”
“En het huis?”

“Ja, bijna rond. Ik zal blij zijn als het zover is. We leven nu een beetje los van de wereld.”

“Ken je dat boek?”

“Hoe bedoel je?”

“Het is de titel van een boek van Hella de Jonge, de vrouw van Freek. Haar vader is Eli Asser, je weet wel schrijver van ‘het Schaep met de vijf pooten’ en de hit: ‘het zal je kind maar wezen’? Het gaat over haar leven, werkelijk een aangrijpend boek, zal het voor je meebrengen.”

Bij Van Dijk op kantoor

“Simon?”

“Jan, ga zitten!”

“Een trieste dag Nederland verloren...”

“Ik wist niet dat jij van voetbal hield?”

“Niet fanatiek, maar Nederland Duitsland vind ik toch wel bijzonder.”

“En AnneMarie?”

“Nou, die vindt dat helemaal niks voetbal dus heeft ze iets op Nederland twee zitten kijken.”

“Vertel, hoe staat het met jullie huis?”

“Goed, nog wat kleinigheden en dan verhuizen. Ik zal blij zijn als dat rond is en maar nu even tussen ons...” en Jan keek Simon aan en zijn ogen glinsterden...”

“Het is niet waar!”

“Het is nog niet helemaal zeker maar volgens Sonja is het zover.”

“Jan, jongen, gefeliciteerd!”

“Dank je, maar als gezegd eerst nog een test.”

“Ja, ja, ja, maar een vrouw weet zoiets! Jonge, jonge zeg dat, de wereld op zijn kop, wat een goed nieuws.”

“En meester Duijf heb je die al gesproken?”

“Ja, hij was nogal onder de indruk van onze Peter en gaat met Van der Linden praten, zal hem er over terugbellen, had eigenlijk al een telefoontje verwacht. En verder hebben we info van Cornelissen over die hosties en inderdaad ze hebben een steekproef gedaan op een lading hosties uit Colombia en meteen raak. Ze hebben de lading door laten gaan en proberen er nu achter te komen waar een en ander verwerkt wordt. Misschien dat ze het netwerk zo kunnen oprollen. We laten de afwikkeling nu ook bij hun liggen tenzij er nieuwe feiten zich aandienen. Onze prioriteit is nu de zaak Carla Meijer af te ronden.”

“Ik begrijp het,” zei Jan, “zal er wat druk op zetten.”

“O ja, ik heb hier een klein verslagje van een gesprek dat ik had met Herman Bergensteen.”

“De kunsthandelaar?”

“Ja die, lees maar even...”

“Klinkt goed, ik stuur dat naar het OM en de rechter.”

“Als het echt rond is zal ik de ouders van Carla nog op de hoogte stellen, dan weten ze wat er echt gebeurd is met hun dochter.”

“Verder nog dingen?”

“Nee, ik dacht het niet...”

“Richt je op de verhuizing en je gezin!”

Meester Duijf

“Meester Duijf!”

“Hallo Jan, Duitsland heeft het weer geflikt, Dick Advocaat zal in zijn knuisje lachen... Ze schijnen nog door te kunnen als ze

van Portugal winnen... Een wonder zal geschieden? Bij God is niets onmogelijk..."

"Ja, ja, maar hoe staan de zaken, heb je Chris van der Linden al gesproken?"

"Ja, inderdaad en daarna is hij ziek geworden."

"Griep?"

"Zijn vrouw zegt dat hij hoge koorts heeft en hij ijlt over een zwarte muur."

"Zwarte muur?"

"Ja, iets dat met zijn seminarie ervaringen te maken heeft."

"Grote opruiming dus!"

"Opruiming?"

"De artsen weten dat allemaal niet meer zo en gaan dan de koorts bestrijden maar de koorts is juist voor de mens een middel om heel veel oude troep om te werken, eruit te zweeten als het ware... je gaat door een soort fase van chaos heen naar een nieuw evenwicht."

"Van jezelf?"

"Nee, van een natuurgeneeskundige gehoord: Franklin Delano Lafour, heeft een Ayurvedische praktijk in Maastricht, ook Ravensbosser en schrijver van het boek Transfiguratie, een modern scheppingsverhaal."

"De wereld is klein."

"Dus wat doen we?"

"Nog even aanzien en als hij weer beter is dan zal 'het ei' wel gelegd worden."

"Ik bel je zodra ik iets hoor."

De week daarop

"Met Van Bavel..."

"Hallo Jan, hier Frans Duijf, goed nieuws en je had gelijk 'het ei' is gelegd. Chris heeft het hele verhaal op tafel gelegd en ik

heb er een verslag van gemaakt, dat stuur ik je toe. Het komt er op neer dat hij naar aanleiding van het gesprek met Peter van Velzen argwaan kreeg en toen Carla ter verantwoording heeft geroepen, en die vertelde hem van de drugs. Vervolgens raakte hij in paniek en wilde de posters en schilderijen gaan terughalen om niet in de problemen te komen. Carla probeerde hem tegen te houden omdat ze represailles uit de drugswereld vreesde, toen heeft hij haar van zich afgeduwd en is weggerend. Volgens zijn verhaal niet wetende dat ze op de bedrand terecht gekomen was, met de fatale gevolgen van dien. Daar vandaan is hij naar de kunsthandel van Bergensteen gereden en heeft het schilderij gestolen. Daarna nog meer paniek. Toen hij van Peter van Velzen hoorde dat Carla overleden was, heeft hij de auto met schilderij en poster in de gracht gedumpt. Hij was vergeten ze eruit te halen.”

“En de tijden?”

“Hij was ongeveer rond twaalf uur bij Carla en is een half uurtje later weggereden in de mini.”

“Alles op papier en ondertekend.”

“Hoe gaat het verder met hem?”

“Hij zegt een nieuw mens te zijn geworden. Er is veel van hem afgevallen. Verder hoopt hij op een snelle afwikkeling.”

“Dat lijkt me geen probleem.”

“Goed werk Frans!”

“Dank je.”

“Ik stuur je het verslag toe en dan wacht ik het even af, laat me weten wat het OM en de rechter er van vinden? Ik heb het vermoeden dat het zo wel rond gaat komen.”

“Ik ook,” zei Jan.

“Als het helemaal rond is dan spreken we af.”

“Simon, met Jan van Bavel. Goed nieuws! Meester Duijf heeft een volledig verslag van de gebeurtenissen met Carla Meijer

en inderdaad Chris van der Linden was aanwezig. Ik stuur het je toe.”

“Prima, prima, Jan daar zal het OM blij mee zijn.”

“Pure paniek reacties zoals ik het kan beoordelen.”

“Jan, tot spoedig!”

Bij de receptie

“Goedemiddag, mijn naam is Vital van Looveren.”

“Hoe kan ik u van dienst zijn?” vroeg Karin

“Ik zoek de heer Van Bavel, inspecteur.”

“Oh, die is er momenteel niet, maar zijn collega Peter de Vries is er wel.”

“Heeft hij ook met de zaak Carla Meijer te maken?”

“Ja.”

“Goed, kan ik hem even kort spreken?”

“Ik bel hem wel even...”

“Ja hoor, u bent welkom, hier de trap op en dan achteraan links.”

“Meneer Van Looveren...”

“Zegt u maar Vital!”

“Wat brengt u tot ons?”

“Het zit zo,” zei Vital, “wij hebben de inboedel van Carla Meijer verzorgd dat wil zeggen eerst opgeslagen en daarna proberen wij er dan een goede bestemming voor te vinden. Nu had zij een bureautje en bij nadere inspectie bleek er een geheim laadje in te zitten.”

“Zo da’s interessant!”

“En wij vonden een soort agenda en twee sleutels. Ik heb in de agenda gekeken maar er staan alleen maar afkortingen en

nummers in. Mijn vriend zei dat het misschien voor jullie interessant kon zijn?

“Ja zeker en hoe!”

“Goed, dan laat ik die zaken hier achter.”

“Heel hartelijk dank.”

“En dit is mijn kaartje,” zei Vital, “voor als u mij nog eens nodig mocht hebben.”

“Oh zo! Goed, ik zal aan u denken,” zei Peter.

De volgende dag

“Hier heb je de agenda van Carla Meijer, zei Peter tegen Jan, van Vital van Looveren, misschien kun jij er wijs uit? De sleutels zijn van een bankkluisje met heel veel geld.”

Jan bladerde door de agenda...

“Wat opvalt, zijn de afkortingen FP en WH die komen veel terug...”

“FP? Frans Pietersen of Fokke Paulusma?”

“Frans Polman?”

“Lijkt me allemaal niet waarschijnlijk,” zei Jan.

“En WH?”

“Wim de Heer, ook Ravensbos?”

“Of Willem Holleeder?” zei Peter.

“Weet je wat? We sturen deze agenda door naar Cornelissen dan moet hij zich er maar over buigen. Wel eerst een kopietje laten maken.”

“Komt voor elkaar,” zei Peter, “en het geld?”

“Tja, dat wordt een ingewikkeld verhaal. Formeel is het nog eigendom van Carla, dus komt het bij de ouders terecht. Tenzij wij kunnen aantonen dat het drugsgeld is. Ik zal het eens bespreken met Frans Duijf en misschien zit er voor Van Looveren ook nog iets aan vast: een soort vindersloon, want

als hij ons die sleutels niet gegeven had dan had misschien nooit iemand iets van het geld geweten.”

“Tien procent van drie ton, een leuk bedrag!” zei Peter.

“Morgen de verhuis!”

“Dus ik kan overmorgen in mijn appartement?” vroeg Peter.

“Misschien wordt het over-overmorgen?”

“Maakt niet uit, ik kom op nummer achttien te wonen en dat is me heel wat waard,” zei Peter.

“Hoezo dat dan?”

“Achttiende letter van het alfabet is een R en mijn tweede naam is Richard: Peter R. de Vries dus!”

“Ach zo... wij komen op 93 te wonen, zou dat nog wat betekenen?”

“Veel drieën, dus veel harmonie?” zei Peter.

“Ja, zo lust ik er nog wel eentje!”

“Kan nog wel wat toevoegen: de negen is het getal van de wedergeboorte of een nieuwe start en drie ja ... jullie zijn nu met zijn tweeën dus er komt er nog eentje bij?”

Jan was met stomheid geslagen.

“En voor Arie en Arthur dan, de nieuwe vader en zoon?” vroeg Jan snel, om de situatie te redden.

“Zij komen voorlopig op nummer 88 te wonen, het oude adres van Sonja.”

“Ook een heel bijzonder getal, althans voor chinezen,” zei Peter.

“Acht is hun hoogste geluksgetal!”

xxx

